

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

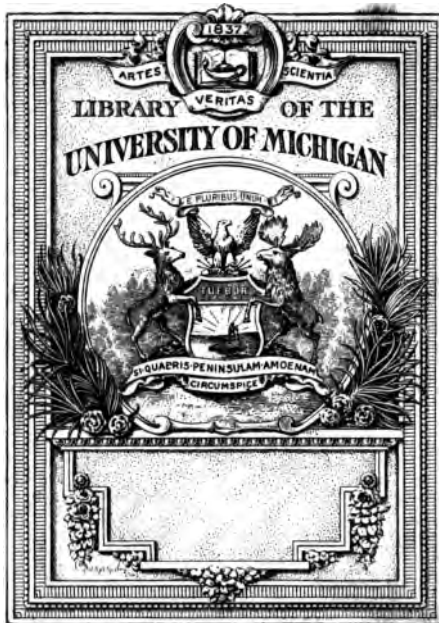
Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

GRAD
888
E8hi
M74
BUHR

A 781,252

A 77 135.

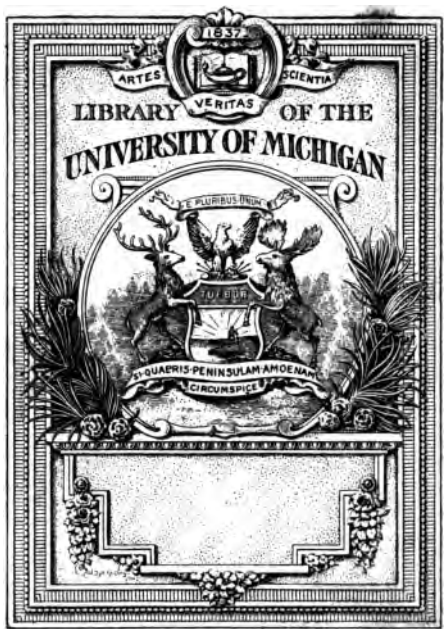
Lange
Stamps
Mathematic

Johns. P. Coley 1836.

A 77735

Lange
Algebra
Mathematical

G. Schmidt. P. 1836.

13/.

Euripides

E. Hippolytus

N. 384

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ

E U R I P I D I S

HIPPOLYTUS CORONIFER

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM

AC VETERUM EDITIONUM EMENDAUIT

ET ANNOTATIONIBUS

I N S T R U X I T

JACOBUS HENRICUS MONK S. T. B.

COLLEGI SS. TRINITATIS SOCIUS

ET GRAECARUM LITERARUM APUD CANTABRIGIENSES

PROFESSOR REGIUS.

L I P S I A E

SUMPTIBUS C. H. F. HARTMANNI

MDCCCXXIII.

888

ESki

M74

BVHR

P R A E F A T I O.

In nova Euripidis Hippolyti editione curanda, duo mihi praecipue proposita sunt. Primum operam dedi, ut haec Tragoedia, ex optimis auctoritatibus emendata, purior quam in prioribus editionibus prodiret: deinde, quidquid in verbis ac sententiis difficile esset aut reconditum, id conatus sum explicare, et exemplis a Graeca Poesi, maximeque Euripidea, petitis, illustrare. Quid in utraque operis parte profecerim, penes aequos et eruditos lectores iudicium est. Pauca tantum de instituto meo, et de subsidiis, quibus usus sum, praefari libet.

In textu recensendo, nullum superiorum editorum per omnia secutus sum; e varietatibus lectionum apud Codices Manuscriptos a Musgravio, Brunckio, et aliis collatos, veteresque editiones Lascaris et Aldi, quas ipse diligenter contuli, Poetae verba probabiliter eruenda esse duxi. Huc accedebant permulta veterum

Scriptorum loca, qui e Tragoedia nostra hinc illinc verba laudaverant. Horum scilicet auctoritas haud exigua esse debet, ad textum sive corrigendum, sive stabilendum. In hac officii mei parte, a Valckenaerii Commentario, multiplici eruditione referto, me maxime adjutum esse libenter fateor. In lectionibus eligendis, rationem semper habui consuetudinis apud Tragicos in similibus observatae. In hac arte critica exercenda, duces et auspices sumpsit Porsonum, qui cum ingenio, doctrina, ac judicio, ultra ceteros mortales floruerit, tum quaecunque ad Graecae linguae orthographiam, structuram, et universam indolem spectarent, unus omnium qui post literas renatas vixerunt, videtur optime percepisse. Hujus igitur ad exemplum Hippolyti textum, quantum in me fuit, emendare conatus sum.

Codicum lectiones, praeter paucas e maxime vitiosis, in Annotationibus meis indicantur. Diligentius enotavi varietates, quas exhibent Lascaris et Aldus. Editionum etiam Musgravianae Valckenaerianae et Brunckianae lectiones commemorandas esse plerumque censui.

Textus ex mera conjectura non nisi perpaucis in locis mutatus est: et spero fore, ut eruditi iudices id nusquam temere factum arbitrentur. In aliorum etiam

emendationibus amplectendis cautus esse volui. Singula Virorum doctorum conjecturae, quae vel ullam veritatis speciem habeant, auctoribus suis adsignantur. Quoniam vero complures sunt Reiskii, Musgravii, et aliorum mutationes, quae a verisimilitudine prorsus abhorreant, et quarum bona pars aut in metrum, aut in linguam peccet, nolui talibus memorandis et refellendis nostri libelli molem augere. Ubicunque autem Hippolyti versus a Valckenaerio minus recte tractatos esse judicaverim, id sedulo monui; non obloquendi studio, sed quia cavendum videretur, ne tanti nominis auctoritate plures in errorem abducerentur.

In choricis versibus corrigendis ac distribuendis, eo majorem adhibui cautionem, quo pronius sit in re parum certa peccare. Equidem operam dedi, ut quae metrorum genera Tragicis frequentata sint, ea, quantum fieri licuit, repraesentarem; et ut singula cantica e versibus constarent, quos libenter ab iis conjunctos esse viderim. Quomodo vero haec operis mei pars administrata sit, facile judicabit lector harum rerum peritus: quippe de iis, quae novata sunt, in notis admonui, observationes etiam nonnullas huc spectantes in gratiam tironum intextui.

Quod ad interpretandi et illustrandi munus attinet, difficile ac rariorum locutionum explicationes e vete-

ribus Grammaticis haustas subjecimus; allatis subinde versibus Poetarum, imprimis Tragicorum, unde ad voces, constructiones, et sententias in nostra fabula intelligendas, lux derivari posset.

In Annotationibus reperientur notulae quaedam Marklandi et Musgravii, hactenus ineditae. Harum copiam mihi fecit Burneijs, studio scilicet eas literas juvandi, in quibus ipse inter primarios spectatus est.

Ad editionem meam locupletandam accesserunt Porsoni notae quaedam et emendationes, ex adversariis ejus in Bibliotheca Collegii SS. Trinitatis adservatis decerptae. Ut his fruereutur Euripidis lectores, fecit liberalitas praesulis venerandi, Episcopi Bristolienſis, et Collegii nostri Seniorum. Ego vero quidquid ad Hippolytum pertinens in Porsoni scriptis inventum est, nomine auctoris indicato, fideliter ac religiose descripsi. [Hae quidem summi Critici reliquiae in Libro Adversariorum dudum publici juris facto leguntur. Visum tamen eas typorum formas, quibus olim distinximus, in hac quoque editione servare.] Habes etiam, lector, integram scenam a versu 176, ad v. 266. ab eodem correctam. Nec id leve, aut parvi momenti habendum; siquidem dicere solebat Porsonus, se nihil dubitare, quin hanc scenam celeberrimam, qualis esset ab Euri-

pidis manu profecta, ipse demum emaculatam praestitisset.

Libello nostro multum ornamenti et subsidii adjecterunt observationes quaedam, suis in locis memoratae, quas ab Amico accepimus, ingenii, doctrinae, ac virtutis fama clarissimo, Carolo Jacobo Blomfield. Hujus eruditionem et elegantiam non opus est multis collaudare; siquidem Aeschylī editione feliciter inchoata, doctorum oculos animosque in se convertit, et quantis quamque eximiis dotibus ad promovendam literas instructus sit, adhuc juvenis demonstravit.

Ne te diutius praefando morer, scias me ingenuae juventutis commodis potissimum studuisse. Quamobrem notis meis passim interjectae sunt generales quaedam regulae et observationes, quas scriptores Atticos legentibus usui fore existimabam. Quod si spes mea non omnino frustrata crit, si ad Graecarum literarum studia excitanda aliquantulum contulero, me quidem, quantum laboris insumperim, nunquam poenitebit; tu autem, benigne et erudite lector, in erroribus et defectibus hujus opusculi notandis, conatus nostros aequi bonique consules.

MONITUM

EDITIONI SECUNDAE PRAEFIXUM.

Cum omnia quidem Hippolyti nostri exemplaria maturius quam sperare ausus eram, divendita sint, operam vero meam in Euripide expoliendo et corrigendo positam viris doctioribus non displicere intellexerim, novae editionis curam suscepi. Retractavi igitur textum et annotationes, quæque hodie videantur minus recte dicta, correxi: quin etiam haec editio et nostris et aliorum quibusdam, quas ad rem pertinere judicarem, observationibus aucta est. In opella retractanda, multum adjutus sum notis quibusdam et emendationibus in Hippolytum, quas mecum communicarunt Viri doctissimi humanissimique Petrus Elmsley et Jacobus Tate. Indicem vero rerum et verborum, quæ in Annotationibus tractantur, suadentibus juvenum nostrorum informatoribus, subjeci.

Dabam Cantabrigiae, Kalendis Maii. 1813.

[Editio tertia, ad quam expressa est Lipsiensis, prodiit Cantabrigiae 1821.]

NOTARUM EXPLICATIO.

- A.** MS. Parisiensis 2712. quae sunt Brunckii membranae, a Musgravio, deinde diligentius a Bruhckio, collatus. Ex hoc codice lectiones ab Hemsterhusio excerptas dedit Valckenaerius.
- B.** MS. Paris. 2703. apud Musgravium.
- C.** Excerpta e MS. quodam Cottoniano, apud Musgravium.
- D.** MS. Paris. 2818. apud Musgravium.
- E.** MS. Paris. 2888. apud Musgravium.
- Flor.** *vel* Fl. Varias lectiones MSti cujusdam Florentini ab Is. Vossio olim collati: harum indicium Valckenaerio debetur.
- P.** Liber impressus in Bibliotheca Parisiensi, cum MSS. collatus, unde varias lectiones exscripsit Musgravius.
- Lasc.** Editio Princeps, continens Medeam, Hippolytum, Alcestin, et Andromachen, quae Florentiae cura Jani Lascaris, anno circiter 1496. literis majusculis impressa est.

Ald. Editio Aldi, Venetiis, anno 1508.

X. II. Drama *Christus Patiens*, e Senariis Euripideis maximam partem conflatum; quod opus falso haberi solet Gregorii Nazianzeni.

R. P. Ricardi Porsoni notae, e Schedis ejus depromptae.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

ΘΕΡΑΠΟΝΤΗΣ ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ΧΟΡΟΣ.

ΤΡΟΦΟΣ.

ΦΑΙΔΡΑ.

ΘΕΡΑΠΛΑΙΝΑ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ .

ΘΗΣΕΥΣ υἱὸς μὲν ἦν Αἰθρας καὶ Ποσειδάωνος, βασιλεὺς δὲ Ἀθηναίων γήμας δὲ μίαν τῶν Ἀμαζόνων Ἰππολύτην, Ἰππολύτον ἐγέννησε, κάλλι τε καὶ σῶφροσύνῃ διαφέροντα. ἐπεὶ δὲ ἡ συνοικοῦσα τὸν βίον μετέλλαξεν, ἐπεισηγάγετο Κρητικὴν γυναῖκα, τὴν Μίνω τῷ Κρητῶν βασιλέως καὶ Πάριφας θυγατέρα, Φαίδραν. Ὁ δὲ Θησεύς, Πάλλαντα ἕνα τῶν συγγενῶν φονεύσας, φεύγει εἰς Τροίηνα, μετὰ τῆς γυναίκος, οὐ συνέβαινε τὸν Ἰππόλυτον παρὰ Πίτθει τρέφεισθαι. θεασαμένη δὲ τὸν νεανίσκον ἡ Φαίδρα εἰς ἐπιθυμίαν ἄλισθεν, οὐκ αἰόλαστος εὔσα, πληροῦσα δὲ Ἀφροδίτης μῆνιν, ἡ τὸν Ἰππόλυτον διὰ σῶφροσύνην ἀνελείν κρύψασα, τέλος τοῖς προτεθείσιν ἐπέθηκε. στέργουσα δὲ τὴν νόσον, χροὺν πρὸς τὴν τροφὴν δηλοῦσαι ἤναγκάσθη, κατεπαγγελαμένη αὐτῇ βοηθῆσαι: ἤτις, καὶ παρὰ τὴν προαίρεσιν, λόγους προσήνεγκε τῷ νεανίσκῳ. τραχυρόμετρον δὲ αὐτὸν ἡ Φαίδρα καταμαθοῦσα, τῇ μὲν τροφῇ ἐπέπληξεν, ἐαυτὴν δὲ ἀνήρησε. καὶ ὄν καιρὸν φανείς Θησεύς, καὶ καθελείν

1. Hoc argumentum dederunt Aïdus, et Arsenius in Editione Scholiorum in Euripidem. Legitur etiam in opere Eudociae Imperatricis inscripto, Ἰστωρ, quod vulgavit Villoison in Anecdotis Graecis, p. 411. Varias lectiones e Codicibus Parisine et Florentino notavit Valckenaerius.

2. Ἀμαζονίδων Cod. Par. et Arsenius, qui pro Ἰππολύτην habet Ἀντιόπην. Vide notam ad γ. 10. διατρέποντα pro διαφέροντα Flor.

3. συνέβη Eudoc. Arsen.

4. Post κρύψασα, Aldus et Eudocia habent τὴν Φαίδραν εἰς ἔρωτα παρώρμησε. ἔθηκε pro ἐπέθηκε Arsenius.

5. στέγουσα scripserunt Valck. Brunck.

6. κατεπαγγελαμένη Arsen. ἡ δὲ κατεπαγγελάτο Ald. Eudoc.

7. κατὰ τὴν προαίρεσιν et προένευγε Arsenius.

Θέλων⁸ τὴν ἀπηγγονισμένην, εὗρεν αὐτῇ προσηρητημένην δέλιτον⁹, δι' ἧς Ἰππολύτου φθορὰν κατηγορεῖ καὶ ἐπιβουλὴν· πιστεύσας δὲ τοῖς γεγραμμένοις, τὸν μὲν Ἰππόλυτον ἐπέταξε φεύγειν· αὐτὸς δὲ τῷ Ποσειδῶνι ἀράς ἔθετο, ὧν ἐπακούσας ὁ θεὸς, τὸν Ἰππόλυτον διέφθειρεν. Ἄρτεμις δὲ τῶν γεγενημένων ἕκαστα διασαφῆσασα Θησεῖ, τὴν μὲν Φαίδραν οὐκ ἐμέμψατο¹⁰, τοῦτον δὲ παρεμυθήσατο, υἱοῦ καὶ γυναικὸς στέρηθέντα· τῷ δὲ Ἰππολύτῳ τιμὰς¹¹ ἔφη ἐπιχωρίους ἐγκαταστήσασθαι.

Ἡ σκηπὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Τροίξῃν¹². ἰδιόχθη ἐπὶ Ἀμεινῶνος¹³ ἄρχοντος, Ὀλυμπιάδι ὀγδοηκοστῇ ἑβδομῇ, ἔτει τετάρτῳ. πρῶτος Εὐριπίδης, δεύτερος Ἰσφῶν, τρίτος Ἰων. ἔστι δὲ οὗτος ὁ Ἰππόλυτος¹⁴ δεύτερος, καὶ ΣΤΕΦΑΝΙΑΣ προσαγορευόμενος. ἐμφαίνεται δὲ ὕστερος γεγραμμένος· τὸ γὰρ ἀπρεπὲς καὶ κατηγορίας ἄξιον, ἐν τούτῳ διαφθῆται τῷ δράματι. τὸ δὲ δράμα τῶν πρώτων.

8. σπεύδων pro θέλων Arsen. Par. Flor.

9. βιβλον Arsen.

10. οὐ κατεμέμψατο Par. οὐκ ἀπεμέμψατο Arsen. Paullo ante, ἕκαστα pro ἕκαστον dedi, Valckenaerium secutus.

11. „Quod est in Ed. Arsenii, τιμὰς ἔφη γῆς ἐγκαταστήσασθαι praebent Codd. quoque Paris. et Flor. hinc scribi quoque poterit, γῆ ἐγκαταστήσασθαι.“ Valck.

12. ἐν Θήβαις Ald. Arsen. errore satis inepto. Quae sequuntur omittit Aldus.

13. Ἀμεινῶνος Par. προχ. Ἰσφῶν Arsen.

14. Prior fabula Euripidea, ad quam respexit Argumenti Scrip-
tor, nomine Ἰππολύτου Καλυπτομένου laudatur a Jul. Polluc. Ono-
mast. IX. 50. Scholast. ad Theocr. Idyll. II. 10. Tituli vero cau-
sam fuisse opinantur Viri docti, quod in ultima ejus fabulae scena
Hippolytus non vivus, ut in superstita Tragedia, sed mortuus et
Καλυπτόμενος delatus est.

ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ
ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

ΠΟΛΛΗ μὲν ἐν βροτοῖσι, κοῖνὸν ἀνώνυμος
θεὰ κέκλημαι Κύπρις, οὐρανοῦ τ' ἔσω
ὅσοι τε πόντου τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν

1. 2. *Πολλή.* Scholiasta, δυνατή, θαυμαστή, μεγάλη. Valckenaerius statuit hanc vocem idem valere quod in aliis locis *σεμνή, μεγάλη, τιμια.* Κέκλημαι significat *sunt*, quo sensu apud Tragicos non infrequens est. Aeschylus Pers. 240. Οὐτινος δοῦλοι κέκληται φωτός, οὐδ' ὄπηκοι. Soph. Trachin. 788. "Ἄλλου κεκλήσθαι μητέρ". Noster Hecub. 484. 'Ἐν ξείνῃ χθονὶ δὴ κέκλημαι Δούλα. 629. 'Ὁ δ' ἐν πόλιναις τίμιος κεκλημένος. Electr. 368. „Κεκλήσθαι pro γενέσθαι Eur. Proteusilao Suid. v. πενήθερά Rhadamantho Stob. p. 269. ed. Grot. Phryxo p. 53. Phoen. 670. (576.) γενήσεται (κεκλήσεται) Suppl. 916. apud Stobaeum." R. P. De Phoenissarum et Supplicum locis videndus ipse Porsonus ad Phoen. 576. Nostros versus citat Grammaticus Incertus περὶ Σολοικίας, quem Valckenaerius Ammonio suo subiecit, p. 102. Eisdem παραφθεῖ Lucianus Podagra Tom. III. p. 665. et suo more insulse mutatos adhibet Auctor dramatis *Christi Patientis*, quod posthac designabo per literas X. II. 102. Huc etiam respexit Philostratus De Vita Apollonii VI. p. 282, 8. observante Valckenaerio.

3. πόντου male intelligit Musgravius post Scholiastam de Ponto Euxino. Montem Atlantem fingebant Poetae et maris et naturae finem esse. Infra 1056. Πέραν γε πόντου καὶ τόπων Ἀτλαντικῶν, Εἴ πως δυναίμην. Vide etiam v. 741. et sequentia. Hunc versus cum tribus sequentibus habet Athenaeus XIII. p. 600. C. Dubito an non rectius legeretur ὅσοι δὲ, quod nonnulli voluerunt, ob τὸ μὲν praecedens.

νιούσιν εἶσω, φῶς ὄρωντες ἡλίου,
 τοὺς μὲν σέβοντας παμὰ πρεσβεύω κράτη, 5
 σφάλλω δ', ὅσοι φρονοῦσιν εἰς ἡμᾶς μέγα.
 ἔνεστι γὰρ δὴ κὰν θεῶν γένει τόδε,
 τιμῶμενοι χαίρουσιν ἀνθρώπων ὕπο.
 δεῖξω δὲ μύθων τῶνδ' ἀλήθειαν τάχα.
 ὁ γὰρ με Θεσέως παῖς, Ἀμαζόνος τέκος, 10
 Ἴππόλυτος, ἀγνοῦ Πιτθέως παιδεύματα,
 μόνος πολιτῶν τῆσδε γῆς Τροίξηνίας

2. 5. πρεσβεύειν· προτιμᾶν Hesych. eadem habet Photius in voce addens *Εὐριπίδης*. Hac significatione vox adhibetur Aesch. Choeiph. 486. *τόνδε πρεσβεύσω τάφον*. Soph. Trach. 1067. *Καὶ μὴ τὸ μακρὸς ὄνομα πρεσβεύσης πλόν*. Alcest. 293. Rhés. 944.
 8. Confert Porsonus in Adversariis p. 231. cum loco Supplicum 232. Θεοῦς — *οἵτινες τιμῶμενοι Χαίρουσι*. Huc respexit Plutarchus Erotico Tom. II. p. 766. G. et; ἢ ἔ videtur, Clemens Alex. Strom. VII. p. 848, 13. notante Valckenaerio. Versus 8. 9. citat Scholiasta Venet. ad Iliad. P. 567.

10. Simile est Iph. T. 239. *Ἀγαμέμνονος παῖ, καὶ Κλυταιμνήστρας τέκος*. Eiusdem pleonasmii alia exempla, Aesch. Prom. 140-1-2. Soph. Antig. 1115. Alcest. 525. notavit Blomfieldius ad Promethei locum. De nomine matris Hippolyti ailet Euripides. Antiopam fuisse tradunt Plutarchus in Thes. Tom. II. p. 13. D. Seneca in Hippolyto Tragoedia, Scholiast. ad hujus fabulae v. 580. Schol. ad Hom. Odys. A. 320. Tzetzes ad Lycophr. 1329. Servius ad Virg. Aen. XI. 761. Contra ex Hippolyta, Antiopae sorore, natum perhibent idem Plutarchus Parall. Tom. II. p. 314. A. Clidemus apud Plutarch. Tom. I. p. 13. A. et Auctor argumenti hujus fabulae. Quae de his Amazonibus veteres tradidere, collegit et recensuit Meursius in Theseo cap. 20. et 21.

11. *παιδεύμα* pro *alumno* apud Tragicos occurrit, quemadmodum *λόγευμα*, *κήδευμα*, *μισσημα* et alia ejus generis pro personis adhibentur. Electr. 891. *Σὺ τ', ὦ παρασπισί, ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου Παιδεύμα, Πυλάδη*. Ceterum *παιδεύματα* de Hippolyto solo dicitur, ut in Sophoclis Philoct. 36. *τεχνήματα* de uno poculo; Antig. 568. *νυμφεῖα* de Antigona; in Nostri Hec. 269. *προσφάγματα* de una victima. Orest. 1051. *κέρρον τεχνάσματα* de uno sepulcro. Androm. 1277. *συγκοιμήματα* de Thetide. Troad. 8254. *νυμφευτήρια* de Cassandra: quae exempla attulit Porsonus ad Orestis locum defendendum. Idem ad Iph. Aul. 7. „*παιδεύματα recte scriptum apud Eurip. Hippol. 11, in παιδεύμα degeneravit apud Plutarchum Thes. p. 2. B.*“

λέγει κακίστην δαιμόνων πεφύκенаι
 ἀναινεται δὲ λέκτρα, καὶ ψαύει γάμων
 Φοίβου δ' ἀδελφὴν Ἀρτεμιν, Διὸς κόρη, 15
 τιμῶ, μεγίστην δαιμόνων ἠγούμενος
 χλωρὰν δ' ἂν ἔλην παρθένω ξυνὼν αἰεὶ,
 κυσὶν ταχείαις θῆρας ἐξαιρεῖ χθονός,
 μείζω βροστίας προσπεσῶν ὀμιλίαν.
 τούτοισι μὲν νῦν οὐ φθονῶ· τί γὰρ με δεῖ; 20
 ἃ δ' εἰς ἔμ' ἠμάρτηκε τιμωρήσομαι
 Ἰππόλυτον ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ· τὰ πολλὰ δὲ
 πάλαι προκόψασ', οὐ κόνου πολλοῦ με δεῖ.

14. ψαύει γάμων et infra 1030. ἄψασθαι γάμων usurpantur eodem prorsus sensu ac εὐνῆς διγεῖν infra 889. Electr. 255. εὐνῆς ἄψασθαι Phoen. 960.

18. ἐξαιρεῖ. ἐκ μέσου αἰρεῖ, ἀφανίζει. Schol. Ante Valckenaerium legebatur ἐξαιρεῖ mendose. Laudat ille Pausaniam II. p. 184. m. λύκουσ ἐφαίνετό μοι τὴν Τροίδητιαν λυμαιομένους ἐξελείν ὁ Ἰππόλυτος. Confert Elmsleius Herod. I. 36. καὶ διακελεύσομαι τοῖσι ἰούσι, εἶναι ὡς προθυμοτάτοισι συνεξελεῖν ὅμιν τὸ θηρίον ἐκ τῆς γῶρης.

19. Vulgo legitur ὀμίλλας, constructione minus usitata. Lasc. ὀμίλλα. Dedi ὀμίλλαν ex emendatione Porsoni, quam confirmare videtur Fragm. Eurip. Aeoli apud Stobaeum XXII. p. 187, 43. Σιγᾶν φρονοῦντα κρείσσον' εἰς ὀμίλλαν Περσόντα. Quam facile haec vox vel in ὀμίλλας vel in ὀμίλλα depravari posset, nemo non videt.

20. μὲν γ' οὖν οὐ Ald. μὲν νῦν οὐ A. B. D. μὲν οὖν οὐ P. τούτοις μὲν οὖν οὐ E. Lasc. Correxerit Valckenaerius.

22. ἡμέρα Lasc.

23. προκόψασ' est pendens nominativus pro genitivo participii positus, cujus constructionis exempla dabunt Aeschylus Suppl. 455. Καὶ γλώσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καιρία, Γένοιτο μύθου μύθος ἂν θελκτήριος. Choeph. 518. Τὰ πάντα γὰρ τις ἐκχέας ἄνθ' αἵματος Ἐνός, μάτην ὁ μόχθος. Prometh. 209. Sophocles Oedip. Tyr. 101. ubi Mudgii emendationem ὡς τήνδ' αἶμα χειμάζον πόλιν recipiendam esse me olim monuit Porsonus. Oedip. C. 1120. Τέκνον εἰ φανέντι ἄελπτα μνησκύω λόγον. Euripides Phoen. 290. Μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος Μαντείᾳ σεμνῆ, Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας, Ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν. Notatum et Phoenissarum locum protulit Eustathius ad Iliad. B. p. 236; 36 = p. 179, 16. De hoc Atticismo, quem Grammatici αἰὶ Σολοτκισμὸν, αἰὶ Ἀρχαῖσμὸν vocabant, videas, si placet.

ἔλδόντα γάρ νιν Πιπθέως ποτ' ἐν δόμων,
 σεμνῶν ἐς ὄψιν καὶ τέλη μυστηρίων, 25
 Πανδίωνος γῆν, πατρός εὐγενῆς δάμαρ
 ἰδοῦσα Φαίδρα, καρδίαν κατείχετο
 ἔρωτι δεινῷ, τοῖς ἑμοῖς βουλευμασι.
 καὶ πρὶν μὲν ἔλθεῖν τήνδε γῆν Τροίηνην,
 πέτραν παρ' αὐτὴν Παλλάδος, κατοψίαν 30
 γῆς τῆσδε, ναὸν Κύπριδος καθεΐσατο,

Kusteram ad Aristoph. Plut. 277. Gregor. Corinth. p. 33. προ-
 κόψασα exponit Scholiasta per προκατασκευάσασα. Vox hoc sen-
 su cum accusativo adhibetur Thucyd. VII. 56. Καὶ τοῦ ναυτι-
 κοῦ μέγα μέρος προκόψαντες. Vid. inf. 1292. Hecub. 955. Al-
 cest. 1093. Metaphora sumpta videtur ab iis, qui ligna et alia
 impedimenta in itinere concidunt. Hinc etiam, προκόπτειν erat
 progredi; ut in notis illis locutionibus προκόπτειν ἐν ἡλικίᾳ, προ-
 κόπτειν ἐν σοφίᾳ. Deinde δεῖ με πόνου constructio apud Euripi-
 dem satis frequens (vid. infra 492. 686.) pro qua communes
 Graeci dicebant δεῖ μοι πόνον. De his formulis consulendus Por-
 sonus ad Orest. 659.

25. Recte interpretatur Valckenaerius, „*Ut Eleusinia vise-
 rei veneranda mysteria, hisque adeo visis perficeretur* — οἱ μνη-
 μένοι namque non nisi post quinquennium in sacrarium interius
 admittebantur ad arcana spectanda; tum demum fiebant ἐπόπται
 et τέλειοι.“ Hanc rem respexerunt Sophocles apud Plutarchum
 Tom. II. p. 21. Ε. ὡς τρεῖς ὄλβιοι Κεῖνοι βροτῶν, οἱ ταῦτα δεσφθέν-
 τες τέλη, Μόλωσ' ἐς Αἶδου. Plato in Phaedro p. 260. B. εἰδόν
 τε καὶ ἔτελοῦντο τελετῶν μακαριωτάτην. Andocides p. 6, 18. με-
 μήησθε καὶ ἐωράκατε τοῖν θεοῖν τὰ ἱερά (malim ταῖν). Ovid. Heroid.
 IV. 67. Tempore, quo vobis inita est Cerealis Eleusin, Gnosia
 me vellem detinuisset humus. Tunc mihi praecipue (nec non tamen
 ante) placebas: Acer in extremis ossibus haesit amor.

27. MSS. et Editiones habent κατέσχετο. Sed passivam vo-
 cem sensus postulat, et dubitare videtur Porsonus ad Orest.
 1380, an unquam κατάσχω pro κατέσχω usurparint Attici. Edidi
 igitur levi mutatione κατείχετο. Conferas Bacch. 1124. Ἐκ Βακ-
 χίου κατείχετ'.

30. 31. Interpretatur Valckenaerius post alios, ad ipsam
 rupem Palladis, quae hanc terram despectat: conferens Virgillii
 locum Aen. I. 420. Jamque adscendebant collem, qui plurimus
 urbi Imminet, adversasque adspectat desuper arces. Vocem κα-
 τόπιος habet Apollon. Rhod. B. 545. Alia forma κάτοπιος extat
 in Aeschyli Agam. 315. Σαρωνικοῦ Πορθμοῦ κάτοπιον πρῶν'
 ὑπερβάλλειν πρόσω Φλέγουσαν. ubi Scholiasta exponit per κα-

ἔρωσ' ἔρωτ' ἐκδημιον· Ἰππολύτῳ δ' ἔπι
τὸ λοιπὸν ἀνόμαζεν ἰδρῦσθαι θεάν.

τόπιον. Deinde ἐγκαθίστατο Aldus, quod cum aperte mendosum esset, primus correxit Dawesius Misc. Crit. p. 62. Ed. Burg. ἐγκαθίστατο, quod exhibent A. C. E. P. Flor. et Lasc. Vidit autem Valckenaerius post hoc verbum requiri Dativum: Legendum igitur censuit ναῶν Κύπριδος ἐγκαθίστατο, 'Ἐρῶσ', "Ἐρωτ' ἐκδημιον. ut scilicet intelligatur Phaedra simulacrum Amoris Absentis in templo Veneris dedicasse. Sententiam vero suam nemini, ut opinor, adprobare poterit Vir doctissimus. De templo Veneris a Phaedra in Hippolyti honorem extracto hic locutum esse Euripidem, ex aliis veterum locis satis constat. Diodorus Siculus IV. 62. p. 306, 24. hunc Tragici locum optime illustrat: μικρὸν δ' ὕστερον Ἰππολύτου ἐπανελθόντος εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς τὰ μυστήρια, Φαίδρα διὰ τὸ κάλλος ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, τότε μὲν ἀπελθόντος ἰδρῦσατο ἱερὸν Ἀφροδίτης παρὰ τὴν ἀκρόπολιν, ὅθεν ἦν καθορᾶν τὴν Τροισζήνα. Similia habet Scholiasta Homeri Odys. A. 320. qui historiam ex Asclepiade tradit: Φαίδρα — τὸ μὲν πρῶτον ἱερὸν Ἀφροδίτης ἐν Ἀθήναις ἰδρῦσατο, τὸ νῦν Ἰππολύτου καλούμενον. Addas Nostri Scholiast. qui et ἐγκαθίστατο per ἔκτισεν exponit. Cum igitur sententia loci manifesta sit, Dativus autem post ἐγκαθίστατο commode abesse nequeat, non dubitavi Musgravii conjecturam καθίστατο cum Brunckio in textum reponere: idque fidentius, propterea quod vocis ἐγκαθίστατο mentionem apud Grammaticos non invenio; Hesychius autem habet ἐκαθίστατο. ἰδρῦσατο, et mox καθίστατο. ἰδρῦσατο. utrobique reponendum videtur καθίστατο. Errorem credo profectum esse a librariis scribentibus ἐκαθίστατο. Verbum scilicet ab εἶσατο compositum tale augmentum non admittit.

33. Pro ἀνόμαζεν, quae vox Viros doctos mire offendit, Jortinus legendum putavit ὀνομάσουσιν: Valckenaerius conjecit ὑμνήσουσιν, quod in textum intulit Brunckius. Sed haec conjectura, audacior quam felicio, nata erat e loco Iph. T. 1457. cujus diversa est ratio. Duriuscula certe sententia est, nihil tamen mutandum. Veritas, nomen dabat, quod in posterum valeret, in honorem scilicet Hippolyti positam esse Deam. Tzetzes ad Lycoph. 1329. — Φαίδραν, ἧτις ἦρα τοῦ Ἰππολύτου, καὶ μὴ ἰσχυράσῃς (l. ὕσασα) σχεῖν ταῦτον, ἀνοδόμησε ναὸν τῇ Ἀφροδίτῃ, Ἐρωτικὸν αὐτὸν καλέσασα. Aliam interpretationem proponit Vir quidam eruditus, postea autem praedicabat in honorem Hippolyti positam esse Deam. Ceterum admodum probabilis est conjectura doctissimi Censoris Angli, (Quarterly Review Vol. viii. p. 219.) interpolatos esse duos versus 32. 33. Scilicet sententia v. 34. Ἐπι ΔΕ Θεσεύς Κερκοπίαν λείπει χθόνα, respondet prae-

ἐπεὶ δὲ Θησεὺς Κεκροπίαν λείπει χθόνα,
 μίασμα φεύγων αἵματος Πάλλαντιδῶν, 35
 καὶ τήνδε σὺν δάμαρτι ναυστολεῖ χθόνα,
 ἐνιαυσίαν ἐκδημιὸν αἰνέσας φύγην,
 ἐνταῦθα δὴ στένουσα, κάκπεπληγμένη
 κέντροις ἔρωτος, ἢ τάλαιν' ἀπόλλυται
 σιγῇ· εἰνοῖδε δ' οὔτις οἰκετῶν νόσον. 40
 ἀλλ' οὔτι ταύτη τότ' ἔρωτα χρῆ' πεσεῖν·
 δεῖξω δὲ Θησεῖ πρᾶγμα, κάκφανήσεται.
 καὶ τὸν μὲν ἡμῖν πολέμιον πεφυκότα

cedentibus v. 29. Καὶ πρὶν ΜΕΝ ἔλθεῖν τήνδε γῆν Τροϊκήνιαν
 — his vero insertis versiculis ea antapodosis intercepta est ac
 sublata, Aliis etiam de hoc loco eadem est exorta suspicio.

34. Lascaris cum MSS. nonnullis habet *λίποι*. Aldus *λίπε*.
 Flor. *λοιπόν*. Sed recte *λείπει* Codices A. B. D. C. quod ex emen-
 datione dedif Piersonus Verisim. p. 60. et primus recepit Mus-
 gravius.

35. Pallas filius erat Pandionis, frater Aegei. Is filiique
 ejus seditionem Athenis moventes, et regnum affectantes, a The-
 seo interfecti sunt. Historiae meminerunt Plutarchus in The-
 som. I. p. 5. E. Philochorus apud Euripidis Scholiastam.

37. *αἰνέσας· εὐαρεστήσας, συγκαταθέμενος* Schol. Sic in-
 fra v. 1315. "Ἐδωχ' ὄσονταρ χρεῖν, ἐπέπερ ἦνεος. Alcest. 2.
 Θῆσαν τράπεξαν αἰνέσαι. *Αἰνεῖν* eodem sensu adhibuit Homerus
 Iliad. Θ. 9. ubi *αἰνεῖτε*. Schol. *συγκατατίθεσθε*. Conferas notata
 ad locum Alcestidis. Observent tirones hanc vocem futurum
 apud Homerum *αἰνήσω*, apud Tragicos *αἰνέσω* semper adhibere.
 Tzetzes ad Lycophr. v. 1039. *Νόμος ἦν τὸν ἐργασάμενον φόνον*
φεύγειν ὄλον ἐνιαυτὸν μὴ ψάοντα τῆς πατρίδος. Hesychius, *ἀπε-*
νιαυτισμός, ἢ εἰς ἐνιαυτὸν φυγὴ τοῖς φόνον δράσασσι. De hac lege
 videndus Petitus Leg. Att. VII. Tit. I. 9. p. 613.

7 38. *κάκπεπληγμένη* C. Fl. Aliam lectionem καὶ πεπληγμένη
 exhibet X. II. 354. 748. quam praetulit Valckenaerius. Sed lon-
 ge aptius sententiae est compositum: ut in Med. 8. "Ἐρωτι θυ-
 μὸν ἐπλαγεῖσ' Ἰάσονος. Fragm. Eur. Antioip. ap. Stobaeum LXI.
 p. 386, 25. καὶ γὰρ ἐκ καλλιόνων Ἀέκτροις ἐν αἰσχροῖς εἶδον ἐκπε-
 πληγμένους. Sed vide notam infra. ad v. 1298.

40. Flor. οὐδεις, et in v. seq. δεῖ πρὸ χρεῖ.

42. *κάκφανήσεται* Fl.

43. Brunckius dedit ex A. B. D. *πολέμιον νεανίαν*. Sed
πεφυκότα habent ceteri Codices, Lasc. Ald. Valckenaerio videtur
 haec fuisse lectio prioris, illa secundae editionis. Crediderim

κτενεῖ πατὴρ ἀραίειν, ὡς ὁ πόντιος
 ἀναξ Ποσειδῶν ὤπασεν Θησεῖ γέρας, 45
 μηδὲν μάταιον εἰς τρεῖς εὐξασθαι θεῶ.
 ἢ δ' εὐκλεῆς μὲν, ἀλλ' ὁμως ἀπόλλυται
 Φαίδρα· τὸ γὰρ εἴησδ' οὐ προτιμήσω κακόν,
 τὸ μὴ οὐ παρασχεῖν τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐμοὶ
 δίκην τοσαύτην, ὥστε μοι καλῶς ἔχειν. 50
 ἀλλ', εἰσορῶ γὰρ τόνδε παῖδα Θεσέως
 στείχοντα, φήρας μόχθον ἐλλειοπότα,
 Ἰππόλυτον, ἔξω τῶνδε βήσομαι τόπων.
 πολὺς δ' ἄμ' αὐτῷ προσπόλων ἀπισθόπους
 κῶμος λέλακεν, Ἄρτεμιν τιμῶν θεῶν 55
 ὕμνοισιν· οὐ γὰρ οἶδ' ἀνεφωγμένας πύλας

equidem Euripidem praelaturum fuisse πεφυκότα, ut diceretur Hippolytus natura esse Veneri inimicus. Praeterea νεανίαν verum auribus ingratum efficit, litera ν septies repetita.

47. X. II. 750.

48. 49. καλόν pro κακόν habent E. P. Schol. Aristoph. Ran. 314. probantibus Marklando et Heathio; et sic edidit Brunckius. Utrumque καλόν. κακόν Lascaris. Sed Aldi et ceterorum Codicum lectionem κακόν defendunt Aesch. Eum. 637. Πατρός προτιμῶ Ζεὺς μόρον. 737. γυναικὸς οὐ προτιμήσω μόρον. Alcest. 777. τῶν ἐν Ἀδμήτῳ κακῶν Οὐδὲν προτιμῶν. Deinde Aldus et Codices nonnulli τοῦ μὴ οὐ mendose. Constructio τὸ μὴ οὐ π. subaudita praepositione frequens est apud Atticos. Vid. Soph. Trach. 622. Eur. Phoen. 1192. Pessime Valckenaerius post προτιμήσω distinctionem posuit.

53. Ita A. B. C. Fl. Lasc. ἔξω τῶνδε βήσομαι δόμων Aldus, errore satis manifesto; scena enim fabulae extra domum fuit. Vid. infra 108. 171. 179. etc. Parī errore v. 1391. δόμοισι exhibent plerique Codices: sed et ibi recte τόποισι A.

54. ὀπισθόπους. male Hesychius ὑποστρέφας. Vocem hic et infra 1174. interpreteris pone sequens. Habet Suidas, e traegedia aliqua, ut opinor, ὀπισθόπους δίκη. Alia forma ὀπίσθοπος extat in Aesch. Choeph. 711.

55. Brunckius e Codd. A. Fl. edidit θεῶν. Ceteri cum Lascari et Aldo θεῶν, quod praetulit Valckenaerius. Et profecto ἡ θεός de Diva saepenumero apud Tragicos occurrit, sed nunquam, ut opinor, cum ipso Divae nomine hoc modo conjunctum. In hac fabula θεὰ Κόρινθις occurrit v. 2. et 1415. Ἄρτεμις θεῶν v. 1391.

Αἶδου, φάος τε λοιπὸν βλέπων τόδε.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

*ἔπασθ' αἰδόντες, ἔπασθε,
τὰν Διὸς οὐρανίαν*

"Ἀρτεμιν, "Ἀρτεμιν, ἃ μαλόμεσθα.

60

ΘΕΡΑΠΟΝΤΕΣ.

πότνια, πότνια, σεμνοτάτα,

Ζανὸς γένεθλον,

χαῖρε, χαῖρέ μοι, ὦ κόρα

Λατοῦς καὶ Διὸς "Ἀρτεμι,

καλλίστα πολὺ παρθένων,

ἃ μέγαν κατ' οὐρανὸν

ναίεις εὐπατέρει ἀν' αὐλάν

65

57. *φάος τε* A. E. P. Lasc. Fl. ceteri cum Aldo habent *φάος δέ.*

58. *αἰδόντες* Ald. quod ob numeros praetuli. *ἄδοντες* A. Fl. Lasc. et sic Musgr. Valck. Brunck.

60. Deest alterum *"Ἀρτεμιν* in A. et Lasc.

9 61. *Θεραπόντων* personam huic versui praefigit A. Perperam vulgo hoc canticum Choro tribuitur; quem errorem notant quoque veteres Scholiastae. Haec in suos usus convertit X. II. 100. 130. 559. 645. Comparari jubet Valckenaerius canticum in Aristoph. Thesm. 114.

63. 64. Aldus, quem secuti sunt Editores, haec in tres versus ita disposuit; *Χαῖρέ μοι, ὦ κόρα, — Χαῖρέ μοι Λατοῦς — "Ἀρτεμι καὶ Διός.* Alterum *χαῖρέ μοι* omittunt Lasc. et MSS. quidam. Primus equidem haec verba ut in optimo Codicum A. leguntur edidi; unde evadunt duo versus Glyconeī, qualis est proxime sequens 65. Videas notata infra ad v. 735.

66. 67. *μέγα* A. *"Α—ναίεις* Lasc. cum Codd. quibusdam. *Ἄ μ. κ. οὐ. ναίει'* D. E. Ald. et sic pleraeque editiones: omnes *εὐπατέρειαν αὐλάν.* Vidit autem Valckenaerius minus recte dici *αὐλὰ, εὐπατέρεια.* Est profecto Dianae epitheton in Apollon. Rh. I. 569. *Τοῖσι δὲ φορμίζων εὐδήμονι μέλπεν αἰοιδῆ Οἰάγροιο πάϊς νηοσσόον εὐπατέρειαν "Ἀρτεμιν.* Legendum igitur putavit *εὐπατέρειά γ'*, otiosa particula male adhibita. Pejus adhuc Brunckius *ναίουσ' εὐπατέρειαι* nulla auctoritate fretus in textum intulit. Lectio, quam recepi, debetur doctissimi Gaisfordii conjecturas, quam mecum communicatam voluit; nec dubito, quin ita scripserit Euripides: sic enim sententiae optime consulitur, ne lite-

Ζανὸς πολὺχρυσον οἶκον.
 χαῖρέ μοι , ὦ καλλίστα,
 καλλίστα τῶν κατ' Ὀλυμπον
 παρθένων Ἀρτεμι.

70

III. σοὶ τόνδε πλεπτόν στέφανον ἐξ ἀκηράτου
 λειμῶνος, ὦ δέσποινα, κοσμήσας φέρω,
 ἐνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοὶ φέρβειν βοτὰ,
 οὔτ' ἤλθε πω σίδηρος, ἀλλ' ἀκηράτος

75

ra quidem vulgatae lectionis mutata. Homeri *Διὸς αὐλή* sumpsit quoque Aeschylus *Prometh.* 122. Noster Heracl. 919. χρυσέαν κατ' αὐλάν. Eustathius ad *Iliad.* Δ. p. 486, 34=331, 50. conjuncta legit Ζηνὸς πολὺχρυσον οἶκον, notans haec sumpsisse Euripidem ab Homericō *Χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ Π.* Δ. 2. [εὐπατέρειαν αὐλάν pro εὐδαίμονα πατρός αὐλάν dictum accipit Elmaleius ad *Iphig.* T. 1082. in *Museo crit. Cant.* VI. p. 303. *ED. LIPS.*]

69. Hippolyti personam praefigunt Ald. et MSS. quidam.

72. In scenam prodiit Hippolytus, manu ferens coronam 10 Dianae simulacro, quod ante fores stabat, imponendam; unde titulus *Tragoediae*, *Ἰππολύτος Στεφανηφόρος*, a Grammaticis inditus est. Hos vero Euripidis versus in sensu figurato plerumque capiebant veteres: credentes scilicet Hippolytum de hymno, quem in honorem Deae nectebat, sub coronae nomine loqui. Videas variorum de hac allegoria commenta in Scholiis. Figurata haec transtulerunt Clemens Alex. *Paedag.* p. 313. Strom. I. p. 322, 16. *Themistius Or.* XV. p. 185. A. X. II. 2588. Et sane dicebantur poetae *πλέκειν στέφανον* perinde ac *πλέκειν ὕμνον*; Pind. *Ol.* VI. 147. Affert Valckenaerius *Aristoph. Ran.* 1334. *ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρονυλῶ Λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθαίην δρέπων.* *Lucret.* I. 725. *Avia Pieridum peragro loca: — juvatque novos decerpere flores, Insignemque meo capiti petere inde coronam, Unde prius nulli velarint tempora Musae.* *Hor. Carm.* I. 26. *apricos necte flores, Necte meo Lamiae coronam, Pimplei dulcis.* Sed ut verum fatear, exempla ista ab his Euripideis aliena esse videntur. Non enim de carminis laude, sed pudicitiae, loquitur Hippolytus. Hanc orationem integram Latinis numeris pulcherrime convertit Muretus *Var. Lect.* VIII. 1.

74. Hunc versum dedit Plutarchus *Contra Epicur.* Tom. II. p. 1094. A. Ἄξιοῦν hic positum pro *audere*, ut infra 1047. *Ἐπιπερ γυναικὸς ἤξιλος ἐμῆς θύγισιν.* Heracl. 950. *ἐμὸν Πυλὶδ' ἤξιωσας, ὦ παγοῦργ', ἐφωβρίσαι.* Aesch. *Per.* 335. et alibi. *φέρβεις βοτὰ* Fl. mendose.

75. οὐδ' ἤλθεσ additiones omnes et Plutarchus loco citato.

μέλισσα λειμῶν ἡρινὸν διερχεται,
αἰδῶς δὲ ποταμίαισι κητεύει δρόσοις.

sed οὗτ' ἦλθε ob praecedens οὔτε legatur necesse est. „Religio erat Veteribus prata Diis consecrata falce tondere. — Inde Hesychius ἀδρέπανον. ἀδρεπτον, θεοῖς ἀνακειμενον. Σοφοκλῆς. An et huc pertinet ἄτομος λειμῶν Trach. 203? Musgr. Assert autem Valckenaerius duo versus ex Meleagro Scirae Comici Tarentini apud Athenaeum IX. p. 402. C. „Ἐνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοὶ νέμειν βοτὰ, Οὐτ' ἀσχέδωρος νεμόμενος κηπρώζεται. Quos idcirco laudavit Athenaeus, ut ostenderet, ὅτι οἱ περὶ τὴν Σικελίαν κατοικοῦντες ἀσχέδωρον καλοῦσι τὸν σύαρον. Cum igitur prior horum versuum sit Euripidei Hippolyti, suspicatur Vir ingeniosus posteriorem etiam e nostro sumptum esse, vobis. 11 ceterum σύαρος in aliis Codicibus pro σίδηρος aliquando obtinuisse. Scirae versus ab Athenaeo mutuatus est Eustathius ad Odyss. T. p. 705, 48. Ed. Bas. Inde notanda est varia lectio νέμειν pro φέρβειν. σίδαρος Fl.

76. Pro λειμῶν Flor. habet χῶρον. Deinde ἐαρινὸν plerique MSS. Sed altera forma ἡρινὸν, quam exhibent Lascaris et Aldus, Atticis usitata est. Valckenaerii conjecturam ἐαρινή, cui favet Scholiasta, in textum admisit Brunckius; sed debebat saltem ἡρινή. Jortinus autem (*Ecclesiastical History*, Vol. II. p. 131.) legendum censuit ἡρινός, et hanc profecto Viri summi opinionem amplexus est Porsonus. Sed vulgatam lectionem, quam edidi, aliquatenus defendit locus Supplic. 450. ubi exstat λειμῶνος ἡρινῶ στάχυν.

77. αἰδῶς. Haec vox, quae in omnibus Codicibus legitur, Viris doctis, praeter Brunckium, vehementer displicuit. Is. Vossius in Catullum p. 116. primus proposuit αἰῶς, credens sane hanc esse Aeolicam formam pro ζως: sed enim insigniter errasse nemo non videt; ab isto tamen errore derivata est Valckenaerianae editionis lectio, ζως. Sed audiamus Porsonum in Appendice ad Toupium, Vol. IV. p. 450. „In Hippolyto ζως edidit Valckenaerius, Toupio obsecutus; αἰδῶς retinet et defendit Brunckius. Neutrum equidem intelligo, neque intellexisse videtur Musgravius, qui conjicit Ναῖς.“ Post haec autem scripta Vir summus, ut ab amico docto accepi, αἰδῶς genuinam esse lectionem se credere profitebatur, et Euripidem hanc locutionem e scholis Philosophorum sumpsisse existimabat. Dixit autem Eubulus Athenaei XIII. p. 568. F. οἷας Ἡλδανος ἀγνοῖς ἄδασί κητεύει κβρας. unde suspicatur Blomfieldius sub voce αἰδῶς latere surninis alicujus nomen, fortasse Ἀδαν. Mihi quidem retinendum videtur αἰδῶς, recte autem intellexisse puto Musgravium; qui in margine exemplaris suae Editionis

ὅστις διδάκτον μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει
τὸ σωφρονεῖν εἰληχεν εἰς τὰ πάνθ' ὁμῶς,
τούτοις δρέπεσθαι, τοῖς κακοῖσι δ' οὐ θέμις. 80

haec scripait. „Si verum esset Ἦος, subiecisset, puto, Euripides non ποταμίαισι δρούσις, sed οὐρανίαισι. Sensus videtur esse: Verecundiam idem Virtuti praestare, quod solet humor fluviatilis, ad hortos irrigandos adhibitus, herbis et seminibus tenuis.“ Aliis fortasse magis exidebit prior Musgraviū sententia interpretantis αἰδώς, Religio cultorum.

78. 79. 80. Vulgῶ ὅσοις διδάκτον μηδὲν, κ. τ. λ. in qua scriptura consentiunt MSS. et Editiones veteres: Haec autem cum sequentibus nullo modo cohaerere possunt: emendabat igitur Valckenaerius ὅσοις διδάκτον μηδὲν, ἀλλὰ γ' ἡ φύσις τὸ σωφ. εἰ. εἰς τ. π. ὁ. importuna particula γ' ad explendum versum advocata: et hanc conjecturam, Viro tanto parum dignam, in textum suum recepit Brunckius. Alii alia coniecere: locum autem felicissime sanavit Personus, unius literae mutatione: Ὅστις διδάκτον μηδὲν, — Τούτοις δρέπεσθαι, κ. τ. λ. ut ὅστις ad plurale τούτοις referatur; et similis constructio exempli apud veteres campura in nota MSta indicavit. „Confer. Sophocl. Andr. 718, 720. Eur. Androm. 180. Aristoph. Ran. 714. Eur. Hec. 359, 360. Poet. apud Plutarch. li. p. 83. Eur. Electr. 988, 989. Aristoph. Eccles. 683. 684. (Eustath. p. 415.) Sophocl. Aj. 769. Electr. 1598-9. Hel. 951. κἀ παιδὶ vulgo, sed omnes Stobaei editiones LXXXVII. p. 500. (89. p. 36. ed. Gros.) παιδί. Med. 228. 224. Dioc. fragm. 13. Tibull. l. 6. 39. R. P. [Vulgatam scripturam defendit Reiskegius Conject. l. p. 154. ED. LIPS.] Horum locorum quaedam in gratiam lectoris exscribam. Soph. Ant. Ὅστις γὰρ αὐτός ἡ φρονεῖν μόνος δοκεῖ, Ἡ γλῶσσαν, ἦν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν, Οὗτοι διακτυχθέντες ἀφθίγαν κενόι. Electr. Χρῆν δ' εὐθὺς εἰ. ναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην Ὅστις πέρα πράσσειν γὰ τῶν νόμων θέλει, Κτείνου. Eur. Med. 231. ed. Porz. Δίη γὰρ οὐκ ἐνεσεν οφθαλμοῖς βροτῶν, Ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς ἐπιλαγχῶν ἐμαυτῷ σαφῶς, Στυγεῖ δεδορκῶς, οὐδὲν ἠδικημένος. Horum exemplorum nonnulla protulit Eustathius p. 315, 8 = 314, 13. conferens Homer. Iliad. Γ. 279. Ἀνθρώπους κτείνουσθαι, ὅστις κ' ἐπιόρκον ὁμόσση. Locum ex Eustathio integrum apponit Gaisfordius ad Andr. 180. Hunc Graecismum usurpavit Tibullus l. 6. 39. Tunc precul aditit, quisquis colit arte capillos, Effluit effuso cui toga laxa sinu. Ceterum de sententia loci Valckenaerius — „Respicit in his nostris Euripides quaestionem, istac aetate jam agitatam in scholis Sophistarum, καὶ ἀεὶ, si φασκῶς, quam tractavit in Memorie Plato, Apollines Socr.

ἀλλ', ὡ φίλη δέσποινα, χρυσέας κόμης
ἀνάδημα δέξαι χειρὸς εὐσεβοῦς ἀπο.

μόνον γάρ ἐστι τοῦτ' ἐμοὶ βροτῶν γέρας
σοὶ καὶ ξύνειμι, καὶ λόγοις ἀμείβομαι,
κλύων μὲν αὐδὴν, ὄμμα δ' οὐχ ὀρῶν τὸ σόν. 85
τέλος δὲ κάμπραιμ', ὥσπερ ἠξέαιμην, βίου.

Dial. I. Auctor διαλεξέων Doricarum de Virtut. et Vitiis Diss. V. Plutarchus scripto libello docuit ὅτι διδασκὸν ἢ ἀρετῆ. Egrege Quinctilian. Instit. Orat. XII. c. 2. init. *Virtus, etiam- ai quasdam impetus ex natura sumit, tamen perficienda doctri- na est.* paucis dixerat idem, Pindarum secutus, Horatius Carm. IV. 4. 33. *Doctrina sed vim promovet insitam.* Addo, mo- mente Viro docto, locum Xenophonitidis de Venatione xiii. 4. *Ἐγὼ δὲ ἰδιώτης μὲν εἰμι, οἶδα δὲ ὅτι κράτιστον μὲν ἐστὶ παρὰ αὐτῆς τῆς φύσεως τὸ ἀγαθὸν διδάσκεισθαι.*

Conferendus est locus Baccharum 814. *Οὐχ ὁ Διόνυσος δε φρονεῖν ἀναγκάσει Γυναικας εἰς τὴν Κύπριν, ἀλλ' εἰ τῇ φύ- σει τὸ σωφρονεῖν ἐστιν εἰς τὰ παντ' αἰεὶ, τούτο σκοπεῖν χρή.* Hos versus dedi, quomodo egregie corrigebat Porsonus; vulgo 13enim legebatur *Οὐχ ὁ Δ. μὴ σωφρονεῖν, et ἐν τῇ φύσει.* MSS. omittunt *μῆ.*

79. Sic plerique Codices. *ὁμοῦ D. Vulgata lectio εἰς τὰ παντ' αἰεὶ.* loco e Bacchis citato debetur.

80. Pro varia lectione *ἔπισθαι* in margine habet B.

81. *χρυσέας κόμη* maluit Valckenaerius: immerito. Noster Elect. 887. *Δέξαι κόμης σῆς βοστρύχων ἀναδήματα.* ubi pro ἀναδήματα, quod metrum corrumpit, ἀγάλματα reponi voluit Burnsius (*Monthly Review*, Jan. 1799. p. 97.) quam Viri do- cti conjecturam, suffuratus est Fiorillus in Annotationibus in Herodem Atticum p. 128. Sed rectius, ut opinor, ἀνδήματα legit Blomfieldius ad Aesch. Theb. 740.

83. Vulgo *γέρας βροτῶν*. sed alterum ordinem exhibent Et et X. II. 2585. quem, ut concinniozem, cum Brunckio praestuli.

84. Sic Lasc. Ald. et MSS. *καὶ λόγοις δ' ἀμείβομαι* edidit Brunckius monente Valckenaerio; sed rectius abest *σ*. Confer Hec. 1186. *Πρὸς τόνδε δ' εἰμι, καὶ λόγοις ἀμείβομαι.* Citat Valck. Xenoph. de Venatione i. 11. *Ἰππόλυτος δὲ ὄπο μὲν τῆς Ἀρτέμιδος ἐτιμᾶτο καὶ ἐν λόγοις ἦν, σωφροσύνη δὲ καὶ εὐαίω- τι μακαρισθεὶς ἐτελεύτησε.*

85. αὐδῆς Ald. cum Codicibus quibusdam. — Alif et Lasc. αὐδὴν, quod nuperi editores, monente Musgravio; receperunt.

86. *ἠξέαιμην* Flor. et X. II. 2598. Alibi occurrunt *κάμ-*

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἄναξ, (θεοὺς γὰρ δεσπότης καλεῖν χρεῶν),
 ἄρ' ἂν τι μου δέξαιο βουλευσάντος εὐ;

ΙΠ. καὶ κάρτα γ' ἢ γὰρ οὐ σοφοὶ φαινοίμεθ' ἄν.

ΘΕ. οἶσθ' οὖν βροτοῖσιν ὅς καθέστηκεν νόμος; 90

ΙΠ. οὐκ οἶδα· τοῦ δὲ καὶ μ' ἀνιστορεῖς πέρι;

ΘΕ. μισεῖν τὸ σεμνόν, καὶ τὸ μὴ πᾶσιν φίλαν.

ΙΠ. ὀρθῶς γε· τίς δ' οὐ σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν;

ΘΕ. ἐν δ' εὐπροσηγόροισιν ἔστι τις χάρις;

πειν βίον, et κάμπτειν τέλος βίου, metaphora sumpta ab agitatione curruum circa metam. Soph. Oed. C. 91. Ἐνταῦθα κάμπτειν τὸν ταλαίπωρον βίον. Noster Hel. 1686. Ὅταν δὲ κάμψης καὶ τελευτήσης βίον. Electr. 960. πρὶν ἂν πέλας Γραμμῆς ἵκηται, καὶ τέλος κάμψῃ βίον.

87. Recte interpretatur Musgravius, *Rex, nam Dominus quidem nemo praeter Deos vocandus est.* Affert Valckenaerius ad illustranda senis ministri verba Xenophont. Cyrop. III. p. 178, 37. οὐδένα ἄνθρωπον δεσπότην, ἀλλὰ τοὺς θεοὺς προσκυνεῖτε. 14 Sensus loci mire sefellit Eustathium, qui hunc versum laudat ad Iliad. A. p. 21, 18=16, 34. et ad Iliad. Γ. p. 423, 15=321, 15.

89. φανοίμεθ' ἂν habet BARNESII editio, vitio typographico.

91. Sensus est, *Ignoro, sed dic praeterea de quo me interrogas.* Porsonus ad Phoeniss. 1373. alia loca Tragicorum protulit, in quibus copula καὶ interrogativis τίς, πῶς, ποῖ, ποῦ, ποῖος postponitur; ut infra 1166. Πῶς καὶ διώλετ' εἰπέ. Male igitur Valckenaerius sustulit distinctionem post οἶδα· pessime Brunckius edidit Οὐκ οἶδα τοῦ μ' ἀνιστορεῖς νόμον πέρι, pedibus tertio et quarto in eadem voce conclusis: versus enim tam immodulatus Atheniensi tragico non erat obtrudendus.

92. Exponit Suidas diversos sensus vocis σεμνός hic et infr. 98. Σεμνόν· ἐπὶ τοῦ ἀξιοματικῆ λέγουσι· ἔσθ' ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ ὑπερηφάνου κίθεται· Εὐριπίδης Μηδεία (217) οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν Σεμνοὺς γεγῶτας· καὶ ἐν Ἰππολύτῳ (92). καὶ ἔνδοξον· Εὐριπίδης Ἰππολύτῳ· Πῶς οὖν σὺ σεμνὸν δαίμον' οὐ προσενέπεις;

94. Vocem εὐπροσήγορος exponit Valcken. per Latinam *affabilis*, citans Cic. Offic. II. 14. *Difficile dictu est, quantopere conciliet animos hominum comitas affabilitasque sermonis.* Legitur Alcest. 791 εὐπροσηγόρῳ φρενί. Suppl. 871. εὐπροσήγορον στόμα.

- III.** πλείστη γε, καὶ κέρδος γε σὺν μόχθῳ βραχεῖ. 95
ΘΕ. ἢ κὰν θεοῖσι ταῦτὸν ἐλπίζεις τόδε;
III. εἴπερ γε θνητοὶ θεῶν νόμοισι χρώμεθα.
ΘΕ. πῶς οὖν σὺ σεμνὴν δαίμον' οὐ προσεννέπεις;
III. τίν'; εὐλαβοῦ δὲ, μὴ τι σὸν σφαλῆ στόμα.
ΘΕ. τήνδ', ἢ πύλαισι σαῖς ἐφέστηκεν Κύρις. 100
III. πρόσωθεν αὐτὴν ἀγνὸς ὦν ἀσπάζομαι.

95. πλείστη τε ediderunt Valck. et Brunck. e Flor. male; postulatur enim altera particula: neque repetita γε cuiquam displicere debet, cum propriam vim utrobique servat. Vertas, *Imo maxima, quin et lucrum cum labore exiguo*. Equidem olim conieciabam καὶ κέρδος τι: mox conjecturam istam inutilem judicavi; quod nunc moneo, cum eandem lectionem aliis quoque placuisse intelligam. Legit doctissimus Jacobus Tate, καὶ κέρδος δὲ σὺν μ. β. fortasse recte.

- 15** 96. ἐλπίζεις. Schol. ὑπονοεῖς.
 97. Eurip. Fragm. Incert. 186. Πῶς οὖν τὰδ' εἰσορῶντες, ἢ θεῶν γένος Ἐἴλαι λέγωμεν, ἢ νόμοισι χρώμεθα;
 98. σεμνὴν σὺ Lasc. σεμνόν Flor. et Suidas in voce. Photius vero, a quo verba supra citata sumpsit Suidas, recte habet σεμνήν.

99. μὴ τι σου Lasc. σφάλλη Flor. Omnino assentior Musgravio, suspicanti Furias innui, quae κατ' ἐξοχὴν dictae sunt σεμναὶ θεαί. Photius Lex. Σεμναὶ θεαί. κατ' εὐφημισμὸν, αἱ Ἐρινυες ὥσπερ αἱ αὐταὶ καὶ Εὐμενίδες ἐκαλοῦντο. similia habent Hesychius et alii Grammatici. Huc igitur respicit Hippolyti monitio; nam Furias nominare nefas habebatur. Vid. Orest. 87. et 402. OP. Ἔδοξ' ἰδεῖν τρεῖς νυκτὶ προσφερεῖς κόρας. ME. Οἰδ' ἄς ἔλεξας, ὀνομάσαι δ' οὐ βούλομαι. OP. Σεμναὶ γὰρ εὐπαίδευτα δ' ἀποτρέπει λέγειν.

100. πύλῃσι Lasc. Verum in his terminationibus parum sibi constant libri, ut ad eorum auctoritatem in talibus vix provocemus. Res quidem ad liquidum perducere non potest: vulgares autem formas in Euripide semper retinere malui.

101. Porsonus ad Med. 139. V. „Plutarch. T. II. p. 777, 8. ὡς τὴν Ἀφροδίτην ὁ Ἰππόλυτος ἀπῶθεν ἀγνὸς ὦν ἀσπάζεται. Versus est Euripidis Hippotyti 102 (ed. Musg.) unde saltem variam lectionem lucramur, ἀπῶθεν pro πρόσωθεν. At hoc, iniquies, leve est. Leve sane est, sed hoc ipsum oculis effugit Valckenaerii, nostrum melioris utroque. Nihil contemendum est, neque in bello, neque in re critica.“ Contra πρόσωθεν, ut videtur, Themist. XVI. p. 211. B. Plato de Rep. VI. p. 499. A. quod ipse Porsonus in nota MSta monuit.

- ΘΕ. σεμνή γε μέντοι, κάπισσημος ἐν βροτοῖς.
 ΙΠ. ἄλλοισιν ἄλλος θεῶν τε ἀνθρώπων μέλει.
 ΘΕ. εὐδαιμονοίης, νοῦν ἔχων ὅσον σε δεῖ.
 ΙΠ. οὐδεὶς μ' ἀρέσκει νυκτὶ θαυμαστός θεῶν. 105
 ΘΕ. τιμαῖσιν, ὦ παῖ, δαιμόνων χρῆσθαι χρεῶν.
 ΙΠ. χωρεῖτ' ὄπαδοι, καὶ παρελθόντες δόμους,
 σίτων μέλεσθε· τερπνὸν ἐκ κυναγίας
 τράπεζα πλήρης· καὶ καταψήχειν χρεῶν
 ἵππους, ὅπως ἂν ἄρμασι ζευξας ἕπο, 110
 βορᾶς κόρεσθεῖς, γυμνάσω τὰ πρόσφορα.
 τὴν σὴν δὲ Κύπριν πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω.

103. μέλοι Eustathius, qui hunc versum citat ad Iliad. B. p. 245, 15 = 185, 43. monens eum expressum esse ab Homericō "Ἄλλος δ' ἄλλω ἔρξε θεῶν αἰγιγενετῶν, II. B. 400.

104. ὅσον γ' ἔδει Flor. οἶόν σε δεῖ Wakefieldius in mar-16 gine editionis Musgravianae.

105. θαυμάζειν est colere vel honorare. ut in Fragmento Euripidis Aeoli apud Stobaeum XCI. p. 507, 31. et Athenaeum IV. p. 159. D. Μη Πλοῦτον εἴπης· οὐχὶ θαυμάζω θεόν, "Ὀν ᾧ κάκιστος ῥαδίως ἐκτίσατο. et in aliis locis apud Valckenaerium. Imitati sunt Latini: Virgil. Georg. IV. 215. illum admirantur, et omnes Circumstant fremitu denso, stipantque frequentes. Horat. Carm. IV. xiv. 42. te profugus Scythes Miratur, O tutela praesens Italiae, dominaeque Romae.

106. τιμαῖσιν intelligit Valckenaerius de partibus, quas administrandas singuli Divi sortiti erant: et sententiam suam subtili eruditione, ut solet, defendit. Sed fallitur, ut opinor, Vir doctissimus. Τιμαὶ δαιμόνων sunt honores Divis debiti, ut in Herc. F. 854. θεῶν ἀνέστησεν μόνος Τιμᾶς, πιτυούσας ἀνοσίων ἀνδρῶν ἕπο.

108. ἔλεσθε Fl. τερπνῶν Lasc.

109. καταψήγειν Gloss. ψηκτοῖζειν. Est quidem strigilibus abstergere, ut exposuit Piersonus Verisim. p. 133. conferens hujus fabulae v. 1169. Ψήκτραισιν ἵππων ἐκτενίζομεν τρίχας.

111. Xenoph. Anabas. I. ii. 7. ὁπότε γυμνάσαι βούλοιο εαυτόν τε καὶ τοὺς ἵππους.

112. Eadem phrasis infra 1062. Hesychius πολλά χαίρειν φράσας exponit per ἀποταξάμενος, Suidas per ἀποταξάμενος, ἀπογνοῦς. Aesch. Ag. 583. Καὶ πολλά χαίρειν ξυμφοραῖς καταξιώ. Arist. Acharn. 200. Χαίρειν κελύων πολλά τοὺς Ἀχαρνέας. Loca, quae sequuntur, notavit eruditissimus Blomfieldius: Nossis Epigr. X. p. 90. Wolf. χαίροις πολλά, μάκαιρα γύ-

ΘΕ. ἡμεῖς δὲ, τοὺς νέους γὰρ οὐ μιμητέον,
 φρονοῦντες οὕτως, ὡς πρέπει δούλοις λέγειν,
 προσευξόμεσθα τοῖσι σοῖς ἀγάμμασι, 115
 δεσποῖνα Κύπρι· χρῆ δὲ συγγνώμην ἔχειν,
 εἴ τις σ', ὑφ' ἧβης σπλάγχνον ἔντονον φέρων,

ναί. Diphilus Athenaei IV. p. 157. A. οὗτος ἱερὸς ἀνθίας,
 17 Ὅς πολλὰ χαιρεῖν ταῖς κίχλαις ἤδη λέγει. ubi legendum τὰς κί-
 χλας. Rufinus in Anthol. VII. 136. Ῥουφῖνος τῇ μῆ γλυκερω-
 τάτη ἐλπίδι πολλὰ χαιρεῖν. Incertus ibid. 173. ἰβρίσθαι μυρία
 σ' εὐχόμενος.

114. In hoc versu nuperi editores fere omnes haeserunt. Emendabat Musgravius *Φρονοῦντας οὐ τῶς, ὡς πρέπει* δ. λ. contra sensum loci, et Tragicorum consuetudinem: vox enim τῶς senariis ignota est. Miror Valckenaerio placuisse conjecturam amici Musgravii, legentis, *Φρονοῦντας οὕτως, ὡς π. δ. λ.* Brunckii et Jacobsii conjecturas cum lectore communicare nolo. Si quid mutandum, mallet cum Reiskio legere *Φρονοῦντες οὕτως, ὡς πρέπει δούλοις φρονεῖν*, quod Euripideo loquendi modo magis consentaneum esset. Fragm. Alexandrae apud Stobaeum LX. p. 385, 50. Δούλου φρονοῦντος μᾶλλον ἢ φρονεῖν χρεῶν. Bacch. 1123. οὐ φρονοῦσ' ἄ χρῆ φρονεῖν. Nec tamen ea conjectura adeo certa est, ut in textum recipere ausim, et vulgatam lectionem, in qua consentiunt MSS. et Edd. veteres, fortasse defendet versus Orest. 246. *Καὶ μὴ μόνον λέγ', ἀλλὰ καὶ φρόνει τάδε.*

115. Ita cum Valckenaerio et Brunckio e duobus MSS. edidi. Ceteri cum Lasc. Ald. *προσευχόμεσθα.*

116. δεῖ σε συγγνώμην ἔχειν X. II. 1042. qui quatuor versus 115-8. adhibet. Mavult Valckenaerius σ' post συγγνώμην inserere, frustra. Locutio συγγνώμην ἔχειν duplicem habet significationem, *veniam dare*, et *excusationem habere*, i. e. *veniam mereri*: in priore tamen, quae et hic obtinet, longe frequentius adhibetur. Suppl. 252. Ἡμαρτεν· ἐν νέοισι δ' ἀνθρώπων τὸδε ἔνεστι· συγγνώμην δὲ τῶδ' ἔχειν χρεῶν. Orest. 653. Soph. Elect. 400. Contra in altero sensu occurrit Phoen. 1009. Soph. Trach. 328.

117. εἴ τις σ' A. Flor. et sic Musgr. Brunck. recte. βάζειν cum duplici accusativo jungitur etiam in Rheso 721. Omitunt σ' B. P. et X. II. 1043. Male revocavit Valckenaerius εἴ τις γ', quod habent Lasc. et Ald. scilicet otiosae particulae γε saepius patrocinator Vir summus. Deinde ἔντονον Lasc. Ald. In prima editione dederam cum MSS. εὔτονον, quod in suo quoque exemplari invenit X. II. Sed recte monuit Censor eruditus (Quar-

μάταια βάζει· μη δόκει τούτων κλύειν·
σοφωτέρους γὰρ δεῖ βροτῶν εἶναι θεοῦς.

ΧΟΡΟΣ.

ὠκεανοῦ τις ὕδωρ στά-	στρ. α.	120
ζοῦσα πέτρα λέγεται βαπ-		
τὰν κάλπιδι φντάν		
παγὰν προῖεῖσα κρημνῶν		
ὅθι μοι τὶς ἦν φίλα		
φάρεα πορφύρεα		125

terly Rev. vol. viii. p. 220.) εὔτονος esse robustus, έντονος autem violens; citans Sophocli. apud Plutarch. p. 145. οἱ μαργῶντες έν-18
τουώτατοι. Plat. Theaetet. 23. p. 150. ed. Fisch. οἱ έντονοι καὶ
δρμεῖς.

118. τούτων X. Π. et Lasc. cum MSS. quibusdam; et hoc praetulit Valckenaerius. Ceteri cum Aldo. τούτων.

119. χροῖ pro δεῖ habet MS. Parisiensis apud Valck. Sed hae voces saepissime permūtantur. Similis est sententia Bacch. 1348. Ὅργας πρέπει θεοῦς οὐχ ὁμοιοῦσθαι βροτοῖς.

120. Recte interpretari videtur Valckenaerius, mari vicina rupes, aquam stillans. Talem fuisse prope Troezena rupem, testis est Dionysodorus in Libro de Fluminibus apud Scholiastam. Hanc interpretationem firmat etiam Epigramma Crinagorae a Blomfieldio indicatum, Anthol. I. 36. 1. Λῶπος ἀποκλύζουσα παρὰ κροκάλῃσι θαλάσσης Χερνῆτις, δειροῦ τυτθὸν ὑπερθε· πάγου, κ. τ. λ. Musgravius vero secutus est errorem Eustathii ad Il. B. p. 355, 16=267, 28. intelligentis ὠκεανοῦ ὕδωρ de aqua fontana.

122. βαπτὰν κάλπιδι φντάν παγὰν, „laticem tam copiosum, ut arnis aquam haurire potuerint ὕδροφόροι Troezeniae“ Valck. Hesychius, hunc locum respiciens, exponit βαπτὰν. ἀντλονμένην (i. e. quae hauritur.) Callimachus in Lavacrum Palladis 45. Σάμερον ὕδροφόροι μη βάπτετε, nempe τὰς κάλπιδας.

124. τόθι D. E. Lasc. Ceteri Codd. cum Aldo ὅθι, quae forma Poetica pro οὐ in Tragicis Choris alibi occurrit.

125. πορφύρεα φάρεα MSS. et Edd. Vocum ordinem immutavi, ut hic versus cum Antistrophico 135. melius congrueret. Idem fecit Hermannus de Metris p. 444. φάρος quidem apud Tragicos penultimam plerumque corripit: producit autem in senariis (ut apud Homerum semper) Aesch. Choeph. 9. et in ejusdem Salaminiis, apud Herodiani Librum MS. περιδιχρόνων. (Vide Brunckii Lexicon Sophocleum voce φᾶρος) Ἐμοὶ γενοῖτο φᾶρος Ἴσον 19
οὐρανῶ. φάρεα Dactylus est in Nostri Iphig. Taur. 1157. In

- τάνδε κατ' ἀμβροσίον
 στόματος ἀμέραν
 Δάματρος ἀκτᾶς δέμας ἀγνὸν ἴσχειν,
 κρυπτῷ πάθει θανάτου θέλουσαν
 κέλσαι ποτὶ τέρμα δύστανον.
 σὺ γὰρ ἔνθεος, ὦ κούρα, στρ. β. 140
 εἴτ' ἐκ Πανός, εἴδ' Ἐκάτας.
 ἢ σεμνῶν Κορυβάντων,
 ἢ ματρὸς οὐρείας φοιταλέου.
 σὺ δ' ἀμφὶ τὰν πολύδηρον
 Δίκτυναν ἀπλακίαις 145

σιος, νύξ ἀμβροσίη, ἀμβρόσαι χαῖται, καὶ ἀμβροσίον στόμα. *Ceterum* Homericam locutionem *Δ. ἄ.*, quae fluxit ab *Piad. IV. 322.* "Ὅς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν, sumpsit etiam Euripides apud Athenaeum IV. p. 158. E.

138. Vulgo κρυπτῷ τε πένθει. Sed A. Fl. et Lasc. omitunt copulam, quae ut sententiae noxia ejicienda erat: et delevit profecto Brunckius, qui de hoc versu egit ad Aesch. Pers. 35. Sed si legas κρυπτῷ πένθει, metrum cum antistrophico nullo modo congruere potest. Fallitur enim siquis cum Brunckio credit εὐαλλόν in vocem trisyllabam contrahi, per synaloephemam scilicet, qualis apud Atticos nulla est. Haec verba exponit Scholiasta per ἐπ' ἀδήλω συμφορᾷ, unde colligo invenisse eum κρυπτῷ πάθει, quod et metrum restituit, et ad sensum melius est. Et sic quidem conjecisse video G. Bürges. ad Troad. Praef. xii. etsi aliis rationibus adductum.

140. Pro σὺ γὰρ Brunckius nulla auctoritate edidit ἀρᾷ γ' nimis de metro sollicitus; vox enim σὺ et hic et infra 144, quod praetervidit ille, longae ἦ in Antistrophicis respondet, brevi syllaba per emphasisin quandam; ut opinor, sustentata. σὺ γ' ἄρ' conjectura est in Exercit. Academ. Luzac. p. 9. Confer Med. 1168. Καὶ τις γεραῖά προσπόλων, δόξασά που Ἦ Πανός ὄργας, ἢ τινὸς θεῶν μολεῖν, Ἀνωλόλυξε. ubi Schol. Πανός ὄργας. τὰ πανικὰ δειμάτα. Huic Strophae laud absimilia sunt quae de Ajace conjicit Chorus in Sophoclis Aj. 172.

142. Conf. Horat. Carm. I. xvi. 5.

145. Δίκτυναν Lasc. ἀπλακίαις habent Editiones omnes: 21 sed voces ἀπλακείν, ἀπλακία, ἀπλάκημα semper in Tragicis ommissa μ scribendas esse vel ex eo constat, quod multa sunt loca in quibus hanc scripturam metrum flagitet, nullum ubi respuat. Et profecto versus nonnullos, qui ob has formas neglectas, vitio laborabant, jam correxerunt Viri docti. Vim autem harum vo-

άνιερος άθύτων πελάνων τρύχει
φοιτᾶ γάρ και δια λιμνας,
χέρσον θ' ὕπερ, πελάγους
δίναισιν νοτίας ἄλμας.

cum recte cepit Blomfieldius ad Aesch. Prom. 112. „*Απλάκημα* videtur formatum esse a *πλάζω errare facio*, a praefixo *πλεοναστικῶς*, vel κατ' *ἐπίτασιν*; ut *στάγυς*, *ἄσταγυς*; *βληχρός*, *ἄβληχρός*; *μέλγω*, *ἀμέλγω*; et similia. Lex. MS. apud Herman. de Emend. Gr. Gram. p. 18. „*Απλάκημα ἀμάργημα ἐκ τοῦ πλέκω, πλάκω, πλάκημα.*“ Videtur Dictynna Diana fuisse Cretensibus. Aristoph. Ran. 1359. *Δικτυννα παῖς Ἄρτεμις καλά.* Vid. infra v. 1127. Narrat vero Diodorus Sic. IV. 76. p. 392, 42. Britomartin cognomen *Δικτυνναν* ex eo habuisse, quod retia venatoria invenit: fuisse autem Dianae familiarem; unde nonnullos eandem esse Dictynnem et Dianam putasse: sacrificiis autem et templis apud Cretenses cultam esse. Aliam historiam, cujus meminit quoque Diodorus, secutus est Callimachus in Hymn. ad Dian. 190. ubi plura collegit Spanhemius.

146. Edidit Brunckius *άνιέροις* et in Antistrophico 156. *λιμένα τόνοδ'*, Heathio et Musgravio obsecutus, contra omnium librorum auctoritatem. Versus est anapaesticus dimeter, proceleusmaticum habens in prima sede. *θυσίαι* quidem *ἄθυτοι* vocabantur, quae vel ob mala auspicia, vel ob aliam causam non poterant rite sacrificari. Vertendum igitur, *Tu vero ex delictis circa venatricem Dictynnem admissis, ob liba scilicet non rite facta impietatis crimine laborans, conficere.* (Quae sequuntur, ex Addendis huc relata sunt.) Si ita vertendum sit, genitivus *πελάνων* pendet ab adjectivo *άνιερος*, et conferenda sunt notissima illa, Phoen. 334. „*Ἀπεπλος φαρῶν λευκῶν.*“ Electr. 312. „*Ἄνιότος ἱερῶν.*“ Soph. Oed. T. 191. „*ἄγαλκος ἀσπίδων.*“ Electr. 36. „*Ἀσκενον αὐτόν ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ.*“ Aj. 321. „*ἀψόφητος ὄξεων κωκυμάτων.*“ Ego vero, re magis perpensa, diversam esse nostri versus rationem puto. *πελάνων* regi videtur a verbo *τρύχει*. Monuit Elnsleius ad Aristoph. Acharn. 68. *τρύχεσθαι* eandem constructionem habere, quam *ἀπολαύειν*, sensu penitus diverso. Edidit igitur in Acharnensium loco *Καὶ δῆτ' ἐτροχόμεσθα τῶν Καῦστρίων Πεδίων ὀδοιπλανοῦντες, ἐσκηνημένοι.* conferebat Pac. 989. „*Ἡμῖν οὐ σοῦ τροχόμεθ' ἤδη Τρία καὶ δέκ' ἔτη.*“ et Nostri Helen. 1301. emendavit *Σὺ δ', ὦ τάλαινα, μὴ πὶ τοῖς ἀνηνῶτοις Τρύχου σὺ σαυτῆς*, ubi vulgo *σαυτήν*.

147-8-9. Hujus loci impedita constructio editores summis molestiis affecit. Etsi *χέρσον* exhibent omnes MSS. cum Lasc. et Ald. Valckenaerius edidit *χέρσου*, e Scaligeri, ut videtur, con-

ἡ πόσιν, τὸν Ἐρεχθεῖδαν ἀντ. β'. 150
 ἀρχαγὸν, τὸν εὐπατριδαν,
 πημιάινει τις ἐν οἴκοις,
 κρυπτᾶ γε κοῖτα τῶν σῶν λεχέων.
 ἢ ναυβάτας τις ἐπλευσεν
 Κρήτας ἔξορμος ἀνῆρ 155
 λιμένα τὸν εὐξεινότατον ναύταις,
 φάμαν πέμπων βασιλεία·
 λύπα δ' ὑπὲρ παθέων
 εὐναίᾳ δέδεται ψυχά.
 φιλεῖ δὲ τᾶ δυστρόφῳ γυναικῶν ἐπρόδος. 160

jectura. Delevi equidem distinctionem post *λέσον*; et post: *ὑπερ* posui; deinde *δίναισι νοτίας* Ak. *δίναισιν νοτίας* Lasc: *δίναισι ἐν νοτίας* A. B. D. teste Musgravio: at *δίναισι ἐν νοτίας* exhibet A. juxta Hemsterhusii collationem. *δίναισι δ' ἔν' ἐννοτίας* Fl. *δίναισι τ' ἐν νοτίας* conj. Wakefield. Si scripturam quam praetuli probabis, veritas, *Vadit enim etiam per mare; ultraque terram, pelagi vorticibus humidi sali.* Nimirum Dictynna, Dea Cretam incolens, ad sacra sua vindicanda mare transire potuit. *Λιμνη* autem simpliciter pro *mari* adhibetur quoque Nostro infra 741. Hecub. 450. Troad. 446. Praevit Homerus *Odys. T. 1.* *Ἥλιος δ' ἀνόρουσε λιπῶν περιμαλλέα λιμνην.*

152. *πημιάινει* Lasc. Ald. et Codd. Scholiasta habet *βουκολεῖ, ἔξαπατᾶ*. unde collegit Canterus Euripidem dedisse *ποιμαίνει*, quod amplectuntur Musgravius, Valckenaerius, et Brunckius; sed unicus locus a Valck. adductus, ubi *ποιμαίνειν* sensu *fallendi* adhiberi videtur, est Theocriti *Idyll. XI. 80.* *Πολύφαμος ἐποιμαίνειν τὸν ἔρωτα Μουσιδῶν.* qui cum nostro minime conferendus erat. In his versibus explicandis discrepant interpretes: alii ad Thesei, alii ad Phaedrae zelotypiam respicere putant; horum equidem sententiae accedo; fateor tamen verbis nonnihil difficultatis inesse. Cum Musgravio autem censeo *λεχέων* regi a *κρυπτᾶ*, tanquam esset *κρύφα* τῶν σῶν *λεχέων*, quomodo in Aeschyli *Supplic. 308.* *Καὶ κρυπτά γ' Ἦρας ταῦτα παλλακισμάτων.* Mallem vero *κρυπτά γε κοῖτα τῶν σ. λ.* Flor. et Lasc. habent *κρυπτᾶ κοῖτα λεχέων σῶν*, repugnante metro.

154. Comparat Valckenaerius Nostri Helenam 1211. ἢ φά-23 *τιν τιν' οἴκοθεν Κλύουσα, λύπη σὰς διέφθαρσαι φρένας;*

159. Utrumque *εὐναία* et *εὐναία* agnoscunt Scholia. *δέδεται* pro varia lectione A. *ψυχάν* D. et B. pro var. lect. et sic Brunck. In hujus versus scriptione Valckenaerium secutus sum.

160. *δυστρόφῳ* P. et Lasc. Edidit Valck. *δυστρόπων*, et

ἄρμονία κατὰ δύσ-
 τανος ἀμαχανία ξυνοικεῖν,
 ὠδίνων τε καὶ ἀφροσύνας
 δι' ἐμᾶς ἤξεν ποτε νηδύος ἄδ' αὖρα,
 τὰν δ' εὐλοχον οὐρανίαν
 τόξων μεδίονσαν
 Ἄρτεμιν αὐτοῦν,
 καὶ μοι πολυζήλωτος ἀεὶ
 ξὺν θεοῖσι φοιτᾷ.

165

ἀλλ' ἦδε τροφὸς γεραιῆ πρό θυρῶν

170

mox e Codice κακᾶ, quibus nihil frigidius esse potest. Quin et eadem epitheta conjungit Sophocles Trach. 110. κακὰν Δύστανον ἐπιζούσαν αἴσαν. Ceterum δυστρόφῃ γυναικῶν ἄρμονία reddas *perverso mulierum temperamento*.

163. Per ἀφροσύνας denotat Poeta illam mentis depravationem, quam in morbis quibusdam foeminarum non raro accidere testatur Musgravius. Aliam lectionem *δυσφροσύνας* memorat Schol.

164. ἤξε vulgo. ἤξεν Lasc. Legendum esse ἤξεν ob metrum monuit Porsonus ad Med. 76. in Addendis.

165. Horat. Carm. III. 22. 2. *Montium custos nemorumque, Virgo, Quae laborantes utero puellas Ter vocata audis, adimisque leto*. In Callimachi Epigr. LVII. Ἐλλείθνια vocatur εὐλοχος. λοχία est epitheton Dianae in Nostri Suppl. 960. Iph. Taur. 1104.

24 167. Sic Lasc. Ald. et omnes, ut, videtur, Codd. praeter A. qui inverso ordine habet αὐτεὺν Ἄρτεμιν, unde vocem Ἄρτεμιν, tanquam meram glossam, ejiciendam esse putavit Valck. et ejecit Brunckius; perperam, ut opinor. Pro αὐτεὺν, communem formam αὐτοῦν, nunc demum reposui.

168. πολυζήλωτος *multum expetenda*, vel, ut interpretari malim, *multum beata*. Hoc compositum non alibi inveni. Extat alia forma πολύζηλος Soph. Oed. Tyr. 382. Trach. 185. Aristophanes in Equit. 1329. ἀριζήλωτοι Ἀθῆνας ex Poeta quodam proculdubio sumpsit.

169. ὦν θεοῖς ἐφοῖτα edidit Brunckius, immerito offensus temporum mutatione, quam ne sic quidem evitare potuit.

170. Mediam syllabam corripit γεραιᾶ, quod non alibi factum esse memini, in Iambicis, Trochaicis, vel Anapaesticis legitimis, praeterquam in Herc. F. 447. et Hec. 274. Καὶ τῆσδε γεραιᾶς, προσπιτῶν, παρηίδος. ubi Porsonus ad Valckenaerii sententiam edidit γεραιας. Leguntur quidem versus anapaestici Hec. 64. Γεραιᾶς χειρὸς προσλαζύμεναι. et Med. 188. Οὐδέ πο

τήνδε κομίζουσ' ἔξω μελάθρων
 στυγνὸν δ' ὄφρῶν νέφος αὐξάνεται.
 τί ποτ' ἐστὶ, μαθεῖν ἔραται ψυχή,
 τί δεδήληται
 δέμας ἀλλόχροον βασιλείας.

175

ΤΡΟΦΟΣ.

ὦ κακὰ θνητῶν, στυγεραὶ τε νόσοι
 τί σ' ἐγὼ δράσω; τί δέ μῃ δράσω;
 τόδε σοι φέγγος λαμπρὸν, ὃδ' αἰθήρ
 ἔξω δὲ δόμων ἤδη νοσεραῶς
 δέμνια κοιτῆς

180

δεῦρο γὰρ ἐλθεῖν πᾶν ἔπος ἦν σοι
 τάχα δ' εἰς θαλάμους σπεύσεις τὸ πάλιν.

ἦπιος· ἀλλ' ὦ γεραῖά. sed uterque in anomala systemate. In Choricis similem licentiam adhibuit Euripides Phoen. 1302. ubi δειλαίας secunda brevi occurrit; et Aeschylus Suppl. 381. ubi ἰκταῖον. Alia huiusmodi notavit Gaisfordius ad Hephaestion, p. 216. Ceterum eodem modo supprimitur Verbum in Soph. Antig. 562. Καὶ μὴν πρὸ πύλων ἦδ' Ἰσμήνη Φιλάδεσσα κατὰ δάκρυ εἰβομένη. Νεφέλη δ' ὄφρῶν ὑπερ κ. τ. λ. quem locum Euripidis menti observatum fuisse credibile est. Vide etiam Antig. 626. Aesch. Theb. 368.

172. αὐξεται Ald. Aesch. Sept. Theb. 234. χαλεπᾶς δύας ὑπερθ' ὀμμάτων Κρημναμέναν νεφέλαν ὄρθοι; ubi cum Burneio malim Κρημνάμενον νέφος, ut metra cum Strophicis congruant. Horat. Epist. I. 18. 94. Deme supercilio nubem.

173. ἔραται. ἐπιθυμεῖ. Hesych. sic infra 219. 225. 235.

175. Alia forma ἀλλόχρως extat in Phoen. 138. Androm. 880. 25

176. Totam hanc scenam, usque ad v. 266. juxta Porsoni recensione[m] edidi. Lectionum autem Viro summo probatarum indicium debeo amico meo perdocto P. P. Dobree, quocum eas ipse Porsonus quondam communicaverat.

178. τί δέ σοι φ. Fl. λαμπρὸς A. Hoc edidit Brunckius. Mirum est utrumque placuisse Valckenaerio.

180. κριτῆς A. Vulgo κοιτας.

182. Dicitur τὸ πάλιν, non minus recte quam τοῦμαιν, et τὸ δεῦρο Phoen. 324. In Arist. Thesmoph. 283. legendum δεῦρο τὸ πάλιν οἰκαδε, ut emendavit Porsonus, in Nota MStae: omittebatur enim articulus ante Brunckium, qui imparite καὶ interfersit. Neque rectius Valck. in nostro versu malebat σπεύσεις γε πάλιν.

ταχὺ γὰρ σφάλλει, κούδενὶ χαιρείς
οὐδέ σ' ἀρέσκει τὸ παρὸν, τὸ δ' ἀπὸν
φίλτερον ἦγεϊ.

185

κρείσσον δὲ νοσεῖν, ἢ θεραπεύειν
τὸ μὲν ἐστὶν ἀπλοῦν, τῷ δὲ συνάπτει
λύπη τε φρενῶν, χειροῖν τε πόνος.
πᾶς δ' ὀδυνηρὸς βίος ἀνθρώπων,
κοῖν' ἐστὶ πόνων ἀνάπανσις.

190

ἀλλ', ὅτι τοῦ ζῆν φίλτερον ἄλλο,
σκότος ἀμπίσχων κρύπτει νεφέλαις.

183. σφάλλει. Gloss. μεταβάλλει. σφάλλη Lasc.

184. οὐδὲν ἀρέσκει σοι τὸ π. Flor. Lasc. male. ἀρέσκειν apud Atticos vel cum Dativo vel cum Accusativo adhibetur: hanc vero propriam esse Atticorum structuram statuunt Gregor. Corinth. p. 27. Moeris p. 175. ἤρεσέ με, Ἀττικῶς ἤρεσέ μοι, Ἑλληνικῶς καὶ κοινῶς. Vid. Toupium in Suid. Tom. I. p. 82. et Porsonum in Append. Tom. IV. p. 440. Utriusque constructionis exempla in Tragicis obvia. Supra 105. Οὐδέεις μ' ἀρέσκει νυκτὶ θάναστος θεῶν. Fragm. Eur. Alcmenae apud Stobaeum LX. p. 384, 16. Αἰεὶ δ' ἀρέσκειν τοῖς κρατοῦσι, ταῦτα γὰρ Δούλοισι 26 ἄριστα. Ceterum conf. Orest. 226. Ἀσάρευτον οἱ νοσοῦντες ἀπορίας ὑπο. Ante Valckenaerium legebatur τόδ' ἀπὸν.

187. συνάπτει conjungit sese, subauditō pronomine, ut ξυνῆψα in Phoen. 714. Heracl. 811. Aesch. Pers. 888. Τῆνον τε συνάπτουσ' Ἄνδρος ἀγγυεῖταιν.

188. χειροῖν certissima est Porsoni emendatio. Vulgo legitur χειρῶν, quod similitudine literarum a χειροῖν mutatum esse arbitror.

191. Sic Lasc. ἄλλο τι Ald. Scholiasta Arist. Ran. 1114. citat ἀλλ' ὅτε τούτου φ. ἄ. Brunckius edidit Ἄλλο τι τοῦ ζῆν φίλτερον, ἀλλ' ὁ σκότος ἄ. κ. ν. frigide sane. Docet Scholiasta Aristoph. (Ran. 1114) locum Euripidis Phryxi, Τίς δ' οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μὲν ἐστὶ κατθανεῖν, Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν, a Comico rideri.

192. ἀμπίσχων Lasc. Ald. cum Codd. quibusdam et Aristophanis Scholiasta. Sed praestat ἀμπίσχων quod exhibent A. D. Fl. nam σκότος in masculino genere magis Atticum est, monente post alios Porsono ad Hecub. 825. De hac re egerunt Eustath. ad Odys. A. p. 452, 50. Aelius Dionysius apud Eustath. ad Odys. A. p. 19, 39. Athenaeus XI. p. 498. A. Moeris et Thomas Mag. v. σκότος. Male igitur Valckenaerius ἀμπίσχων edidit, pejus autem fecit, quod Reiskii conjecturam νεφέλας probaverit.

δυσέρωτες δὴ φαινόμεθ' ὄντες
 τοῦδ', ὅτι τοῦτο στίλβει κατὰ γῆν,
 δι' ἀπειροσύνην ἄλλου βιότου,
 οὐκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας·
 μύθοις δ' ἄλλως φερόμεσθα.

195

ΦΑΙΔΡΑ.

αἶρετέ μου δέμας· ὀρθοῦτε κάρρα.
 λάλυμαι μελέων ξύνδεσμα, φίλαι.

193. *δυσέρως perdit amans*. Exponit Hemsterhusius ad Lucian. Timon. Tom. I. p. 139, 42. „*δυσέρως*, qui modum amori statuere non potest, sed ejus violentia se totum abripi patitur.“ Vox in Theocrito frequens est; sed eam non alibi apud Tragicos invenisse memini. Versus 193-4-5. citat Plutarchus in Erotic. Tom. II. p. 764. E. et duos priores Contra Epicur. Tom. II. p. 1105. B. indicante Valckenaerio. Pro *δὴ* legitur in altero loco δέ, in altero γάρ. Similem sententiam habet Euripides apud Staebaeum CXX. p. 608, 50. *Οὕτως ἔρωσ βροτοῖσιν ἔγκειται βίου· Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν, τοῦ θανεῖν δ' ἀπειρία Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λυπεῖν τὸδ' ἤλοιου.* Confer Shakespeare *Hamlet*, Act. III. *But that the dread of something after death — That undiscovered country, from whose bourn No traveller returns, — puzzles the will, And makes us rather bear those ills we have, Than fly to others that we know not of.*

194. *τοῦδ'*, scilicet *τοῦ ζῆν*. τόδε pro τοῦτο apud Plutarch. Contra Epicur. Doricam formam γᾶν habet Cod. Parisiensis, et ἀπειροσύναν Lascaris, Aldus. Vid. Porson ad Hec. 103. Communes equidem formas hic et alibi in legitimis anapaesticis nunc demum reposui.

196. *οὐκ ἀπόδειξιν* conjunctim accipiunt Viri docti, quasi esset *κάλυψιν*, recte; nam simili modo dixit Tragicus Hec. 12. *μη σπάνις* et Orest. 931. *οὐ σπάνις* pro *abundantia*. Sic quoque in Bacch. 455. *Πλόκαμός τε γάρ σου ταναός, οὐ πάλης ὑπο*, et 1288. *Δύστην' ἀλήθει', ὡς ἐν οὐ καιρῷ πάρει*. Hunc loquendi modum adhibuere Thucydides, Lucianus, et alii quos citavit Valcken. *γαίας* habent Edd. et MSS. praeter A. cujus auctoritatem temere secutus Brunckius *γαίαν* edidit. Hunc versum citat Porsonus ad Hec. 149. ubi etsi *τούς θ' ὑπὸ γαίας* metrum flagitat, idem Brunckius e MSS. dedit *γαίαν*.

197. *τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ*. Schol.

198. *ἄρατέ* Ald.

199. Pro *φίλαι* Flor. exhibet *φίλων*, quod probavit Valckenaerius, credens Euripidem dixisse *φίλων* pro *ἐμοῖν*, quomodo

- λάβετ' εὐπήχεις χεῖρας, πρόπολοι. 200
 βαρὺ μοι κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχειν
 ἄφελ', ἀμπέτασον βόστρυχον ὦμοις.
 TP. θάρσει, τέκνον, καὶ μὴ χαλεπῶς
 μετάβαλλε δέμας.
 ῥᾶον δὲ νόσον μετὰ θ' ἡσυχίας 205
 καὶ γενναίου λήματος οἴσεις.
 μοχθεῖν δὲ βροτοῖσιν ἀνάγκη.
 ΦAI. αἰ, αἰ. πῶς ἂν δροσερᾶς ἀπὸ κρηνίδος
 καθαρῶν ὑδάτων πῶμ' ἀρυσάιμην,

alii poetae in notis illis locutionibus φίλε θυμὲ, φίλον κέαρ: sed haec generis dissimillimi exempla cum nostro versu non erant conferenda.

200. Dixit Euripides Bacch. 1206. *λευκοπήχεσι Χειρῶν ἀμυαῖσι*. Duo MSS. *πρόσπολοι* solito errore. In Suppl. 73. (83. 28 Ed. Gaisford.) ubi metrum postulat *προπόλων*, male vulgatur *προσπόλων*. Hesychius, *πρόσπολοι*, *πρόπολοι*. *θεραπαῖναι*· *θεραπόντες*· *δοῦλοι*. Similia habet Suidas, et Eustathius ad II. Γ. p. 394, 31=299, 1. qui monet dici *πρόπολος* de maribus perinde ac foeminis, *ἀμφίπολος* de solis foeminis.

201. *βαρὺ μου* Ald. sed *μοι*, quod restituit Canterus, habent P. Lasc. et Dionys. Hal. haec citans *Περὶ Συνθέσεως* p. 29, 41. Huc respexit Eustathius ad II. B. p. 143, 12=189, 11; ad Od. A. p. 1421, 18=61, 42, quae loca indicavit Porsonus, et ad II. Θ. p. 700, 64=582, 44. *κεφαλῆς γὰρ ἦτοι καρήνου κόσμος, τὸ κρηδεμνον, ὃ καὶ ἐπίκρανον κεφαλῆς ἢ τραγωδία φησὶν· ἦν ζηλοῦσι οἱ κλονος ἐπίκρανον φάμενοι*. In posteriore sensu vox usurpatur Iph. Taur. 51.

202. *οἴμοι* Ald. Primus correxit Musgravius *ὦμοις*, quod habent Lasc. et MSS. idque in suo exemplari legerat Tragicus Latinus, qui haec exprimere conatus est; vid. Senec. Hipp. 394.

205. Sic Lasc. et MSS. *μεθ' ἡσυχίας* Ald. et Stobaeus, qui hos versus habet CVI. p. 568, 30. Correxit Grotius e MS. Stobaei.

208. ζ. ζ. vulgo *αἰ. αἰ* restituit Brunckius ex A. Flor. Haec exclamationes extra versum habendae sunt, ut in Med. 144. *Πῶς ἂν, utinam*, hic et infra 345. qua significatione in omnibus fere Euripidis fabulis invenitur: apud ceteros Tragicos multo rarius. Occurrit tamen in Sophoclis Oed. Tyr. 765. Aj. 388. quae loca effugerant Valckenaerium, et Philoct. 794.

209. Vulgo *πόμ'*: sed audiamus Porsonum. — „*Lege cum Marklando, καθαρῶν ὑδάτων ΠΩΜ' ἀρυσάιμην; quidquid dis-*

ὑπό τ' αἰγείροις, ἔν τε κομήτη
λειμῶνι κλιθεῖς ἀναπαυσαίμην;

210

ΤΡ. ὦ παῖ, τί θροεῖς;
οὐ μὴ παρ' ὄχλω τάδε γηρύσει,

putant Heathius et Musgravius de dubia τοῦ ἀρυσάμην quantitate. Neque Aldi auctoritas quidquam momenti habet. Ille enim infra 229 (227) dederat planissime contra metrum, Κλιτός, ὄθεν σοι ΠΟΜΑ γένοιτ' ἄν. Vid. Iph. Taur. 959. Cycl. 123. 139. 141. 29 173. (192) 415. 419. 452. 571. 677. Ion. 1053. 1214. 1218. 1231. 1235. fragm. apud Aul. Gell. VII. 16. quod corruptum extat apud Plutarch. II. p. 1044. F. 36. F. in quibus omnibus locis πόμα metrum corrumpere. Nihil igitur dubium restare possit, quin scribi debeat in Bacch. 279. Βότρυος ὑγρὸν ΠΩΜ'. et in Hec. 392. (396) Καὶ δις τόσον ΠΩΜ'. Alexis apud Athen. I. 22. p. 28. E. Λεσβίου δὲ πόματος (vulg. κόματος) Οὐκ ἔστιν ἄλλος οἶνος ἢ δῶν πιεῖν. ἔσχάτως ἀπολοίμην pro ἔσχάτος ἀπ. in Schol. ad Soph. Oed. T. 677. Vocales o et ω saepe permutantur: ut apud Nonnum in Gregor. Nazianzen. Stelit. I. p. 136. ed. Eton. pro χαλίσσομαι legendum χαρίσσομαι. Longus Past. II. p. 61. I. 2. ed. Vil- loison. Τρίτος δὴ γέρων οὗτος (lege οὗτως, ut supra, I. 8. οὗτως εὐσχημόνως ὠρχήσατο) εὐδοκίμησας ἐπ' ὀρχήσει, φιλεῖ Χλοῆν καὶ Λάφριν. p. 83. I. 18. ἀφίησι φωνήν, οἷαν οὔτε χελιδῶν, οὔτε ἀηδῶν, οὔτε κύκνος, ὁμοῖος ἐμοὶ γέρων γενόμενος. Frustra cl. Editor, ὁμοῖον. quod nimis poeticum est: legendum ὁμοίως quod cum dativo construitur cum alibi, tum Eurip. Alcest. 1019. (1017.) Erecth. apud Lycurg. p. 219. Aristoph. Lysist. 557. Demosthen. de Coron. p. 582. Longin. π. ὑ. §. 10. Procop. Hist. Acharn. 7. Suid. v. ἀργόν. Hierocl. p. 206. ed. Needham. Eustath. in Homer. Odys. A. 107. p. 1397. l. 34. ed. Rom. " R. P. ἀρυσάμην fluxit ab Attica forma ἀρύτειν, cujus penultima corripitur. vid. Porson. ad Phoen. 463. ἀρυσάμενος· ἀντλήσας. Hesych.

210. Hunc versum respexit Eustathius ad II. B. p. 308, 33= 233, 28. κόμας δὲ λέγειν δένδρων τὰ φύλλα· ὄθεν καὶ Κομήτης λειμῶν παρὰ τῇ τραγωδίᾳ· καὶ κομῶν, τὸ ἐν αὐτοῖς θάλλειν. Citat Valck. Sophoclis Ant. 419. πᾶσαν αἰκίζων φόβην Τλης πεδιάδος. Callimach. Hymn. in Dian. 41. ὄρος κεκομημένον ὕλη. Imitati sunt Latini: Virgilius Georg. IV. 122. sera comantem Narcissum. 137. Ille comam mollis jam tondebat hyacinthi. Horatius, Et spissae nemorum comae. Huiusmodi vero exempla passim obvia sunt.

213. Haud absimilis est versus Supplicum 1069. ὦ θύγα-
τερ, οὐ μὴ μῦθον εἰς πολλοὺς ἔρεις; ut e correctione Porsoni legendus est; vulgo enim ἐπὶ πολλούς. De vocibus οὐ μὴ cum futuro indicativi, vel cum aoristo secundo subjunctivi constructis 30

μανίας ἔποχον ῥέπτουσα λόγον;
ΦΑΙ. πέμπετε μ' εἰς ὄρος· εἶμι πρὸς ὕλην, 215
καὶ παρὰ πεύκαε,
ἵνα θηροφόγοι στείβουσι κύνες,
βαλειαῖς ἐλάφοις ἐγχοιμπτομένη.

vid. Dawes. Misc. Crit. p. 221. Nos vero in hoc loco distinguendo sequimur iudicium Viri doctissimi (*Quart. Rev.* vol. vii. p. 458.) qui accurate disseruit de syntaxi istarum particularum, statuens οὐ μὴ, quoties cum futuro, sensu prohibendi, conjungantur, interrogationi inservire: ad verbum scilicet, οὐ μὴ τάδε γηρούσει; *Will you not utter these things?* quod idem valet ac μὴ εἶπης.

214. Hanc locutionem exponit Eustathius ad II. B. p. 210, 43 = 159, 42. agens de Homericο κακῶν ἐπιβασκόμεν υἱας Ἀχαιῶν. II. B. 234. (ἐπιβάσκω) ἤγουν ἐπιβαίνειν ποιῶ κακῶν, ἢ τοιοῦτων τίνων. Ἐντεῦθεν καὶ Μανίας ἔποχος λόγος παρ' Εὐριπίδῃ, ὁ μανικός. Comparat Musgravius Soph. Oed. C. 188. εὐσεβίας Ἐπιβαίνοντες, id est εὐσεβοῦντες.

215. Hos versus, ob eximiam venustatem celeberrimos, imitati sunt Latini, Ovid. Epist. Her. IV. 41. *In nemus ire libet, pressisque in retia cervis, Hortari celeres per juga summa canes; Aut tremulum excusso jaculum vibrare lacerto; Aut in graminea ponere corpus humo.* Tibull. IV. 3. 11. *Sed tamen ut tecum liceat, Cerinthe, vagari, Ipsa ego per montes retia torta feram; Ipsa ego velocis quae ram vestigia cervae, Et demam celeri ferrea vincula cani.* Ad quem locum plura congescit Heynius. Addas Virg. Eclog. X. 55.

216. Aristoph. Vesp. 748. *Μὴ μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνοῦ· Κέλων ἔραμαι, κῆθι γενοίμαν, Ἴν' ὁ κήρυξ φησί, κ. τ. λ.* ubi adscribit Scholiasta, ἐξ Εὐριπίδου Ἰππολύτου, unde conjiciebat Porsonus versum Κέλων ἔραμαι, κῆθι γενοίμαν, post hunc nostrum esse inserendum. Credibile est ea in priorē Hippolyti Editione scripsisse Euripidem. Valckenaerius autem putavit olim fuisse lecta post v. 229. quod mihi quidem minus verisimile videtur.

218. βαλειαῖς Lasc. Vulgo editum erat ἐγχοιμπτόμεναι. Marklandus autem monuit corrigendum esse ἐγχοιμπτόμενα, ex Plutarcho, qui Tom. II. p. 52. B. haec ita adhibuit, *Πρὸς θεῶν ἔραμαι κσι θωῦξαι, Βαλειαῖς ἐλάφοις ἐγχοιμπτόμενος.* et similiter Tom. II. p. 959. B. Hinc quoque censuit ille ordinem horum versuum mutandum esse: quod tamen contra omnium librorum auctoritatem nolim factum, et potius crediderim memoriae vitio lapsum fuisse Plutarchum. Valcken. et Brunck. edidere ἐγχοιμπτο-
31μένα, sed plene distinxere post κύνες, commate tantum post ἐγγ.

πρὸς θεῶν, ἔραμαι κνὸν θωῦξαι,
καὶ παρὰ χαιτήν ξανθὴν εἶναι
Θεσσαλὸν ὄρπακ
ἐπιλογχὸν ἔχουδ' ἐν χειρὶ βέλδς.

220

posito: male, ut opiner. Ceterum βαλιάν Ἰλαρον est in Hec. 90. ubi explicat Paraphrastes βαλιάν. κατάστικτον' ταχειάν. similia habent Hesychius, Suidas, Etymologus M. et Eustathius ad II. II. p. 1051, 17 = 1066, 17. versus, Hecubae respicientes. Vid. Kusterum et Albertium ad Hesych. et Abreschium in Miscell. Observ. VI. 3. p. 80. Vox in sensu velocitatis adhibetur in Anapaestico apud Suid. v. βαλιάν. Ἀήγετε πνοαὶ βαλιῶν ἀνέμων. Observat Eustathius loc. cit. hoc adjectivum barytonum esse, ad differentiam nominis equi Achillis Βαλλος II. II. 149. Dixit Euripides in Iphig. Aul. 221. πώλους—λευκοστίκτω τροχὶ βαλιούς. Auctor Rhesi 856. βαλαιαὶ πάλιοις. Ceterum de scriptura vocis χελμπτω videndus est Ruhkenius ad Timaeum p. 106.

219. „κνὸν Eustath. ad II. E. p. 989, 56 = 982, 52.“ R. P. Mendose citat θαῦξας Schol. ad Theocr. Idyll. A. 78. Hunc versum ridere videtur Aristophanes in Anagyro apud Athenaeum IV. 4. p. 133. B. a. Porsono emendatus, Πρὸς θεῶν ἔραμαι τέτυγα φαγεῖν. vulgo: ἔραξ.

220-1-2. Hos versus ita exponit Scholiasta; οἱ μὲν ἀκοντίζοντες τὴν χεῖρα ἄνω πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀντείνουσι· τὸ δὲ αἰδηρον τοῦ ἀκοντιοῦ πρὸς τὸν κρικὸν τοῖς δυεῖ δακτύλοις τοῖς μέσοις κατέγοντες, οὕτω εἶναι παρὰ χαιτήν illustrat Valckenaerius, allato Virgilio Aen. IX. 417. idem Ecce aliud summa telum vibrabat ab aere: constat enim morem fuisse Graecis a capite jaculari. Erunt fortasse, qui haec verba de comis Phaedrae vento diffundendis malint intelligere, ut in Iphig. Aul. 757. Κασάνδραν ἴν' ἀκούω Πίπτει ξανθούς πλοκάμους. Bacch. 150. τρῆφερὸν πλόκαμον εἰς αἰθέρα εἶπτουσ'. Sed vereor ut compositura παραβλήταιν in similem usum adhiberi possit. Mox vero ὄρπακ' pessime cepit Valck. post Musgravium, quasi esset ὄρπακι. vocalis enim in fine Dativi singularis perraro eliditur (sexies tantum, si recte recordatus sum, in omnibus Tragicorum reliquiis) et talis verborum constructio venustam hujus loci facilitatem plane tollerēt. Praeterea Θεσσαλὸν ὄρπακα plene dedit Aldus, quem in his versibus dividendis secutus sum. Hesychius, ὄρηξ' ὄρθος κλέδς. Thessala hastilia memorantur etiam in Bacchis 1205. ὄρα ἀγκυλώτοις Θεσσαλῶν στοχάσμασιν. Est autem ἐπιλογχὸν βέλδς praefixum cusptide telum. In A. leguntur ξανθὴν et ὄρηκ'. ἐπιλογχὸν Lasc.

- ΤΡ.** τί ποτ', ὦ τέκνον, τάδε κηραίνεις;
 τί κνηγεσίων καὶ σοὶ μελέτη;
 τί δὲ κηραιῶν νασμῶν ἔρρασαι; 225
 πάρα γὰρ θροσερὰ πύργους ἐννεχῆς
 κλιτύς, ὅθεν σοὶ πῶμα γένοιτ' ἄν.
- ΦΑΙ.** δέσποιν' ἄλλας Ἄρτεμι Λίμνης,
 καὶ γυμνασίων τῶν ἵπποκρότων,
 εἶθε γενοίμην ἐν σοῖς δαπέδοις, 230
 πῶλους Ἐνέτας δαμαλιζομένην.

- 32 223. Soph. Trach. 29. Κείνου προκηραίνουσα. ad quem locum Scholiasta citat, καὶ Εὐρυπίδης. Τί ποτ' ὦ τέκνα τάδε κηραίνετε; quae verba Barnésius, nobilissimae huius scenae, quam ediderat ipse, oblitus, in Fragmenta Isacarta relegavit.
224. Verte Quid est, cur venationum tibi quoque cura sit? Versus sic restitutus Porsono debetur; vulgo enim editum erat μελέτης. Brunckius, e cod. A. recepit μελέτη, unde constructionem qualemcumque effingere frustra laborat Valckenaerius. Reiskius signum interrogationis post τί posuit. Musgravius pro καὶ maluit δαί, vocem Tragicis haud usitatam. Vid. Porson. ad Med. 1008.
227. κλιτύς apud Tragicos, ubicumque ante vocalem occurrit, ultimam syllabam corripit. Vide Bacch. 409. Soph. Trach. 271. Antig. 1144. Erravit igitur Valckenaerius, cum ὄθει pro ὄθεν, contra codicum et editionum consensum, Heathio obsecutus edidit. Vocem exponit Hesychius, Κλιτύς, καὶ κλιτύς. τὰ ἀποκλίματα τῶν ὄρων, ἢ τὰ καταφερῶν τῶν ὄδων. lege καταφερῶν. Pariter Etymol. M. v. κλειτύς, Scholiasta ad Hom. Il. II. 390. Od. E. 470. et alii Grammatici. Apud Homerum κλιτύν ultimam producit, quod Valckenaerio fraudi fuisse videtur.
228. δέσποινα δίας Ald. δέσποιν' ἄλλας. Labc. Reiskius primus correxit ἄλλας, et sic MSS. quidam. Βίηνα, locus littori proximus, ubi aita erant gymnasia, memoratur etiam infr. 1129. Τὸν ἀμφὶ Λίμνης πύργον. ad quem versum Scholiasta, a Valckenaerio emendatus, Λίμνη, τοπὸς Τροϊῆνος ἐνθεν Λιμνήτις Ἄρτεμις καλεῖται.
229. Gymnasia equestria vocat ἐπταπρότα δάπεδα Noster Helen. 210.
230. Diana appellatur Λατοῖς Ἰαπασόα θυγάτηρ, apud Pin-darum Olymp. III. 47.
231. De equis Menetis loquitur Phædra, quos in solemnibus
- 33 Graecorum ludis celeberrimos fuisse constat. Hesych. Ἐνετίδες, πῶλους σιευανηφόρους, ἀπὸ τῆς περὶ τὴν Ἀθρίαν Ἐνετίδος διαφέρουσι γὰρ ἐκεῖ. Anachronismi igitur Euripides insinulatur in Scholio quod sumpsit Eustathius ad Il. B. p. 361, 21 = 278,

TP. τί τὸδ' αὐ παραφρον ἔρριψας ἔπος;
 νῦν δὴ μὲν ὄρος βῶσ' ἐπὶ θήρας
 πόθον ἐστέλλου· νῦν δ' αὐ ψαμάθοις
 ἐπ' ἀκυμάντοις πώλων ἔρασαι. 235

37. quod hos equos heroicis temporibus tribuerit. Veneti enim, Paphlagoniae gens (Vid. Hom. Il. B. 851.) non nisi post excisam Trojam in Adriae sinibus, duce Antenore, consēdisse perhibentur. Historiae meminerunt Livius. I. 1. Virgil. Aen. I. 242. De voce *δαμαλιζομένα* optime disseruit Valckenaerius: „Ex duobus Codd. et prima Ed. recte Musgravius, pro *δαμαζομένα*, restituit *δαμαλιζομένα*. Formae sunt veteres et legitimae, tametsi non inveniuntur in Lexicis, ab inusitatis *δάματος*, *ἀρπαλος*, *πύκταλος*, ductae, *δαμαλιζειν*, *ἀρπαλλειν*, *πυκταλλειν*. Euripideam dabit Pindarus Πυθ. V. 163. XI. 38. *ἐτέρω λέγει δαμαλιζομέναν*. *Ἀρπαλλειν* Aeschylus Theb. 248. Eumen. 986. Anacreontis est, ὡς μὴ Πρὸς Ἐρώτα *πυκταλλω*. ex Epitome Athenaei in Casaub. Anim. p. 782. l. 8. hinc apud Eustath. in Il. Ψ. p. 1444, 19.“

232. *παραφρον* vulgo: quod, licet planissime contra metrum, edidit Valckenaerius; mox tamen in notis amplexus est *παραφρόν γ'*. „*Corrigendum τί τὸδ' αὐ παραφρον*, vide Sophocl. Philocl. 833. Male Musgravius Valckenaerium γ' infertientem sequitur: *παραφρον recte proposuerat editione prima*.“ R. P. Subauditur *οὐσα*. Locus Philoctetis (815. ed. Brunck.) est, *Τὶ παραφρονεῖς αὐ;* ἢ τὸν ἄνω λεύσεις κύκλον;

233. Suidas et Photius hunc locum citant v. *νῦν δὴ*, exponentes, *ἀρτίως*, ἢ *μικρὸν ἔμπροσθεν*. Phot. *ὄροις*, corrupte.

234. *πόθεν* Fl. Phot. Piersoni conjecturam *μόθον* pro *πόθον*, metro quantumvis reclamante, probare potuit Valckenaerius. *νῦν δὲ ψαμάθοισιν ἀκῦμ*. Suid. et Phot.

235. *ἀκύμαντος*, *fluctibus multam percussus*. *ψαμάθοις ἐπ' ἀκυμάντοις* idem fere significat ac infra 1168. *ἀκτῆς κυμοδέγμωνος πέλας*. Litera α potestatem *ἐπιτακτικὴν* habet, ut in locutionibus *ἀξύλα ὕλη* Hom. Iliad. A. 135. *ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον*, et pluribus aliis apud Valckenaerium ad Theocriti Adoniaz. p. 214. Et sic profecto nostrum vocabulum intellexit Valck. Parisiensis accipiendum videtur *ἀκύματος* in versu Euripidis apud Valcken. ad Phoen. 216. *Ἀκύματος δὲ πορθμὸς ἐν φρίκῃ γέλα*. (Confer Aesch. Prom. 89. *ποντίων ἔτε κυμάτων Ἀνηριδιμον γέλασμα*.) Apud veteris aevi scriptores *ἀκύματος* erat *Non agitatus fluctibus*; ut in Lucian. Dial. Marini. V. Tom. I. p. 300, 92. Et profecto pariter in nostro loco vertendum esse arbitratr Blomfieldius; a cuius sententia equidem invitus discedo; sed enim patet ex v. 228. et infra v. 1124. equestre stadium, de quo loquitur Nutrix, mai vicinum esse.

τάδε μακτείας ἄξια πολλῆς,
ὅστις σε θεῶν ἀνασειράζει,

καὶ παρακόπτει φρένας, ὦ παῖ.

ΦΑΙ. δύστηνος ἐγὼ, τί ποτ' ἐργασάμην;
ποῖ παρεπλάγχθην γνώμης ἀγαθῆς;

240

ἐμάμην, ἔπεσον δαίμονός ἀτη.

φῆν, φῆν, τλήμων.

μαῖα, πάλιν μου κρούρον κεφαλῆν.

αἰδούμεθα γὰρ τὰ λελεγμένα μοι.

κρούπτε· κατ' ὅσων δάκρον μοι βαίνει,

246

καὶ ἐπ' αἰσχύνῃν δμμα τέτραπται.

τὸ γὰρ ὀρθοῦσθαι γνάμην, ὀδυνᾷ.

237. ὡς τις Ald. Reiskius correxit ὄσως, quod ex E. P. et Fasc. receperunt nuperi Editores, ἀνάσειράζω ἀναγαλινᾷ. Suid. id est, ἴτασο τετράσο. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰς ἀειραῖς παραινουμένων ἵππων, καὶ τοῦ εὐθέως ὀρθοῦν παρεμβλλομένων, Schol. Hunc versum respexit Hesychius γ. ἀνάσειράζει.

238. παρακόπτει φρένας delirare facit. Non raro quidem παρακόπτειν, perinde ac παραπαλεῖν, significat delirare: sed nescio an alibi verbum activo sensu, ut hic, adhibeatur. Hinc tamen παρακοῆτοι φρονῶν insanientes, Bacch. 33, et simpliciter παρῶκοπος ἀμῆνς, Bacch. 100Q. Aesch. Prom. 601, ad quem locum Blomfieldius existimat vocabulum proprie de citharædo usurpatum esse contra tempus pulsante.

243. Perperam vulgo μάλα. Accentum resituit Brunckius e Cod. A. μάλα dicebant veteres de αἰα, et obstetrice, et nutrice. De ultimo sensu, qui et frequentior est, et ex Odyssea notissimus, Hesychius ait, προσφώνησις πρὸς πρεσβῦτιν τιμητικῆ, ἀπὸ τοῦ ὦ τρόφε.

244. Cod. Fl. omittit μοι, et mox habet δάκρυα.

246. αἰσχύνῃν Fasc.

35 247. Eandem sententiam plenius habet Sophocles Aj. 259.

Καὶ νῦν φρονίμος νέον ἄλγος ἔχει· Τὸ γὰρ ἐσλευσσειν θικία πάθη, Μηδέος ἄλλου διαπραξάντος, Μεγάλας ὀδύνas ὑποτείνει. ubi Brunckius laudat locum nostro simillimum Euripidis Αἰκίονος apud Stobaeum XCVII. p. 538, 28. Φρονῶ δ' ἄ πάσχω, καὶ τὸδ' οὐ σμικρὸν κακόν· Τὸ μὴ εἶδέναι γὰρ ἡδονὴν ἔχει τινὶ Νοσοῦντα· κέρδος δ' ἐν κακοῖς ἀγνωσία. Verbum ὀδυνᾶν, etiamsi apud Tragicos non alibi reperiat, indubiae fidei est. ὀδυνᾶ· λυπεῖ, καταπονεῖ, Hesychius, huc, ut videtur, respiciens. Achilles Tatiüs l. p. 23. τὰ τῆς ψυχῆς τραύματα μᾶλλον ὀδυνᾶ. alia hujus verbi exempla collegit Valck. Frustra igitur emendavit Mus-

- τὸ δὲ μαινόμενον, κακὸν ἀλλὰ κρατεῖ
 μὴ γινώσκοντ' ἀπαλεῖσθαι.
 TP. κρύπτω τὸ δ' ἐμὸν πότε δὴ θάλατος 250
 σῶμα καλύψει;
 πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίος.
 χρῆν γὰρ μετρίως εἰς ἀλλήλους
 φίλιος θνητοὺς ἀνακίονασθαι,
 καὶ μὴ πρὸς ἄκρον μοῖραν ψυχῆς 255
 εὐλύτα δ' εἶναι ἀτέργηθρα φρενῶν,

gravius ὄδύνα. Nostrum versum citat Sôphoclis Scholiasta Aj. 259.

248. κρατεῖ, κρείσσον ἐστὶ. Schol. Veritas eum Valckenærie; *Insuper vero malum quidem; sed praeestat sine sensu malorum perire.*

252. π. δ. γὰρ μ' ὁ πολὺς βίος Ald. Bentleius in Dissert. de Phalar. Epist. p. 102. correxit π. δ. μ' ὁ πολὺς βίος, quod extat in Codicibus A. B. D. Fl. π. δὲ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίος Lasc.

258 — 259. Hos versus ad Latinum sermone[m] redactus tibi-
 bus suis, accommodavit Cicero de Amicitia XIII. 45. *Nam qui-
 busdam; quos audio sapientes habitos in Graecia, placuisse opi-
 nor mirabilia quaedam: sed nihil est quod illi non persequantur
 argutias: partim fugiendas esse nimias amicitias, ne necesse sit
 unam sollicitum esse pro pluribus; satis superque esse suarum cui-
 que rerum; alienis nimis implicari molestum esse: commodissi-
 mum esse, quam laxissimas habere amicitias, quas vel
 adducas, cum velis, vel requittas: caput enim esse ad beate vi-
 vendam, securitate[m]; qua frui non possit animus, si tanquam
 parturiat unius pro pluribus.* Suspicatur Valckenærius Ciceronem
 haec, ut permulta alia, sumpsisse e Chrysippo, qui, cum Euripidis
 studiosissimus esset, potuerat nostros versus in Libro suo
 περὶ φιλίας adhibuisse. Vs. 258 — 257. laudat Plutarchus De
 Amicorum Multitudine, Tom. II. p. 95. E. unde varietates quae-
 dam notandae sunt: μετρίαν — Φίλιαν θνατοὺς ἀντελνασθαι (ἀ-
 νακίονασθαι) et θέληθρα pro ἀτέργηθρα.

254. Recte se habet φίλιος ἀνακίονασθαι. Porsonus ad Med.
 138. attulit similes locutiones; Aeschyl. Choeph. 342. νεοκῶτα
 φίλον κομίσειεν. Herodot. IV. 152. φίλαι συνεκρήθησαν. VII.
 151. φίλην συνεκράσαντο.

255. τροπικῶς δὲ εἶπεν, ὡς ἐπὶ σώματος καὶ ὀστέου, τὸ βί-
 σθος τῆς ψυχῆς. Schol.

256. ἅλυτα Fl. mendose. ἀτέργηθρα amores, quo sensu vox
 occurrit in Aeschyl. Prom. 501. ubi tres MSS. exhibent θέληθρα.

ἀπό τῶν ὄλλασθαι, καὶ ζυγτεῖναι.
τὸ δ' ὑπὲρ διπλοῦν μίαν ὀδίνειν
ψυχὴν, χαλεπὸν βίαιος, ὡς καὶ γὰρ
τῆσδ' ὑπεραλγῶ.

260

βιότου. δ' ἀτρεκεῖς ἐπιτηδεύσεις
φρασί σφάλλειν πλεον ἢ τέρπειν,
τῆ δ' ὑγείᾳ μᾶλλον πολεμεῖν.
οὕτω τὸ λίαν ἥσσον ἐπαινω

καὶ μηδὲν ἄγαν,

265

Choeph. 288. Eumen. 191. Apta confert Jac. Tate Soph. Aj. 678. Ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι μὲν ἀρίτως, ὅτι Ὁ τ' ἐχθρὸς ἦμιν εἰς τοσάυτ' ἐχθραντέρος, Ὡς καὶ φιλήσων αὐθις· εἰς τε τὸν φίλον Τοσαῦτ' ὑποουγῶν ὠφελῆν βουλήσομαι, Ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα. ubi legendum ἐχθαρτέος, scilicet ab ἐχθαίρω, non ἐχθαίρω, derivatum, præbit e Porsoni Nota ad Med. 555, Cicer. de Amic. 16. *Magabat ἄλλαν vocem inimicitiorum Amicitiae potuisse reperiri, quam ejus qui dixisset, ita amare oportere, ut si aliquando esset osurus: nec vero se adduci posse, ut hoc, quemadmodum putaretur, a Biante esse dictum crederet, qui sapiens habitus est unus e septem, sed im-puri cujusdam, aut amphibiosi, aut omnia ad suam potentiam revocantis esse sententiam.*

257. Plutarchus, hunc versum exponere volens, subjecit, καθάπερ πόδα νεῶς, ἐπιδιδόντα καὶ προσάγοντα ταῖς χρεαῖαις τὴν φίλιαν.

258. Noster Alcest. 886. si modo recte se habet Codicum lectio, *Μία γὰρ ψυχὴ τῆσδ' ὑπεραλγεῖν Μέτριον ἄγθος.*

261. ἀτρεκεῖς, ἀκριβεῖς Schol. neque aliter Hesychius. ἀτρεκής quidem significat *vere absolutus*: unde, sensu paullum detorto, fit *nimis subtiliter elaboratus*, vel etiam *nimius*, ut hic et infra 1115. δόξα ἀτρεκής.

37 264. Sic Lasc. et MSS. sequentibus Valcken. et Brunck. *Μαν γ' Ald.* Credo importunam particulam a librario additam, nesciente ultimam τοῦ λίαν syllabam ab Atticis Poetis semper produci. Idem fieri in adverbiiis ἄγαν, πέραν, εὐάν, monuit Etymologus M. v. ἄγαν. Τὸ λίαν est ὑπερβολή, *exsuperantia alicujus rei*; ut in Nostri Hec. 595. Τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες, ἀγγελθεῖσά μοι Γενναῖος. Orest. 696. τῷ λίαν χρῆσθαι καλῶς. Phoen. 598. Μέθετον τὸ λίαν, μέθετον. Fragm. Antiopae apud Stobaeum LXXI. p. 439, 53. αἰδεῖσθαι δὲ χρῆ, Γύναι, τὸ λίαν, καὶ φυλάσσεσθαι φθόρον. Meminerunt tirones vocem λίαν primam syllabam habere communem. Vid. Porson. Supplem. Praef. ad Hec. p. xvi.

265. Dubitatur quis sapientum auctor esset sententiae, μηδὲν

καὶ ξυμφήσουσι σοφοὶ μοι.

- XO. γύναι γεραιά, βασιλίδος πιστὴ τροφὴ
 Φαίδρας, ὄρω μὲν τάσδε δυστήνους τύχας,
 ἄσσημα δ' ἡμῖν, ἧτις ἐστὶν ἡ νόσος.
 σοῦ δ' ἂν πυθέσθαι καὶ κλύειν βουλοίμεθ' ἄν. 270
- TP. οὐκ οἶδ' ἐλέγχουσ'· οὐ γὰρ ἐννέπειν θέλει.
- XO. οὐδ' ἧτις ἀρχὴ τῶνδε πημάτων ἔφυ;

ἄγαν. Palladas in Anthol. II. 48. 1. Μηδὲν ἄγαν τῶν ἑπτὰ σοφῶν ὁ σοφώτατος εἶπεν. Alii tribuunt Chiloni, alii Sodamo, teste Scholiasta nostro, qui epigramma laudat, quod in Tegea extabat, Ταῦτ' ἔλεγεν Σώδαμος Ἐπηράτου, ὅς μ' ἀνέθηκεν, Μηδὲν ἄγαν, καιρῶ πάντα πρόσεσι καλά. Observavit Dan. Heinsius in Lectt. Theocrit. cap. 20. veteres, cum proverbium incerti auctoris citarent, solere ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί, vel ὡς σοφὸς εἶπεν, vel tale quiddam subjungere. Consulas Notam Blomfieldii ad Aesch. Prom. 916. qui laudat Pindarum apud Plutarch. Tom. II. p. 116. D. Σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἰνεσάν περισσωσῶς. Eundem versum conservavit Hephaestio de Metris, XV. 7. p. 91. ed. Gaisford.

268. ὄρωμεν Editiones omnes. Sed cum particula μὲν sententiae pene necessaria videretur, divisim ὄρω μὲν scripsi. Neque quisquam huic correctioni objicere debet, quod statim sequantur pluralia ἡμῖν et βουλοίμεθα; talis enim numerorum enallage apud Tragicos frequentissima est: exempla suppeditabunt hujus dramatis vv. 6. 422. 526. 656. 686. 700. etc. Marklandus in Nota MSta conjicit τῆσδε scil. Phaedrae, citans v. 283. Exercit. Acad. Luzac. p. 8. τῆσδε δυστήνου, quod recepto deterius videtur.

269. ἄσσημα hic et infra 373. vice singularis ponitur, ut ξυγγνωστά in Hec. 1097. Phoeniss. 1008. Med. 491. 701. Ἐγγνωστά μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι. et alibi. Thucyd. I. 125. εὐθύς μὲν ἀδύνατα ἦν ἐπιχειρεῖν ἀπαρασκευαίσι οὖσιν. Hujus scribendi formae, Atticis quidem usitatissimae, reliquis autem Graeciae scriptoribus non ignotae, plurima exempla dedit Koenius ad Gregor. Corinth. p. 53. observans secutum esse Virgilium Aen. I. 667. Frater ut Aeneas pelago tuus omnia circum Littora jactetur, odiis Junonis iniquae, Nota tibi.

270. Brunckius, Reiskii conjecturam secutus, edidit Σοῦ δ' αὖ. Sed particula αὖ nunquam otiosa est; et rectissime duplicatur ἂν cum optativo βουλοίμεθα. Vid. infra ad v. 482. Legendum putat Censor eruditus (Quart. Rev. Vol. viii, p. 224.) Σοῦ δ' ἐκπυθέσθαι, observans confusa esse ἂν πύθοιο et ἐκπύθοιο in Aesch. Prom. 616.

- TP. εἰς ταῦτόν ἦκεις· πάντα γὰρ σιγῶ τάδε.
 XO. ὡς ἀσθενεῖ τε, καὶ κατέξανται δέμας.
 TP. πῶς δ' οὐ, τριταίαν γ' οὐσ' ἄσιτος ἡμέραν; 275
 XO. πότερον ὑπ' ἄτης, ἢ θανεῖν πειρωμένης;
 TP. θανεῖν· ἀσιτεῖ δ' εἰς ἀπόστασιν βίου.
 XO. θαυμαστὸν εἶπας, εἰ τὰδ' ἐξαρκεῖ πόσει.
 TP. κρύπτει γὰρ ἦδε πῆμα, κοῦ φησιν νοσεῖν.
 XO. ὁ δ' εἰς πρόσωπον οὐ τεκμαίρεται βλέπων; 280

273. εἰς ταῦτόν τῆς ἀγνοίας ἐμοὶ ἦκεις Schol. Similiter exponit Valck. „convenit inter nos, ut aequè ignorem ac tu.“ Sic Hec. 741. *Εἴ τοι με βούλει τῶνδε μηδὲν εἰδέναι, εἰς ταῦτόν ἦκεις· καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ κλύειν.* Scholiasta agnoscit aliam lectionem ἦκει, quam habet D. σιγῶ Fl.

274. κατέξανται δέμας ex Euripide citat Eustathius ad II. B. p. 189, 24 = 143, 23. huc respiciens.

275. Notanda est insolita locutio τριταίαν ἡμέραν pro τρίτην; cui tamen similis est in Nostri Hec. 32. *Τριταῖον ἤδη φέγγος κλωρούμενος.* ad quem locum Porsonus observavit τριταίαν ἡμέραν usurpasse Arati Scholiastam ad Diosem. 57. p. 99. a. ed. Ox. Usitato more scriptum esset *τριταία γ' οὐσ' ἄσιτος*, omisso ἡμέραν, ut in Div. Joan. XI. 39. *κύριε, ἤδη ὄξει· τεταρταῖος γὰρ ἐστί.* Theocrit. Idyll. II. 4. *Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ᾧ τάλας οὐδέποθ' ἦκει.* Ceterum particulam γ' male omisit Brunck. membranas suas secutus.

276. ἄτη apud Tragicos dicitur de calamitate qualibet, sed praesertim de ea, quae divinitus immissa sit. Exempla huius significationis passim obvia. Pro ὑπ' ἄτης conjecit P. Victorius Var. Lect. XII. 17. *ὑπ' ἄσης*, Reiskius *ὑπ' ἄλης*; infeliciter uterque: nam vocum ἄση et ἄλη priores syllabae breves sunt. Muretus quidem (Var. Lect. X. 12.) legendum censuit ἄσης ὑπ'; sed ἄτης recte defendit Valckenaerius. Ipse tamen maluit ἢ θανεῖν π. quod sententiae minus apte, ut opinor, conveniret.

277. Musgravius, hoc responso offensus, pro θανεῖν conjicit ἄδηλ', satis audacter.

278. ἐξαρκεῖ. Glossa in Cod. Par. apud Valck. ἀρέσκει. sic infra 699. *κᾶξαρκοῦντά μοι*, quod dicerent nostrates *and satisfactory to me.* X. II. 567. pro τὰδ' habet τὸδ'.

280. ὁδ' Lascaris, Aldus, Musgravius, et Valckenaerius, male: particula enim adversativa δὲ requiritur. Male etiam Brunckius ὁ δ'. ὁ δὲ est *ille autem*. Articulus praepositivus ὁ, ἡ, τὸ, sequentibus μὲν, δὲ, γὰρ, vice pronominum οὗτος, et ἐκεῖνος non raro apud Tragicos usurpatur. Exempla videas in hac fabula 1173. 1218. 1239. 1302. 1305. Similis articuli

- TP.** ἐκδημος ὦν γὰρ τῆσδε τυγχάνει χθονός.
XO. αὐ δ' οὐκ ἀνάγκην προσφέρεις, πειρωμένη
 νόσον πεθεῖσθαι τῆσδε καὶ πλάνον φρενῶν;
TP. εἰς πάντ' ἀφίγμαι, κούδέν εἰργασμαι πλέον. 285
 οὐ μὴν ἀνήσω γ' οὐδὲ νῦν προθυμίας,
 αἷς ἂν παροῦσα καὶ σύ μοι ξυμμαρτυρήσ,
 οἷα πέφυκα δυστυχοῦσι δεσπόταις.
 ἄγ' ὦ φίλη παῖ, τῶν πάροιθε μὲν λόγων
 λαθώμεθ' ἄμφω· καὶ σύ δ' ἠδίων γενοῦ,

usus, etiam sine istis particulis, apud Tragicos occurrit, rarius quidem, sed in exemplis indubiae fidei. Verum ea quaestio non est hujus loci.

281. Hic versus cum praecedente citatur in Scholio ad v. 115. ubi pro ὦν γὰρ mendose legitur ὁ γε. Versus est Baccharum 215. Ἐκδημος ὦν μὲν τῆσδ' ἐτύγχανον χθονός.

283. πλάνον Edd. et MSS. omnes praeter Flor. qui πλάνην. Constat utramque formam Tragicis fuisse in usu. Sed in Aeschylō semper, ni fallor, invenitur foeminina, praeterquam in Prom. 594. ubi vulgo πλάνοι; sed et ibi πλάναι e MSS. restituit Blomfieldius. Contra in Euripidis superstitionibus fabulis semper legitur masculina πλάνος. Helen. 782. πόσον χρόνον Πόντου π'ι νάτοις ἄλιον ἐφθείρου πλάνον. Inde colligo hujus formae usum post Aeschylī tempora invaluisse. Moeris, πλάνος, Ἀττικῶς πλάνη, Ἑλληνικῶς. Hinc citavit Eustathius ad Π. Β. p. 335, 44=252, 43. πλάνος φρενῶν, ἢ πλάνη. Flor. inverso ordine φρενῶν πλάνον.

284. εἰς πάντ' ἀφίγμαι vulgo, ut in Soph. Oed. Tyr. 265. 40 καπὶ πάντ' ἀφίξομαι. εἰς πᾶν Valck. et Brunck. e quatuor MSS. Utrumque probum. Sic dicebant πᾶν δρῶν vel πάντα δρῶν eodem sensu. quo haec Nutrix εἰς πάντ' ἀφίγμαι. Plato Apolog. §. 29. ὅπως ἀποφεύξεται, πᾶν ποιῶν, θάνατον. Sed Eubulus ap. Athen. III. p. 100. Α. Ἐπεδησάμην, ἅπαντα δρῶν, τὰς ἐμβάδας. quae loca indicavit Blomfieldius. Deinde κούδέν εἰργασμαι πλέον, nec quidquam profeci. Similis phrasis est in Iph. A. 1383. Καὶ πλέον πράξωμεν οὐδέν. Soph. Oed. Tyr. 918. οὐδέν εἰς πλέον ποιῶ.

288. Sic Lasc. et Codd. omnes. ἀλλ', ὦ φίλη παῖ Ald. quod sumptum esse credo a versu 475. ubi recte legitur.

289. λάθωμεν Flor. Sequentia sic legit et distinguit Censor Anglus (Quart. Rev. Vol. viii. p. 228.) καὶ σύ γ' ἠδίων γενοῦ, Στυγνὴν ὄφρὸν λύσασσα, καὶ γνώμης ὁδὸν Ἐργῶ, ὅπη σοι μὴ καλῶς τοῦδ' ἐσπόμεν, Μεθεῖο, κ. τ. λ.

στύγην ὄφρυν λύσσαα, καὶ γνῶμης ὄδον 290
 ἐγὼ δ', ὅπῃ σοὶ μὴ καλῶς τόθ' εἰπόμην,
 μεθεῖς, ἐπ' ἄλλον εἴμι βελτίω λόγον.
 καὶ μὲν νοσεῖς τι τῶν ἀπορρήτων κακῶν,
 γυναῖκες αἶδε συγκαθιστάναι νόσον.
 εἰ δ' ἔκφορός σοι ξυμπορὰ πρὸς ἄρσενας, 295
 λέγ', ὡς ἰατροῖς πράγμα μνησθῆ τόδε.
 εἶεν· τί σιγᾶς; οὐ σε χορῆ σιγᾶν, τέκνον,
 ἀλλ' ἤ μ' ἐλέγχειν, εἴ τι μὴ καλῶς λέγω,
 ἢ τοῖσιν εὐ λεχθεῖσι συγχωρεῖν λόγοις.
 φθέρῃαι τι· δεῦρ' ἄθρησον. ὦ τάλαιν' ἐγὼ, 300
 γυναῖκες, ἄλλως τοῦσδε μοχθοῦμεν πόνους,

290. Horat. Carm. III. 29. 16. *Sollicitam explicuere frontem.*

291. *Veritas, omissis istis, in quibus te male tum sequebar, id est, imitabar.*

294. *συγκαθιστάναι* Ald. *συγκαθιστάνται* Lasc. et MSS. unde conjecit Musgravius in prima editione *συγκαθιστάνει* ἄν, quod cum Valckenaerio et Brunckio nos quoque in prioribus edd. recepimus. Porsonus in Suppl. Praef. Hec. p. xxxiii. hanc emendationem acutam et probabilem vocat, monens particulam ἄν saepissime in ista versus sede positam reperiri. Mihi tamen idem evenit, ac Musgravio, qui ipse postea Aldinam lectionem retinendam judicavit allatis Homeri locis, *Iliad. I. 684. Εἰσὶ καὶ οὔδε τάδ' εἰπέμεν. T. 140. Δῶρα δ' ἐγὼ ὄδε πάντα παρασχέιν.* Lasc. *νόσων.*

296. *ἰατρῶ P.*

297. *εἶεν* solennis exclamatio est, ubi missis iis, quae jam dicta sint, ad alia se convertit oratio. Huc respondet apud vernaculam linguam interjectio *Well!* Vide Hec. 317. Med. 387. Male igitur Brunckius contra Edd. et MSS. edidit *ἔα*, quae particula summam admirationem denotat. Hunc vero secutus sum reponentem οὐ σε χορῆ pro vulgato οὐκ ἐχρῆν. Similis est confusio infra 345.

298. Sic Valck. et Brunck. e duobus Codd. A. Fl. Vulgo ἦν τι.

299. Fors. leg. "Ἡ τοῖσι γ' εὐ λ.

301. „*Sic Ion. 134. legendum est, εὐφάμοις πόνους μοχθεῖν Οὐκ ἀποκάμνω. non εὐφάμοις πόνουις.*“ R. P. Dixit paullo aliter *μόχθους ἐπόνῃσα* infra 1366. In Flor. *λόγους* pro *πόνους.*

ἴσον δ' ἄπασμεν τῷ πρὶν· οὔτε γὰρ τότε
 λόγοις ἐτέγγεθ' ἦδε, νῦν τ' οὐ παιδεύεται.
 ἀλλ' ἴσθι μέντοι, (πρὸς τὰδ' ἀνθαδεστέρα
 γίγνου θαλάσσης,) εἰ θανεῖ, προδοῦσα σούς 305
 παῖδας, πατρώων μὴ μεθέξοντα δόμων,
 μὰ τὴν ἄνασσαν ἰππίαν Ἀμαζόνα,

302. τῶν πρὶν MSS. et Edd. omnes ante Musgravium, qui in 2da ed. dedit e Scaligeri conjectura τῷ πρὶν· sed facilius permutantur τῶι et τῶν.

303. ἐθέλγεθ' Lasc. Ald. sed ἐτέγγεθ' MSS. omnes et sic Musgr. Valck. Brunck. τέγγει proprie est aqua adpersa mollire. De metaphorico hujus verbi usu videnda sunt quae docte et eleganter disputavit Ruhnkentius ad Timaeum p. 248. Conferas Aesch. Prom. 1044. Τέγγει γὰρ οὐδὲν οὐδὲ μαλθάσσει πῆρα Λιταῖς. Hinc quoque ἀτεγκτός durus, qui molliri nequit: ut in Soph. Oed. Tyr. 336. Ἄλλ' ὦδ' ἀτεγκτός κάτελεῦκτητος φανεῖ;

304. ἴσθι — εἰ θανεῖ, προδοῦσα σούς Παῖδας interpretatur Valcken. Scias te prodidisse liberos quum morieris. Graeci saepe conjungunt verba οἶδα, γινώσκω, μανθάνω, αἰσθάνομαι, etc. et ex his composita, cum participiis praesentis, et perfecti et futuri, ut in notis istis Ἐννοῖδα σοφός ὢν. Ἴσθι δύσποτος γηγώς. Et hunc Graecismum sumpsit Virgilius Aen. II. 376. *extemplo (neque enim responsa dabantur Fida satis) sensis medios delapsus in hostes.* Quin et pariter Miltonus nostras Parad. Amiss. IX. 792. Nonnunquam haec formula cum participio Aoristi invenitur; conferendi versus hujus fabulae 521. 896. Soph. Trach. 741. Τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι, τὸν δ' ἐμὸν λέγω Πατέρα, κατακτείνασα τῆδ' ἐν ἡμέρῃ. Electr. 1200. Μόνος βροτῶν νῦν ἴσθ' ἐποικτεῖρας ποτέ.

Verba π. τ. αὐ. Γ. Θ. quae διὰ μέσου dicta sunt, illustrentur per similes fere sententias apud Nostrum, Med. 28. ὡς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσης Κλύδων, ἀκούει νοουθετουμένη φίλων. Androm. 538. Τί με προσπίπτεις ἄλιαν πέτραν, Ἡ κῆμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων; Pari sensu intelligendus est versus Aeschyli Prom. 1037. Ὀχλεῖς μάτην με, κῆμ' ὄπως, παρηγορῶν. Shakespeare, Merchant of Venice, Act. 4. Sc. 1. You may as well go stand upon the beach, And bid the main flood bate his usual height; etc.

307. ἰππίαν vulgo contra metrum. ἰππίαν A. et Eustath. ad II. Z. p. 656, 23 = 521, 31. indicante Porsono; et haec quidem forma plerumque in Euripide restituenda est. Extat tamen altera infra 1352. Similiter usi sunt Tragicis vocibus

ἢ σοῖς τέκνοισι δεσπότην ἐγείνατο
νόθον, φρονούντα γνήσι, οἰσθ' ἂν καλῶς,
Ἰππόλυτον. ΦΑΙ. οἶμοι. ΤΡ. διγγάνει σέθεν
τόδε. 310

ΦΑΙ. ἀπώλεσάς με, μαῖα, καὶ σε πρὸς θεῶν
τουῦδ' ἀνδρὸς αὐθις λίσσομαι σιγᾶν πέρι.

ΤΡ. ὄρας; φρονεῖς μὲν εὖ, φρονοῦσα δ', οὐ θέλεις
παιδάς τ' ὀνήσαι, καὶ σὸν ἐκῶσαι βίον.

ΦΑΙ. φιλῶ τέκν' ἄλλη δ' ἐν τύχῃ χειμάζομαι. 315

ΤΡ. ἀγνάς μὲν, ὦ παῖ, χεῖρας αἵματος φέρεις.

ΦΑΙ. χεῖρες μὲν ἀγναί, φρενὴ δ' ἔχει μίασμά τι.

ΤΡ. μῶν ἐξ ἑπακτοῦ πημονῆς ἐχθρῶν τινος;

ΦΑΙ. φίλος μ' ἀπόλλυσ' οὐχ ἐκοῦσαν οὐχ ἐκῶν.

ΤΡ. Θησεύς τιν' ἠμάρτηκεν εἰς σ' ἀμαρτίαν; 320

ΦΑΙ. μὴ δοῶς ἔγωγ' ἐκείνον ἀφθείην κακῶς.

ΤΡ. τί γὰρ τὸ δεινὸν τουῦθ', ὃ σ' ἐξάιρει θανεῖν;

δούλειος et δούλιος, Βακχεῖος et Βάκχιος, atque aliis ejusmodi.

312. Alio ordine habet Cod. A. τουῦδ' αὐθις ἀνδρὸς. Αὐθις, *prothias*. Hesychius, αὐθις. πάκιν, ἢ μετὰ ταῦτα. Vid. infra v. 896. et quae ibi notata sunt. Alibi dictum εἰς αὐθις.

43 315. χειμάζομαι proprie tempestate jactor. Usu metaphoricō, ut hic, adhibetur in Suppl. 271. Ion. 985. Soph. Phil. 1460. Antig. 391. Aristoph. Ran. 361.

316. φορεῖς e duobus MSS. Brunckius, qui et in Soph. Oed. T. 1320. φορεῖν pro φέρειν edidit; utrumque malè. αἱμάτων φέρεις X. II. 702.

317. Orest. 1620. ME. Ἄγρός γὰρ εἰμι χεῖρας. OP. ἀλλ' οὐ τὰς φρένας. Hic versus laudatur apud Athenaeum XII. p. 530. D. ubi μιάσματα.

318. Verte, num e calamitate ab inimico aliquo tibi illata? ἑπακτόν. ἔξωθεν ἐπηγμένον. Hesych. Expōnit Scholiasta, ἑπακτὴ (l. ἑπακτός) πημονή, ἔξωθεν ἐπαγομένη γοητεία παρὰ τῶν ἐχθρῶν. Hunc et seq. versum inepte adhibuit Auctor X. II. 706-7.

320. σ' omittit Fl.

322. ἐξάιρειν hic est *excitare, impellere*, ut in Alcest. 356. Οὐτ' ἂν φρεν' ἐξάιροιμι πρὸς Αἴβον λακεῖν Αὐλόν. qua significatione saepius dicitur ἐπαίρειν. Aristoph. Nub. 42. Ἦτις με γῆμαι πῆρε τὴν σὴν μητέρα. Vid. Ruhnken. ad Timaeum, p. 119.

- ΦΑΙ. ἔα μ' ἀμαρτεῖν· οὐ γὰρ εἰς σ' ἀμαρτάνω.
 ΤΡ. οὐ δὴδ' ἐκοῦσά γ', ἐν δὲ σοὶ λελείπωμαι.
 ΦΑΙ. τί δρᾷς; βιάζει χειρὸς ἑξαρτώμενην. 325
 ΤΡ. καὶ τῶνδε γονάτων οὐ μεθήσομαί ποτε.
 ΦΑΙ. καὶ, ὦ τάλαινα, σοὶ, καὶ εἰ πειθῆσι κακᾷ.
 ΤΡ. μείζον γὰρ ἢ σοῦ μὴ τυχεῖν, τί μοι κακόν;
 ὀλεῖ. ΦΑΙ. τὸ μέντοι πράγμα ἔμοι τιμὴν φέρει.
 ΤΡ. κάπνιστα κρούπτεις· χρῆσθ', ἰκνούμενης ἔμοῦ; 330
 ΦΑΙ. ἔκ. σῶν γὰρ αἰσχρῶν ἐσθλὰ μηχανώμεθα.

323. Corruptissime Fl. οὐ γὰρ εἰς μ' ἀμαρτεῖν.

324. Duportus, Scaliger, alique corrigebant οὐδὲ σου λε-
 λειψομαι; sed mutatione nihil opus. Sensus est, ut videtur;
Vincar igitur, si modo necesse est ut vincar, non volens, sed
tua opera. ἐν δὲ σοὶ λελ. sed penes te est ut vincar. Sic in
 Alcæst. 289. 'Ἐν σοὶ δ' ἔσμεν καὶ ἔην καὶ μὴ. Contra Val-
 ckenacrius vertit ἐν σοὶ, tuo iudicio.

326. Καὶ σῶν γε γονάτων vulgo. sed τῶνδε γονάτων,
 quod exhibent Codd. B. D. verum esse iudicavit Valckenaerius;
 et recepit Brunckius; recte. Conf. Hec. 746. Ἐκταύω σε τῶνδε
 γονάτων. Androm. 898. Ἀγαμέμνονος καὶ, πρὸς σὲ τῶνδε
 γονάτων, Ὀλκτεῖρον ἡμᾶς. Alterum e Glossa statum esse osten-
 dit lectio Codicis apud Valck. σῶν γονάτων.

328. μὴ τυχεῖν interpretatur Scholiasta στερηθῆναι.

329. ὀλεῖ. Haec vox vulgo Phaedrae tribuitur; sed eam
 recte Nutrici continuavit Brunckius, monente Valckenaerio. Sic
 quidem convenit Phaedrae responsio, τὸ μέντοι πράγμα (scil.
 τὸ ὀλεσθῆναι) ἔμοι τιμὴν φέρει. Ceterum ὀλεῖς, quod in nota
 MStæ probavit Musgravius, pene adductus eram, ut in textum
 reciperem; et integrum verbum Phaedrae tribueram. Scilicet
 in huiusmodi dialogis, perrara est singularis versus divisio.

330. Sic omnes Libri praeter Parisiensem apud Valck.
 qui habet ἔμοι, mendosæ. Nimis licentè emendavit Brunckius
 ἰκνούμενη ἔμέ. Graeci quidem κρούπτειν cum duplici accusa-
 tivo saepissime construunt, ut infra 918. Suppl. 306. ubi re-
 cte edidit Gaisfordius, Ἀλόχρον γ' Ἰλέως, κρούπτει ἐπικρούπτει
 φίλους. Hec. 574. Κρούπτου δ' κρούπτειν ὄμματ' ἀσέβων χροῶν.
 Sed neque ista exempla, neque alia quae protulit Brunckius, ad
 Aesch. Prom. 630. huic nostro prorsus similia sunt. Equidem
 censeo Euripidem hic praelaturum fuisse genitivum, quem vo-
 cant, absolutum, ut in Hec. 276. praetulit Ἄ δ' ἀντιδοῦναι δεῖ
 σ', ἀπαιτούσης ἔμοῦ, Ἄκουσον. ubi, nisi quod participium
 adjuvandum erat, dixisset Ἄ δ' ἀντιδοῦναι δεῖ. σε ἔμοι.

331. Lasc. Ald. et Codd. habent. Ἐκ. τῶν γὰρ ἐσθλῶν καὶ.

- TP. οὔκων λέγουσα τιμιωτέρα φανει;
 ΦΑΙ. ἀπλθε, πρὸς θεῶν; δεξιαν τ' ἐμην μέθες.
 TP. οὐ δῆτ', ἐπεὶ μοι δῶρον οὐ δίδως ὁ χορῆν.
 ΦΑΙ. δώσω· σέβας γὰρ χειρὸς αἰδοῦμαι το σόν. 335
 TP. σιγῶμ' ἂν ἦδη· σὸς γὰρ οὐνεῦθεν λόγος.
 ΦΑΙ. ὦ κλῆμον, οἶον, μήτηρ; ἠράσθης ἔρον.
 TP. ὄν' ἔσχε ταύρου, τέκνον; ἢ τί φης τόδε;
 ΦΑΙ. σὺ τ', ὦ τάλαιν' ὄμαιμε, Διονύσου δάμαρ.
 TP. τέκνον; τί πάσχεις; εὐγγάρονς κακορρόθεις; 340

σχεῖα μηχ. contra sensum. Sed αἰσχροῶν ἰσθλά, quoddam varia lectione suprascriptum habet MS. B. agnoscit quoque Scholiasta; et sic ediderunt Musgr. Valck. Brunck. Audacius conjecit Musgravius ἀκη γὰρ αἰσχροῶν.

332. Sic hodie scribendum censeo: vid. Soph. Aj. 79. Orest. 1236. Vulgo οὐκοῦν sine interr.

333. Sic. Cód. Flor. Ante Valck. editum erat δεξιᾶς τ' **45** ἐμην μέθες, soloece. Statuit enim Davesius Misc. Crit. p. 296. *μὲθες* cum accusativo, *μὲθεςθαι* cum genitivo ab Atticis conjunctum esse; et hanc regulam firmarunt Valcken. ad Phoen. 522. Porson. ad Med. 784.

336. Similis est versus Suppl. 110: Οἶδ'· ἀλλὰ τῶνδε μῦθος οὐνεῦθεν, τέκνον.

337. Ἔπος Aeolicam esse formam pro ἔπος docent Hesychius v. ἔρον, Etymol. M. v. ἔπος. Gregorius Corinthus p. 286. Eustathius ad Il. A. p. 136, 33 = 108, 8. Scholiasta Homeri Il. A. 469. et alii Grammatici. Vid. Koehn. ad Gregorium. Comparatur γέλος, quod Aeolicum est pro γέλας. "Ἐπος frequens est apud Homerum, sed non nisi in nominativa vel accusativo; in Euripidis quidem senariis quinquies occurrit, in melicis, Soph. Electr. 197. Post hunc versum nota interrogationis in editionibus male positam: quod et infra 361. factum est. Ex his et sequentibus sumptae erant quae Ovidium Phaedra dixit, Epist. Heroid. IV. 53. *Forsitan hunc generis fato reddamus amorem; Et Kænis e tota gente tribuere petat. — Resiphæ mater, deceptio subdita tauro; Enixa est utero crimen onusque suo. Perfidus Aegides, inducentia filia, sequitur; Curva meae fugit tecta sororis opæ. In ego nunc, ne forte parum Minoia credar. In socias leges ultima gentis eo.*

339. σὺ δ' ἦν. **40** *πὶ πάσχεις*; interrogatio est Atticis usitata, quam plerumque interpretantur *Quid facis?* Mili potius videtur congruere cum nostratium locutione *What dils. you?*

- ΦΑΙ. τρίτη δ' ἐγὼ δύστηνος ὡς ἀπόλλυμαι.
 ΤΡ. ἐν τῷ κέλευθῳ καὶ προβήσεται λόγος;
 ΦΑΙ. ἐκείθεν ἡμεῖς οὐ νεωστὶ δύστηχαίς.
 ΤΡ. οὐδὲν τε μᾶλλον οἶδ' ἄβουλομαι κλύειν.
 ΦΑΙ. φεῦ. πᾶς ἂν σύ μοι λήθειας ἀμὲν χρὴ λέγειν; 345
 ΤΡ. αὐμάντις εἰμι τάφανη γινῶναι σαφῶς.
 ΦΑΙ. τί καθ' ὃ, ὃ δὴ λέγουσιν ἀνθρώπους ἐρᾶν;
 ΤΡ. ἠδιστοῦ, ὃ καὶ ταῦτόν, ἀλγεινὸν δ' ἅμα.
 ΦΑΙ. ἡμεῖς ἂν εἴμεν θατέρω περρημένοι.
 ΤΡ. τί φῆς; ἐρᾶς, ὃ τέκνον, ἀνθρώπων τινός; 350
 ΦΑΙ. ὅστις ποθ' οὗτός ἐσθ' ἄ τῆς Ἀμαζόνος.
 ΤΡ. Ἴππόλυτον αὐδᾶς; ΦΑΙ. σοῦ τὰδ', οὐκ ἐμοῦ,
 κλύεις.

341. Sic in Soph. Oed. Col. 331. legendum, "Ὡ τῆσδε, κάμου. LEM. δυσμόρου δ' ἐμοῦ τρίτης. ubi δυσμόρου π' sine auctoritate. edidit Brunckius. „Malim ὡδ' ἀπόλλυμαι. Confer Soph. Ant. 919. Aj. 426. Σόλωνος pro Δόλωνος Aldus in Rheu. 526. σώματα pro δώματα Herc. 826." Elmsl.

343. Videtur sensus esse, *Ab ista re (amore scilicet) nos non 46* recenter, sed iam olim infelices sumus. Aliter ceperunt interpretes.

344. οὐδὲν τοι Flor.

345. Vulgo ἄ μ' ἐχοῖν, perperam. Sed ἄ μὲ χρὴ servavit Aristophanes in Equit. 16. ubi hic versus Imperatori Demostheni lepida assignatur; et sic edidit Brunckius.

346. Hera. 137. Οὐ τοι πύφωνα μάντις, ὥστε μὴ κλύων Ἐξιστορήσαι σῶν ὁδὸν βουλευμάτων.

347. ἀνθρώπους ἐρᾶν pro simplici τὸ ἐρᾶν dictum esse arbitror. Veritas, *Quid est illud quidem quod vocant amare?* Recte contulit Valckenaerius Ovid. Metam. VII. 12. *mirumque, nisi hoc est; Aut aliquid certe simile huic, quod amare vocatur.* Vox autem ἀνθρώπος sine necessitate inverta Phaedrae cunctationem ac pavorem optime exprimit. Corrigere tentabat Reiskius ὃ δὴ λέγουσιν ἐν ἀνθρώποις ἐρᾶν, satis infelices obsequentem tamen habuit Brunckium.

349. ἡμεῖς δ' sine causa maluit Valck. Deinde περρημένους Edd. et MSS. praeter Cod. A. qui recte exhibet περρημένοι. Porsonus ad Hecub. 615. „Memineant tirones Dawesiani canonis: Si mulier, de se loquens, pluralem adhibet numerum; genus etiam adhibet masculinum; at masculinum adhibet genus, numerum etiam adhibet pluralem."

352. Venit in tua Tragoedia Bacchus, Hippolyte? Grande Divus! Ph. C'est toi qui Fas nommés. Hunc versum respexe-

TP. οἰμοί, τί λέξεις; τέκνον, ὡς μὲ ἀπέλεσας. 1355
 χυναῖκας, οὐκ ἀνασχέτ' οὐκ ἀνέστηκα
 ζῶσ' ἐχθρὸν ἡμᾶρ, ἐχθρὸν εἰσοσώφραος. 1356
 ῥίψω, μεθήσω σῶμ' ἀπαλλαγθῆσομαι
 βίου θανοῦσα χαίρειτ' οὐκέτι εἰμ' ἐγὼ
 οἱ σῶφρονες γὰρ, οὐχ ἐφόντες, ἀλλ' ὄμως,
 καπῶν ἐρώσι. Κύπρις οὐκ ἀρ' ἤνθεσας,
 ἀλλ' εἴτε μείζον ἄλλο γίγνεται θεοῦ, 360
 ἢ τήνδε, κάμω, καὶ θόμους ἀπέλεσεν
XO. αἰεὶ καίτοι, ἐκλυσεῖσσι σφραγή.
 ἀνήκουστα τὰς τυράννου πάθη
 μέλεα θροῦμένας.

runt Plato in Alcibiadé I. Tom. II. p. 113. C. Aristides Tom. III. p. 27. C. quod notavit Valck.

47. 358. τί λέξεις; monuit Valckenærius eum scribendi modum pro *τί λέξεις* in talibus esse Euripidi peculiarem. Vid. Hec. 515: 1114. Phobh. 1289. Ion. 1132. Helen. 788. Med. 1307: Οἰμοί, τί λέξεις; ὡς μὲ ἀπέλεσας; γυναῖκα. Videtur Hermanno ad Viger. p. 735. ea formulâ proprie indicare, *Quo tandem progressus, hoc facto initio?* Interrogatio post *τέκνον* vulgo posita erat: distinctionem recte mutavit Valck.

354. Verbum *ἀνέχουσα* cum participio apud Atticos scriptores sæpe conjungitur. Med. 38. οὐδ' ἀνέχεται κενὸς Πάσχου. Aesch. Pers. 835. Μόνης γὰρ, οἶδα, ποδῶν ἀνέχεσθαι. Soph. Aj. 411. Electr. 1028. Plura hujus structurae exempla videas apud Valck. in Phoen. 550.

356. ἀπαλλαγῆσομαι. X. II. 369. verum asperam formam, tit antiquam, praetulere Tragici. Non desunt tamen alterius exempla, etsi rariora. Vid. Porson. ad Phoen. 986.

358. Voces ἀλλ' ὄμως in fine senarii frequentabat Euripides: quæ morem ridens sæpe imitatus est Aristophanes.

359. Supprimitur *μόνον*, ut in Hec. 1111. ἀπέλεσ', οὐκ ἀπέλεσ', ἀλλ' αἰζόνως. Phoen. 1510. Ἐδ' ἔργου οὐκ ἔστι, ἀλλὰ φόνου φόνος Οἰδιπόδα δόμον ἄλεσε. Aesch. 285. Hujus vitiosæ exemplâ suppeditabunt. Jos. Scaliger ad *Κατακτα. de R. R.* III. p. 244. Dan. Pessel. *Adversat. Sacr.* IV. 8. Joan. Davisi ad *Cicero. Tuscul. Disput.* V. 6. *Met. ad Cicero. de Natur. Deor.* II. 64. et *Lamberti. Bos. in voc.* R. P.

362. His respondent metra antistrophica infra 665.

363-4. Hos versus ita divisi, ut fiant Dochmiaci, cuius etiam generis sunt vv. 365. 366. 367. 371. 372. 374. Asynarteti sunt vv. 368. 369. et Cræticae et Dochmiacæ constantes. Consi

ὀλοίμαν ἔγωγε, πρὶν σᾶν, φίλα,
καθανύσαι φρενῶν.
ἰὼ μοι, φεῦ, φεῦ
ὦ τάλαινα τῶνδ' ἀλγέων
ὦ πόνοι τρέφοντες βροτούς.

365

Aesch. Suppl. 117. *Τοιαῦτα πάθεα μέλεα θροομένα λέγω λιγὰ βαρέα δακρυοπετῆ.* Quae, etsi vulgatum ordinem reliquit Burnei, in versus Dochmiacos distribuenda sunt. *θροομένας* et, in v. praec. *πάθη*, pro *θροομένας* et *πάθεα*, ob numeros rescripti. 365. In edit. prima, cum Valckenaerio et plerisque editoribus dederam, *πρὶν σᾶν φίλαν Καταλύσαι φρένα*, hac nota adjecta:

Haec vertit Ratallerus, *O utinam ante Inteream, quam domina ista tua Maesto perdat funere vitam.* Quae interpretatio, etsi Valckenaerio satis commoda visa est, mihi certe non satisfacit. Dixit quidem Noster Suppl. 1004. *καταλύσουσα βίον;* sed vereor ut *καταλύσαι φρένα* idem valere possit ac *καταλύσαι βίον*, nec dubito quin corruptela aliqua in his vocibus lateat; hanc opinionem firmat magna lectionum varietas. *φίλιαν* habent Codd. B. D. *φρενῶν* Ald. et B. pro var. lect. *φίλιαν κατανύσαι φρενῶν* A. Fl. et Lasc. Hinc aliquis legendum arbitretur *κατανύσαι*, nam *άνύτω* asperum spiritum habet: nec tamen video quomodo ex ista lectione sensus idoneus exprimi possit. Hesychius explicat *καθανύσαι. συντελέσαι.* [*κατανύσαι* Hermannus de Metris p. 260. *Ex Addendis.*] *πρὶν σ' ἂν φ. κ. φ.* quod edidit Musgravius, soloecum est. Graeci dicebant *πρὶν σε θανεῖν*, et *πρὶν ἂν σὺ θάνης*, non item *πρὶν ἂν σε θανεῖν*. Praeterea non debebat pronomen inter *πρὶν* et *ἂν* interponi. Hanc locum, cum nihil certi habeam, quod in textum reponam, aliorum sagacitati commendo.

Postea vero, a doctissimo Elmsleio monitus, rescripti *πρὶν σᾶν, φίλα, Καθανύσαι φρενῶν*, cum haec lectio librorum auctoritate satis defendatur, et eadem sit vocis *καθανύτειν* constructio in Soph. Electr. 1451. *Ἐνδον· φίλης γὰρ προξένου καθήνησαν.*

367. Sic MSS. A. Fl. Aldus duplicat *μοι*. Lascaris *ἰὼ μοι μοι φεῦ.*

369. Verbi *τρέφειν* videtur sensus esse, *prosequi more nutriticis.* Comparat Musgravius Soph. Trach. 116. *Οὕτω δὲ τὸν Καρμογενῆ Τρέφει, τὸ δ' αὔξει βίοντος Πολύπονον, ὥσπερ πέλαγος Κρήσιον.* Philemonem Stobaei LXVI. p. 420, 47. p. 281. Ed. Grot. *Τὸν μόνιον ὄντα καὶ πακῆ τύχη τρέφει.* ubi lectionem Gesnari et Bentleyi *Τὸν δὲ μόνον ὄντα*, probavit Porsonus in

- ὄλωλας, ἐξέφηνας εἰς φάος κακά. 370
 τίς σε παναμέριος ἄδε χρόνος μένει;
 τελευτάσεται τι καινὸν δόμοις.
 ἄσσημα δ' οὐκέτ' ἔστιν οἱ φθίνει τύχα
 Κύπριδος, ὃ τάλαινα παῖ Κρησία.
ΦΑΙ. Τροιζήναι γυναῖκες, αἱ τόδ' ἔσχατον 375
 οἰκεῖτε χώρας Πελοπίας προνώπιον;
 ἤδη πακ' ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ

Advers. p. 296. Casaubonus in Animadv. in Athenaeum VII. c. 18. p. 549. plurima dedit exempla verbi τρέφειν apud Sophoclem pro ἔχειν adhibiti; ut in φόβον τρέφειν, νόσον τρέφειν. Sed tales locutiones cum Euripideis nostris parum apte comparantur.

371. Adjectivum πανήμεριος apud Homerum frequens est, et significat *per totum diem*, quo sensu Attici aliam formam πανήμερος usurpabant. vid. Aesch. Prom. 1061. Soph. Trach. 662. Aristoph. Ran. 387. Παναμέριος extat in Nostri Ion. 122. Hic autem sensu prorsus insolenti adhibetur, si modo vera sit Scholiastae interpretatio: τίς ἄρα σε χρόνος ἐκ πασῶν τῶν ἡμερῶν οὗτος ἐξεδέχεται, ᾧ τὰ τοῦ ἔρωτος νοήσασα ἐξέφηνας; ubi pro νοήσασα fortasse corrigendum νοσήματα. Ceterum Brunckius e Musgravii conjectura edidit τίς σ' ὃ παναμέριος ὄδε πόνος μέμνει; lingua et metro adversantibus.

372. Vulgo τελευτήσεται. sed τελευτάσαι τε Flor. unde vidit Valck. legendum esse τελευτάσεται. quod edidit Brunck. Inter αἱ et ε frequens est confusio: in hoc versu pro καινὸν Aldina habet κενόν. Deest δόμοις in E. et Lasc.

373. Vide supra ad v. 269. οἱ φθίνει, quo cadit. metaphora sumpta a Sole vel astro in occasum vergente.

376. προνώπιον Hesychius et Suidas exponunt per πρόθυρον, id est, vestibulum, ad hunc locum respicientes. Hesychius etiam προνώπια, τὰ ἔμπροσθεν τῶν πυλῶν καθάπερ ἐνώπια, τὰ ἔνδον, ὅπου αἱ εἰκόνες τίθενται. similia habet Pollux. Vid. Bacch. 639. Εἰς προνώπιον αὐτίχ' ἦξει. Docet Eustathius ad Π. A. p. 82, 35=62, 14. et rursus ad Π. B. p. 312, 14=236, 14. hanc vocem contractam esse e προενώπιον, quod si constaret, legendum esset προυνώπιον. sed profecto fluxit ab adjectivo προναπής, quod explicatur per εἰς τοῦμπροσθεν φερόμενος. Anglice, forward. Androm. 730. Ἄγαν προναπής εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρει. Alcest. 144. 187. Ceterum regio Troezenia Peloponnesi vestibulum dicitur, utpote quae prima ab Oriente peninsulae pars, Atticae objecta erat.

377. Haec ridet Aristophanes in Equit. 1287. apertius vero in Ran. 962. Ἦδη πακ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς δηγρύνθησα,

Θνητῶν ἰσχυρότερος ἢ θεόφθαρτος βίος·
 καὶ μοι δοκοῦσιν κατὰ γνώμης φύσιν
 πρᾶσσειν κάκιον· ἔστι γὰρ τὰ γ' εὖ φρονεῖν 380
 πολλοῖσιν· ἀλλὰ τῆς ἀδρητέως τάδε·
 τὰ χρεῖσ' ἐπιστάμεσθα, καὶ γινώσκωμεν,
 οὐκ ἐκπονοῦμεν δ' οἱ μὲν ἀρχίας ὕπο,
 οἱ δ' ἠδονὴν προσθέντες ἀκτὶ τοῦ καλοῦ
 ἄλλην τιν'· εἰσὶ δ' ἠδῶναι πολλὰ βίον, 385
 μακροὶ τε λέσχα, καὶ σχολή, τερπνὸν κακόν,
 αἰδώς τε· διῶσαι δ' εἰσὶν· ἡ μὲν οὐ κακή,
 ἡ δ' ἀχθος οἰκῶν· εἰ δ' ὁ καιρὸς ἦν σαφής,

Τὸν ξουθὸν ἰππυλεκτρῶν ζητῶν τις ἔστιν ὄρις. sic scripsi pro
 vulgato ἰππυλεκτρῶνα, quod metri leges violat, ex emendatione
 Porsoni, cujus notitiam debemus Dobraeo. Vid. Supplem. Praef.
 ad Hec. p. xlii. Epicharmi versus emendatos citat Porsonus in
 Addend. in Not. ad Hec. 1169. Ἄντε τι ζητεῖ σοφὸν τις, νυκτὸς
 ἐνθυμητικόν. Καὶ, Πάντα γὰρ σπουδαῖα νυκτὸς μάλλον ἐξευρίσκα-
 ραι. Eustathius haec citans ad Π. B. p. 168, 4=127, 16. mon-
 net respicere Nostrum ad locutionem proverbialē ἐν νυκτὶ βου-
 λή, unde etiam Nox εὐφρόνη vocatur.

381. τάδε Ald. τόδες Lasc. et MSS. sed pluralem in talibus
 praetulere Tragicis.

382. Eadem tautologia, si sit tautologia, legitur in Iphig.
 Taur. 490, τὰς γὰρ ἐνθάδε θυσίας ἐπιστάμεσθα καὶ γινώσκω-
 μεν. Vv. 382—6. laudat Stobaeus XXX. p. 290, 47. Ed. Gem.
 p. 183. Ed. Grot.

383. Aliam lectionem Κοῦκ ἐκπονοῦμεν habent E. P. et Lasc.
 Conf. Euripidis Fragm. Chryssippi II. Αἱ, αἱ. τόδ' ἤδη θεῖον ἀν-
 θρώποις κακόν, Ὅταν τις εἰδῆ τὰγαθόν, χρεῖται δὲ μή. Ovid.
 Met. VII. 20. video meliora, proboque; Deteriora sequor.

384. προσθέντες Pl.

386. „μακροὶ δὲ Stobaeus Trincavelli xxviii.“ R. P.

387. Haec adumbrata ex Homericis (Π. Ω. 44.) οὐδὲ οἱ αἰ-51
 δὼς γίνεται, ἢτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἢδ' ὀνύησι. Eandem
 sententiam expressit Euripides in Fragm. Erecthei apud Clem. Ale-
 xandr. Strom. VI. p. 621. B. Αἰδοῦς δὲ αὐτὸς δυσκρίτως ἔγω-
 πία. Καὶ δεῖ γὰρ αὐτῆς, κάστιν οὐ κακὸν μέγα. ubi male le-
 gitur in Edit. Paris. Αἰδοῦς καὶ αὐτός. Nostra citat Plutarchus
 de Virtut. Moral. Tom. II. p. 448. F. Confert V. D. Jac. Tate Hes-
 iod. Op. et D. 11. Οὐκ ἄρα μόνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ'
 ἐπὶ γαίην Εἰσὶ δὴ δύο· τὴν μὲν κεν ἰπαινήσει νοήσας, Ἡ δ' ἐπι-
 μωμητή. κ. τ. λ.

- οὐκ ἂν δὴ ἦτην ταῦτ' ἔχοντε γράμματα.
 ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ τυγχάνω προγνοῦσ' ἐγώ, 390
 οὐκ ἔσθ' ὀπίσσω φαρμάκῳ διαφθερεῖν
 ἐμῆλλον, ὥστε τοῦτοκαλῖν πεσεῖν φρονῶν.
 λέξω δὲ καὶ σοὶ τῆς ἐραῆς γνώμης ὁδόν.
 ἐπεὶ μὲν ἔρως ἔτρωσεν, ἐσκόπουν ὅπως
 κάλλιστ' ἐνέγκαιμι αὐτόν. ἤρξά μιν μὲν ὄν 395
 ἐκ τοῦδε σιγᾶν τήνδε καὶ κρύπτειν νόσον.
 γλώσση γὰρ οὐδὲν πιστόν, ἢ θυραῖα μὲν
 φρονήματ' ἀνδρῶν νουθετεῖν ἐπίσταται,
 αὐτῇ δ' ὑφ' αὐτῆς πλείστα κέσθεται κακὰ.
 τὸ δεύτερον δὲ, τὴν ἀνοίαν εὐ φέρειν, 400
 τῷ σωφρονεῖν νικῶσα, προύνοησάμην.
 τρίτον δ', ἐπειδὴ τοῖσιδ' οὐκ ἐξήνυτον

389. ἦσσην vulgo: sed ἦτην Homeri Scholiast. Venet. ad Π. Α. 104. Pro γράμματα MSS. A. B. πράγματα. sed γράμματα Eustathius ad Π. Θ. p. 723, 15—613, 24. citans in exemplum Atticae syntaxeos, qua pro femininis dualibus masculina, in articulis praesertim et participiis, adhibentur. Praevit Homerus Π. Θ. 455. ubi πληγέντε κεραυνῷ de Junone et Minerva dictum est. γράμματα legerat etiam Menander Athenaei XIII. p. 571. E. qui Nostrum imitatus est, observante Valckenaerio. Sensus est; Si vero utriusque occasio certa esset, res duae non eisdem litteris, id est, eodem nomine designarentur. Perperam vulgῶ ταῦτ' recte tamen Lascaris ταῦτ'. ἔχον γε Fl.

390. Vulgo φρονοῦσ'. sed προγνοῦσ' e Codice A. ediderunt Musgravius et Brunckius.

391. διαφθερεῖν significat abolere, hic vero usu metaphoricō, obliuisci. Eodem modo usurpatur διολλύναι, Soph. Oed. Tyr. 317. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ εἰδὼς διώλεσ'· σὺ γὰρ ἂν δεῦρ' ἰκόμεν. Contra σώζειν est recordari in Helen. 274. σώζεσθαι Suppl. 916. "Α δ' ἂν μάθη παῖς, ταῦτα σώζεσθαι φιλεῖ. Πρὸς γῆρας. Soph. Trach. 684. et alibi. Vid. Porson. Suppl. Praef. ad Hec. p. xxxiii.

52 397—9. Habet Stobaeus XXXVI. p. 216, 52. Grot. p. 142. Optime vertit Grotius *Nam nullam habere convenit linguae fidem, Consilia cordi quae scit alieno dare, Suis laboret ipsa cum imper malis.*

400. Ovidii Phaedra, Heroid. IV. 151. *Et pugnari diu, nec me submittere culpaē Certa fui, certi si quid haberet amor.* τὸ δεύτερον τε Codd. A. Fl.

402. Vulgo τοῖσιν. Edidi post Brunckium τοῖσιδ', quod

Κίτρινη κρατῆρα, καὶ θανάτῳ ἔδοξε με-
 κρατίστου, τοῦδεῖς ἀντιφράσι βουλεύμασιν.
 ἐμοὶ γὰρ εἴη μήτε λαυφάνειν τίλα, ἢ 405
 μήτ' αἰσχρὰ δάσσει μάρτυρας πολλοὺς ἔχειν.
 τὰ δ' ἔργον ἴδω, τῆρ' αἰσάν τε δυσκλεῶ.
 γυνή τε πρὸς φίλοισ' αἰσ' ἀγένητον καλῶς,
 μίσσημα πάσῃ, ὅς ἔλθετε παρ' αἰσῶς,
 ἣτις πρὸς ἀνδρας ἤρθεαι αἰσχύνειν λέχη 410
 πρώτῃ θυραίων, ἐν δὲ κρονέων δαμῶν
 ποδ' ἤρθε δηλοῖαίαι γένησθαι κείων.

extat in Orest. 1128. Hæschid. 968. Eandem correctionem ad-
 hibuit Porsonus Medææ v. 1299. τοῖσιν, pro τοῖσιν, reponen-
 dum est in Nostri Iphig. I. 742. et alibi. Vid. inf. ad v. 1891.
 De formis ἀνδρῶν et ἀνδρῶν, quæ pro communibus ἀνδρῶν et ἀνδρῶν
 Atticis in usu erant, vide Porsonum ad Phœniss. 465.

404. βουλευμάτων Flor.

407. ἴδω, Latæ Aldæ. Sed ἴδω habent Quatuor Codices,
 recte; nam hæc est Attica plusquam perfecta forma; quod memo-
 rant omnes fere veteres Grammatici. Remittit loca ubi librario-
 rum iustitia iniecit communes formas ἴδων ἢ ἐπεκείδων etc. jam
 correperunt Viri docti. De hac re (consulæ Davanissim Miscell.
 Crit. p. 230. Piersonum ad Moeris p. 173.

408. γυνή δὲ unus Codex. Hæc verba, Heathio et Markæ
 laudo male intellecta, interpretatus est Valck. Præterea quosdam
 me probe novissimæ esse mulierem, rem ovissimam edidit. Similia
 est Creusæ querela in Nostri Ion. 410. Τὴ γὰρ γυναικῶν δόξα 53
 εἶπε πρὸς ἀσσενας. Καὶ τοῖς παλαιῶν ἀγροῦσι μὲν γυνεῖς. Ἰδι-
 σσόμεθ' ὅστω δυστυχεῖς περιήναμεν. Valckenædrius protulit κα-
 τίς ποτα, quædam Tragicorum loca, in quibus μίσσημα, μίσση-
 γος, et σύνγημα de personis dicuntur: Meil. 1520. Ὁ μίσσημα
 μέγιστον ἐχθίστη γυνεῖ. Θεοῖσιν καὶ μοῖσι πάντι· ἀνδρῶν γέ-
 νη· Soph. Elect. 289. Ὁ δύσθλιον μίσσημα. Hærum autem re-
 tio aliquantum diversa est: similis est constructio in Hæliodori
 Ἀθηγορίῳ. VI. 9. Τοῦ II. p. 108. Ed. Mitscherl. αἰὲν ἐνέθησσε
 ἄνθρωπος ὄσα, παρ' ἡμῶν ἐστὶν ἄθρονον, καὶ ὄσαίς ἑσπέρας ἐπ' ἐκεί-
 τερα λαμβάνων; De constructione dictum est supra ad v. 304.

409. ὡς ὄλοιτο e membranis, ut videtur, tacite addit
 Brunckius: sed præculdubio protese habet ὡς ὄλοιτο. P. nant par-
 ticula, ὡς cum optativo in initio, sententiæ constructa significat
 κίτην, ut in versu Homeri Iliad. B. 107. Ὡς ἔπος ἐκείνη θύνη
 ἐκ τῆς ἀνθρώπων ἀπόλοισι; Soph. Elect. 126. ὡς ὁ τάδε κεί-
 ρων Ὀλοῖ.

- ὅταν γὰρ αἰσχρὰ τοῖσιν δοθλοῖσιν δεῖη,
 ἢ κάρτα δοθεῖ τοῖς πακοῖς εἶναι καλὰ.
 415 μισῶ δὲ κινῆτας ἐπιφρονάς μιν ἐν λόγοις,
 λάθρα δὲ τόλμας οὐ καλῶς κερτημένας
 αἰ πῶς ποτ', ὡ δόσποννα παντρία Κύπρι,
 βλέπουσιν εἰς πρόσωπα τῶν ξυνοσητῶν,
 οὐδὲ σιότον φρίσσουνε τὸν ξυνοσητῆρα,
 420 τέρεμνά τ' οἰκῶν, μὴ ποτε φθογγὴν ἀφῆς
 ἡμᾶς γὰρ αὐτὸ ταῦτ' ἀποκτείνει, φίλοι,
 ὡς μὴ ποτ' ἀνδρα τὸν ἐμὸν αἰαχύνασ' ἀλῶ,
 μὴ παῖδας, οὓς ἔτικτον· ἀλλ' ἐλευθέρου,
 παρόρηια θάλλοντες, οἰκθρὸν πόλιν
 κλεινῶν Ἀθηνῶν, μητρὸς οὐδ' ἐκ' εὐκλαείας. 425
 δουλοὶ γὰρ ἀνδρα, κἂν θρασυσπλαγχνὸς τις ᾖ,
 ὅταν ἐνυκιδῆ, μητρὸς ἢ πατρὸς κακῆ.

- 417-18. Nos versus sumpsit Eumathius de Iamenias et Iamenes Amor. XI. p. 373. priorem leviter mutatum Xenarchus Comicus apud Athenaeum III. p. 569. D. quod indicavit Valck.
 420. τέρεμνά τ' οἰκῶν. Lasc. v. 419, 420. adhibuit Lucianus Alversius Indoctum, Dom. III. p. 123, 54. Conferas infra v. 1077. Aeschyl. Agam. 37. οἶκος δ' αὐτὸς, εἰ φθογγὴν λάθοι, Σπρίεται' ἂν Ἀξείων. Nostri Androm. 925. ὡς δοκῶσι μοι Δό-
 54 μος γ' ἐλευθέρων φθίγει' ἔχοντες οἶδε με. Cicer. pro Caelio, 24. Nonne ipsam domum metuet, ne quam vocem eliciat? non parietes
 421. ἀποκτείνει. Ald. sed ἀποκτείνεσθαι restituerunt ultimi editores ex A. P. et Lasc. Idem error sublatus est infra 1067. ἀποκτείνεσθαι Flor.
 422. ἐλευθέρου Aldus; non male; sed paullo melior videtur altera lectio ἐλευθέρου, quam exhibent A. D. P. Fl. Lasc. et receperunt Musgr. Valck. Brunck.
 424. θάλλοντες. Lasc.
 426-27. Bis laudantur apud Plutarchum, de Liberorum Educatione Tom. II. p. 4. C. et de Audiendis Poëtis p. 28. C. Sex versus 426-431. exhibet Stobaeus LXXXVIII. p. 501, 12 p. 363. Ed. Græc. CRæt Diogenes Laertius; Bion. Δουλοὶ γὰρ ἀνδρα, κἂν θρασυστόμος τις ᾖ.

μόνον δὲ τοῦτο φασ' ἀμιλλᾶσθαι βίω,
γνώμην δικαίαν παραδῆν, ὅτ'ω παρῆ
κακούς δὲ θνητῶν ἐξέφην, ὅταν τύχη,
προσθεῖς κάτοπτρον, ὥστε παρθένο νέα,
χρόνος παρ' οἷσι μήποτ' ὀφθεῖν ἐγώ.

430

ΧΟ. φεῦ, φεῦ τὸ σῶφρον ὡς ἀπανταχοῦ καλόν,
καὶ δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς κομίζεται.

428. μόνον δὲ φασὶ τοῦτ' ἀμ. β. Stobaeus Trincavalli
et Stobaei MS. quod edidit Brunck. . . Μοκ ἄπειν παρῆ Stobaeus
Corrupte Fl. φράσ' ἀμ. et παρῆν. Vertit Grotius, *Unum sed
aiunt esse par vitae bonum, Cum rectus animus nil sibi conscit
mali.* Verbum ἀμιλλᾶσθαι hic significat *durando certare.* Quo-
ad sententiam comparari possunt Sophocles Philoct. 1443. οὐ γὰρ
ἡσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς· Κᾶν ζῶσι, κᾶν θανῶσιν, οὐκ
ἀπόλλυται. (Ita hunc locum dedere nuper Editores pro ἡ γὰρ
εὐσέβεια σ. βρ. e correctione Dawesi Misc. Crit. p. 329. quam
contra Tyrwhittum defendit Porson in Append. ad Ioup. p. 448.)
Euripides in Fragm. Temenid. apud Stobaeum I. p. 1. 9. Ἀρετῆ
δὲ, κᾶν θάνῃ, οὐκ ἀπόλλυται, Ζῆ δ' οὐκεν ἄντος σώματος
κακροῖσι δὲ Ἀπαντα φροσδα συνθνήσκει ὑπὸ χρόνου.

431. προσθεῖς Ald. Fl. et Stobaei Ed. Trincav. προσθεῖς
Lasc. cum plerisque MSS. solito librariōrum errore, quem secuti
sunt Musgr. et Brunck. Deinde vulgo παρθένος νέα, sed me-
liorem lectionem παρθένο νέα servatam A. Scholiaet. et sic
Musgr. Brunck. Stobaeus Trincav. et Stobaei Cod. Sensus est,
Us virgini ministrae suas, ita menti hominis speculum affert tempus.
Conferunt Vni docti Terentium Adelph. Act. III. Sc. 3. 60. *deni-
que Inspicere tanquam in speculum in vitas omnium Jubeo.*

433. ἀπανταχοῦ Aldus, ut vulgo; et sic X. II. 547. ἀπαν-
ταχῆ E. P. Lasc. et Stobaeus, hunc et sequentem versum exhibens,
V. p. 63. 49. p. 87. Grot. τὸ σῶφρον πάς, Lasc.

434. κομίζεται Codd. A. B. D. E. et hoc quidem post Mus-
gravium et Brunckium temere amplexus erant, vice alterius
lectionis κομίζεται, quod habent Lasc. Aldi. Stobaeus, et X. II.
547. Cum autem ad δευτέρως φροσίδας ventum est, vidi κομ-
πίζεσθαι pro κομποῦσθαι Tragicis haud usitatum esse. Spiritus
est versus Aesch. Theb. 697. Ἄτης ἔρανος θέννομος ἐκκομίζεται.
Verba Scholiastae Pindari, Nam. IX. 110. a Musgravio ci-
tata, δόξαν ευκλεῆ κομπούμενος, e tragedia desumpta esse cre-
do. Quin et Demosihenes Adv. Leptinem, 56. p. 478. r1. Ed.
Reisk. ὅτου γὰρ ἂν τις παρ' ἡμῶν ἀγαθοῦ, τῆς ἄλλας αἰτίας
γένηται, τούτου τὴν δόξαν τὸ τῆς πόλεως ὄνομα κομποῦται.

τούτον λαβούσα, πῶς δοκεῖς, καθύβριον.
 φοιτῆ δ' ἂν αἰθέρ, ἔστι δ' ἐν θαλάσσιον
 κλύδωνι Κύπρις· πάντα δ' ἐκ ταύτης ἔγν. 450
 ἧδ' ἐστὶν ἡ σπειρούσα καὶ διδοῦς ἔρον,
 οὐ πάντες ἐσμέν οἱ κατὰ χθον' ἐργοί.
 ὅσοι μὲν οὖν γραφάς τε τῶν παλαιτέρων
 ἔχουσιν, αὐτοὶ τ' εἶδιν ἐν μούσαις αἰεὶ,
 ἴσασι μὲν, Ζεὺς ὡς ποτ' ἠγάσθη γαμῶν 455
 Σμεῖλις· ἴσασι δ' ὡς ἀνηρπασὲν ποτα,
 ἡ καλλιφρέγγης Κίραλον εἰς θεοὺς ἔως,
 ἔρωτος ὄθεν· ἀλλ' ὁμῶς ἐν οὐρανῶ

inde εὐφροσύνη Flor. pro quo Is. Vossius male proposuit εὐφροσύνην δ. . . frequens est φροσύνη μὲν apud Tragicos, praesertim Nostram, et significat *superbire*, ut supra v. 6. Orest. 798. Phoen. 41. Electr. 1127. hinc etiam Phoen. 716. "Ἡκούσα μείζην αὐτῆ ἢ Θῆβας φροσύνη. id est, *Thebias despicere*.

448. Voces πῶς δοκεῖς interpositas spiritum quandam orationi addunt. Sic Noster Hec. 1150. Κατ' ἐκ γαλήνης, πῶς 58 δοκεῖς, πρῶσφδεγμάτων Ἐδθὺς λαβούσαι φάσαν, ἐκ πέπλων ποθὲν Κενουσαι παίδας. Aristoph. Rah. 53. ἔξωφνης πόθος Τῆν καρδίαν ἐπάταξε, πῶς οἶε, σφόδρα. Eccles. 399. Κάκειθ' ὁ δήμος ἀναβοῆ· πόσον δοκεῖς. De his et similibus formalis egit Hemsterhinsius ad Lucian. Tom. I. p. 475, 25.

449. Quivis haec legenti in mentem veniet carminis Lucretiani initium. Valckenaerius laudat versus Sophoclis Phaedrae apud Stobaeum LXL. p. 388, 24. Ἐρωτὶ γὰρ ἀνδρὸς οὐ μόνους ἐπέχρηται, Οὐδ' αὖ γυναικας, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἀνωφυγας ταρασας, κατὰ πάντων ἔρχεται. Καὶ τόγδ' ἀπέλεγεν οὐδ' ὁ πάγκρατης σθένει Ζεὺς, ἀλλ' ἐπαίλει καὶ Θέων ἐπιλήνεται. Tres priores Euripidi adscribit Clemens Alex. Strom. VI. p. 633, D.

451. 2. Habet Plutarchus in Erotis, Tom. II. p. 756. D. ἔργοι. Aldus sed ἔργοι. Lasc. Plutarch. X. II. 49. cum MSS. nonnullis.

454. Liboutionem ἐν μούσαις εἶπεν de Poetis vel etiam Historiῶν intelligit Euseb. ad II. B. p. 262, 2 = 198, 30. hac respiciens: ὥστε ἐν τῷ, Μῆνιν αἰεὶς δεῖ, προδουπανόστιον τὸ, δι' ἡμῶς δὲ ἀλίην ποδασίς εἰμ'. ὃ δὲ περὶ τῶν ποδασίς ἢ τῶν ἀλίως ἀγῶν Εὐριπίδης φησὶ.

456. Αἶψαν quidem Homerus Odys. O. 249. "Ἄλλ' ἦτος Κλειτὸν χουσόθρονος ἠρπασεν Ἥλιος, Κάλως ἐνθάδε οὐ, ἐν ἀθανάτοισι μετ' ἄλλων.

458. Valckenaerius citat locum simillimum ex Haec. Eur. 1318.

ναίονσι, σου φευγούσῃ ἐπιποδῶν ὄσδοι
στέργουσ' δ', ὄρμαι, ζυμφορῶν νικωμένοι
σὺ δ' οὐκ ἀνέξει, χρῆν δ' ἐπὶ θητοῖς ἀρῶν
πατέρα φτεῦσαι, ἢ πλ' ἀσπότηται, ὄσδοι

460

459. φησὶ pro θεοῦ Maxkland.

460. *οὐκ ἀνέξει, ζυμφορῶν νικωμένοι*. In hoc sensu *οὐκ ἀνέξει* frequentatur, plerumque quidem cum accusativo constructum, ut infra 463, neq. raro tamen cum dativo. *ζυμφορῶν* Flor. quod defendi possit per Aesch. Suppl. 1012. *λυέου νικωμενος*. Fragm. Dictyos apud Stob. XCI. p. 507, 26. *χημάτων νικωμένο*. hujus *καθάρα* v. 724. *κίχρον δ' ἔρωτος ἠδυσθήρομα*. Sed videtur dativus magis commodus, et in talibus usitator. *Noster* Met. 1192. *ζυμφορῶ νικωμένη*. Hec. 337. *τῆ βία νικωμένον*. Heracl. 300. *νικηθεὶς κῆφω*.

461. *οὐκ ἀνέξει*; supprimitur *νικωμένη*. Plinius dixit Heracl. 353. *Νικωμένη γὰρ Παλλὰς οὐκ ἀνέξει*. Vide supra ad v. 354. Deinde *χρῆν δ' ἰ. δ. α. Π. φ.* veritas, *Debetur igitur pater te certis et pacis conditionibus genuisse: et conferas* Iph. A. 29. *Οὐκ ἔτι πᾶσιν δ' ἐρωτοῖς ἀγαθοῖς, Ἀγχιμήρον Ἀγοῦδον*. Huc respexit Eustathius ad H. B. p. 238, 35 = 177, 6. Ceterum notent tirones exemplum brevis vocalis in fine vocis ante inceptivam *ε* productae: quod apud Atticos semper factum esse statuit Dawesius Misc. Crit. p. 160. inter alia exempla hunc versum addens. Videas Aesch. Prom. 1059. *Διωραμήσει σάματος μέγα δάκρυς*. Soph. Oed. T. 847. *Τοῦ δ' ἔστιν ἡδὴ τοῦργον εἰς εὐερέον*. Oed. C. 900. Antig. 318. 712. Eur. Ion. 634. Iph. T. 253. Cyclop. 398. *Ἐσφᾶξ ἐσθλῶν τῶν ἐμῶν τίτι θυθῆς*. Electr. 777. Suppl. 105. (Ed. Gaisford.) Helen. 1099. *Μέγας γὰρ ἄγων, καὶ βλέπω δὲν ποταῖς*: et loca plurima Comicorum apud Dawesium; Brunckium in Aristoph. Plut. 1066. Gaisfordium in Hephaestionis p. 219. Sed profecto Capton Davesianus, etiam ad stipulantibus Viris doctis; parum accurate traditus est: exceptiones enim quaedam notandae erant, quarum praecipuas confessit Gaisfordius ad Hephaest. p. 220. Verior profecto regula videtur, quam de hujus literae apud Iambicorum scriptores potestate statuit Gersdorff Promethei Editionis Blomfeldianae (*Quarterly Review*, Vol. V. p. 225.) 81. finali syllaba natura brevis secunda pedis pars esse, ut in eam lectus metricus cadat, tum ob consonantem *ε* in initio vocis sequentis producitur. Haec autem vis *επιτιμή* non obsta, quo minus syllaba in priore pedis parte brevis maneat, ut in Prom. 735. *Χοῦροῦν οὐκ ἐπιτιμήσῃσιν ἄσπρον*.

ἄλλοιαι, εἰ μὴ τοιάδε με στέρξεις νόμους.
 (10) πᾶσους ἀρεκίς δη κερτ, ἐχόντας εὐ φρεσῶν,
 νασσρῆν ἀρῶντας λέκτρα, μὴ δοκεῖν ἀρεκί; 465
 πᾶσους δὲ παισὶ πατέρους ἡμαρτηχόας
 ξυνεκομιζεῖν Κυπριν; ἐν σοφοῖσι γὰρ
 τὰδ ἐστὶ θνητῶν, λανθάνειν τὰ μὴ καλὰ.
 οὐδ' ἐκπονεῖν τοι γρηθῖον λίαν βροτοδῆ.

οὐδ' εἰν ἀσέην γὰρ, ἢο κατῆροφῆς δόμοι, 470
 (10) καλῶν ἀκροβασεαν, εἰς δὲ κην τὴν γῆν
 πεσοῦσ' ὄσην σὺ, πῶς ἂν ἐκνεύσαι δοκεῖς;

463. στεργας Lasc. Ald. et plerique Codices. Sed στεργας
 A. Fl. et sic Musgr. Valck. Brunck. quos sequutus sum.

464. προυνεῖν pro φρονεῖν Fl.

60 465. μὴ δοκεῖν et οὐ δοκεῖν pro dissimulare usurpantur:
 Med. 66. Ἐκουσέ του λέγαντος, οὐ δοκῶν κλύειν. In hoc lo-
 quendi modo inter Graecos et nostrates prorsus convenit.

467. ξυνεκομιζεῖν est adjuvare; quo sensu invenitur in
 Orest. 679. Electr. 73. Notat Valck. similiter adhiberi ξυνεκομι-
 ζεῖν in Fragm. Eur. Dictyos apud Stob. p. 474. 14. p. 347.
 Grot. Πάτρος εἰ πασιῶν ἡδῶς ξυνεκομιζεῖν Φίλους ἕσπας, ἐκ-
 βολῶντ' ἀνδράσιν. Παιδῶς τε πατρί.

469. γῆν Valck. et Brunck. de duobus MSS. A. Fl. Sed
 apud videtur vulgatum, βοσους ἴαν Fl.

470. Vulgo legitur οὐδὲ στέγη γὰρ. Sed cum particulam
 ἂν sententia plane flagitet, post οὐδὲ inserui, scilicet hanc sim-
 plicissimam emendandi rationem arbitratus. Sensus est, Nec de-
 bent profecto mortales in vita sua severe excolenda admodum elab-
 orare; nam neque lectum, quo operatae sunt aedes, bene et accu-
 rate coagmentaverunt. Edidit Brunckius quod excogitaverat Mus-
 gravius κερην ἀκριβῶσι ἂν parum probabiliter; haec enim con-
 jectura nata erat e Scholiastae verbis, sententiam paullo fusius
 interpretans, οὐδὲ στέγη γὰρ, ἢο ἢς εἰ δόμοι κατῆροφῆς γί-
 νονται, ἀκριβῶσι (supplendum ἂν,) οἱ τέκτονας δηλονότι, καὶ
 τὸ μέτρον τοῦ διαστήματος κ. τ. λ. — εἴτα πρὸς μὴν ἔμην συνδέ-
 σεις, καὶ κερην εὐ συνδέτους, οὐκ ἐφείστο τῆς ἀκριβείας ἢ
 πρηνὲ σὺ δὲ ἐπιμενῆτιν συμφορᾶν κ. τ. λ. Musgravius conjectura
 ἀκριβοῦσ' αἰὲν pluribus de causis improbanda est. Deinde edidit
 Brunckius ad Valckenaerii sententiam, ἢ κατῆροφῆς δόμοι, sed
 genitivum defendit Porsonus in Schedis, allata Archilochi loco
 apud Plutarch. Tom. II. p. 604. C. ubi de Thase insula dictum
 est, ἡδὲ δ' ὡς οὐαν δόμος. Εστῆκεν ἡνὲς ἀγῶνας κτισσομένης.

472. δοκοῖς Ald. et pars MSS. ceteri cum Lasc. δοκῆς. Hunc

ἀλλ' εἰ τὰ πλείω προσητά τῶν κακῶν ἐχθρῶν,
 ἄνθρωπος οὐσα, κάρτ' ἂν εὐπράξειαι ἄν.
 ἀλλ', ὡ φίλη καὶ, λήξε μὲν κακῶν φρενῶν, 475
 λήξον δ' ὑβρίζου· οὐ γὰρ ἄλλο πλὴν ὑβρις
 τὰδ' ἐστὶ, κρείσσον δαιμόνων εἶναι θέλειν.
 τόλμᾳ δ' ἐρωδα' θεὸς ἐβουλήθη τάδε
 γούσσοδα δ', εὐπῶς τὴν νόσον κατὰσφραγέου.
 εἶδ' ἂν δ' ἐπῶσαι, καὶ λόγοι θεακτῆριον. 480

versum frustra sollicitarunt Viri docti. Heathius conjecit π-
 σοῦσας ἢν σύ. Marklandus σῶς ἂν ἐκν. Brunckius Valckenaerio 61
 obsecutus edidit δοκοί, male; etenim particula ἂν ad ἐκνεύσαι
 pertinet. „Synesius Encom. Calvit. p. 82. ἀλλ' οὐδ' ἂν τῶν
 δοκῶ τὸν θαυμάδιον ἐξευχεῖν. Ita lego pro ἐξευχεῖσιν ex Suida,
 contra quam statuit P. Leopardus Emendat. II. 19. vide Eurip.
 Hippol. 475. (ed. Musgr.) male a Valckenaerio et Brunckio
 tractatum. Aeschyl. Agam. 944. ubi similiter errant Heathius et
 Pauwius.“ R. P. Vertas; In calamitatem vero, quantam tu, lapsa,
 quomodo te enātaturam exspectas? Eadem metaphora infra v.
 824. 825.

473. Vulgo ἔχοις, quod ob πράξειαι ἂν in altero senten-
 tiae membro praetulere Valck. et Brunck. Sed Indicativum
 ἔχεις praebent Lasc. A. P. Fl. quia constructio nemini displicere
 debet; (vid. infra 483. Hec. 782. εἰ μὲν δοῦν σοι παθεῖν
 δοκῶ, Στέργουμ' ἄν.) et mihi quidem videtur paullo melius
 sententiae convenire.

474. Ἄνθρωπος de muliere dicitur Theocr. Adoniaz. 106.
 Κύριε Διωνάτα, τὸ μὲν ἀθάνατον ἀπὸ θανάτῃς Ἄνθρώπω, ὡς
 μῦθος, ἐποίησας Βερειλίαν. ad quem locum plura exempla ci-
 tavit Valckenaerius. vide etiam Heliodorum supra citatum ad v.
 408. Similiter Sulpicius ad Ciceronem Epist. Fam. L. IV. 5.
*In unius mulierculae animula si jactura facta est, tanto opere
 commoveris? quae si hoc tempore non diem suum obisset, pau-
 cis post annis tamen ei moriundum fuit; quoniam homo nata
 fuerat.* Pro κάττα γ' εὐ π. ἂν librorum omnium lectione, quam
 ipse olim scripseram, mox edidi, monente Elmsleio, κάρτ' ἂν
 εὐ π. ἂν. Eadem confusio observata est infra ad v. 697.

476. λήξον δ' Lasc. cum Codicibus omnibus. λήξον δ' Al-
 dus, quem sequitur Valck.

477. θέλεις Flor.

480. Quivis comparabit Horatianum, Epist. I. 1. 33. *Fer-
 vet avaritia, miseraque cupidine pectus? Sunt verba et voces,
 quibus hunc lenire dolorem Possis; et magnam morbi deponere* 62

- φαίνεται τι τῆσδε φάρμακον νόσου.
 ἢ τ' ἄρ' ἂν ὄψέ γ' ἄνδρες ἐξεύροιεν ἄν,
 εἰ μὴ γυναῖκες μηχανὰς ἐπιρήσομεν.
- XO. Φαίδρα, λέγει μὲν ἦδε, κατσημιώτερα
 παρὰ τὴν παρούσαν ἐμφορὰν· αἰνῶ δὲ σέ. 485
 ὁ δ' αἶνος οὗτος δυσχερότερος λόγων
 τῶν τῆσδε, καὶ σοὶ μᾶλλον ἀλγίων κλύειν.
- ΦΔΙ. τοῦτ', εἰσθ', ὁ θνητῶν εὐπτόλεις οἰκουμενάς
 δόμους τ' ἀπόλλυς, οἱ καλοὶ λίαν λόγοι.
 οὐ γὰρ τι τοῖσιν ὡσεὶ τερπνῶ δεῖ λέγειν, 490

partem. Musgravii conjectura καὶ λόγος θελκτικῆτος Φανήσεται τις, nemini, opinor, arrisura est.

482. Vulgatam lectionem *Ἢτ' ἄρα γ' ὄψέ γ' ἄνδρες ἐξ. ἂν,* mirum eat probasse Valckenaerium. Codices A. Fl. exhibent *ἢ γὰρ ἂν ὄψέ γ' ἄνδρες ἐξεύροιεν ἂν*, unde recte Brunckius *ἂν* duplicatum edidit. Haec particula cum optativis saepissime, nonnunquam etiam cum indicativis et infinitivis repetita est: (vid. vv. 270. 474. 497. 965.) quod ignorantibus librariis, complura poetarum loca temere vitiarunt. Versus quosdam, in quibus *ἂν* male omissa erat, feliciter sanavit Porsonus ad Hecub. 786. Orest. 51. Videas Blomfieldium ad Aesch. Prom. 795. Addam ipse locum Aeschyli Choeph. 851. ubi hactenus editum est *Οὔτοι φρένα κλέψιαν (κλέψει ἂν) ὀμματωμένην*, invito metro. Corrigenendum arbitror, *Οὔτοι φρέν' ἂν κλέψει ἂν ὀμματωμένην*. Ut ad versum Hippolyti redeamus, omnes editores, praeter Lascarem, dederunt *ἢ τ' ἄρα*, male. vide quae notavi supra ad v. 448.

486. *δυστυχέστερος* A. Fl. Mox *Τῶν τῆδε καὶ*, sū Fl. corrupte.

487. Duplicis comparativi exempla satis multa apud Tragicos invenies. Hec. 381. *μᾶλλον εὐτυχέστερος*. Aesch. Sept. Theb. 679. *τίς ἄλλος μᾶλλον ἐνδικώτερος;* Suppl. 287. *μᾶλλον ἐμφορέστεραι*. Duplex superlativus Med. 1320. *ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι*. Alcest. 802. *Τίμα δὲ καὶ τὴν πλείστον ἡδίστην θεῶν Κύπριν βροτοῖσιν*. Soph. Philoct. 631. *θᾶσσον ἂν τῆς πλείστον ἐχθίστης ἐμοὶ Κλύοιμ' ἐχίδνης*. Hec. 624. *κάλλιστά τ' εὐτεκνώτατε Πηλέα*. ubi contulit Porsonus, inter alia, Soph. Oed. C. 1190. *κάκιστα δυσσεβειστάτων*. Cf. infra v. 1419. *Ὅς ἂν μάλιστα φίλτατος κυρῆ βροτῶν*. Simile exemplum praebet Cicero Epist. ad Att. XII. 38. *sive hanc aberrationem a dolore delegerim, quae maxime liberalissima, doctoque homine dignissima, laudari me etiam oportere (credo)*. Plura utriusque generis exempla inter legendum occurrunt.

- ἀλλ' ἐξ ὅτου τις εὐκλείης γενήσεται.
ΤΡ. τί σεμνομυθεῖς; οὐ λόγων εὐσχημόνων
 δεῖ σ', ἀλλὰ τάνδρός· ὡς τάχος διίστατον
 τὸν εὐθὺν ἐξεκπύντας ἀμφὶ σοῦ λόγον.
 εἰ μὲν γὰρ ἦν σοι μὴ πῖ συμφοραῖς βίος 495
 τοιαῖσδε, σώφρων δ' οὐδ' ἐτάρχευες γυνή,
 οὐκ ἂν ποτ' εὐνῆς οὐραχ' ἤδοιγες τε σῆς,
 προσῆγον ἂν σε δεῦρο· νῦν δ' ἄρων μέγας
 σῶσαι βίον σὸν, κοινὸν ἐπίφθονον τάδε.
ΦΑΙ. ὦ δεινὰ λέξασ', οὐχὶ συγκλείσεις στόμα, 500
 καὶ μὴ μεθήσεις αὐτίς κίχιστ' αὖτις λόγους;
ΤΡ. αἰσχρ', ἀλλ' ἀμείνω τῶν καλῶν τὰδ' ἔστι σοι·
 κρείσσον δὲ τοῦργον, εἵπερ ἐκώσωσι γέ σε,
 ἢ τούνομ', ὃ σὺ κατθανεῖ γαυρουμένη.

493. ὡς τάχος e MS. A. edidere Musgr. Valck. Brunck. 63
 pro vulgato εἰς τάχος. et sic profecto Lascaris editio. Deinde
 διοιστέον Ald. sed διίστατον omnes MSS. Lasc. et Scholiasta, qui
 exponit per διαγνωστέον. Videtur sensus esse, *Quam celerrime
 dignoscendi tibi sunt ii, qui recta de te declararunt. ἔξ εὐθείας
 λέγειν et ἀπ' εὐθέος λέγειν sunt, plane, aperte, sine ambagibus
 dicere.* Edidit ex ingenio Brunckius διζητέον, quod ne Grae-
 cum quidem esse arbitror. Porsonus, ut ab amico ejus accepi,
 forte legendum putabat διοπτέον, i. e. *circumspiciendum.*

495. εἰ μὴ γὰρ ἦν Lasc.

496. Maluit Valckenaerius σώφρων τ', sine causa, ut opi-
 nor.

498. προσῆγον MSS. et Edd. ante Brunckium, qui e Scali-
 geri conjectura edidit προῆγον, fortasse recte: sed cum et alte-
 rum probum sit, textum mutare nolui.

500. συγκλήσεις ex uno Codice A. ediderunt Musgravius
 et Brunckius. Sed συγκλείσεις Lasc. Ald. et Auctor X. II. qui
 hunc versum bis adhibet, 110 et 438. Credō formas κλησα,
 κληδες, κληθρον, recentioris esse Atticismi, et in Tragicorum
 scripta a Grammaticis invectas. Consulas notam Valckenaeri in
 Phoen. 268.

503. ἐκώσωσέ σε vulgo. ἐκώσωσι γέ σε A. Flor. quod recepe- 64
 runt Valck. et Brunck. recte. Porsonus ad Med. 819. monet par-
 ticulam γε saepe in dialogis sequi εἵπερ, vel continuo, vel inter-
 posito alio vocabulo. Idem ad Phoen. 512. notat voces ὄνομα et
 ἔργον non raro a Tragicis opponi.

ΦΑΙ. και μὴ δὲ πρὸς θεῶν, εὐ λέγεις γὰρ, αἰσχροῦ
 δε, 505

πέρα προβοῆς τῶνδ' ὡς ὑπειθαγμαὶ μὲν εὐ
 ψυχῆν ἔρωτι· ταισχροῦ δ' ἦν λέγης καλῶς,
 εἰς τοῦδ' ὃ φεύγων ἦν, ἀναλωθήσομαι.

ΤΡ. εἰ τοι δοκεῖ σοι, χρῆν μὲν οὐ σ' ἀμαρτάνειν·
 εἰ δ' ὄσν, πίθου μοι· δευτέρα γὰρ ἡ χάρις. 510
 ἔστιν κατ' οἶκον φίλτρα μοι θελκτήρια
 ἔρωτος, (ἦλθε δ' ἄσφι μοι γνώμης ἔσω)
 ἃ σ' οὐτ' ἐπ' αἰσχροῖς, οὐτ' ἐπὶ βλάβῃ φρενῶν,
 παύσει νόσου τήσδ', ἣν σὺ μὴ γένη κακῆ.

505. Hactenus legitur και μὴ γε, πρὸς θεῶν. Emendat Porsonus και μὴ δὲ, in Nota MSa ad Arist. Vesp. 1450. „Aristoph. Vesp. 1441. πρό γε lege δὲ ut recte Schol. et Suid. (v. ζηλω.) γε et σε saepe permutantur, ut Eurip. Med. 870. (867.) ubi pro φέρον εἰκός γ. — recte ex MSS, edidit Brunckius φέρον εἰκός σ'. Emenda obiter Eurip. Hippolyt. 508. Και μὴ ΣΕ πρὸς θεῶν — confer Valcken. ad Phoeniss. 1659. Markland. ad Suppl. 277. et ad Iph. Aul. 1238. Brunck. ad Med. 326. (adde Alcest. 1119.) ad Apoll. Rhod. III. 935. σ' pro γ in eadem fabula 118. ex MS. reposuit Musgravius.“ R. P.

507. ταισχροῦ Lasc. Ald.

509. δοκεῖ omnes Editores ante Musgravius, qui ob imperfectum χρῆν edidit εἰ τοι ἴδοκεῖ σοι: postea vero sententiam mutavit, et δοκεῖ revocandum esse censuit. Imperfectum ἴδοκεῖ, id est ἔδοκεῖ, praetulerunt etiam Valckenaerius et Brunckius. Mihi potius videtur servanda esse formula εἰ τοι δοκεῖ σοι, quae legitur in Nostri Electra, v. 77. et alibi. Totam autem sententiam sic interpretor: Si quidem hoc tibi ita placet, debebas, fateor, non peccare: Si tamen in peccato, hoc est, in amore, revera implicita es, obsequere mihi; ea enim secunda est utilitas. Aliter interpretantur Musgr. et Valck.

511. Observat Valckenaerius dictum esse φίλτρα θελκτήρια 65 ἔρωτος, sicut in Apollon. Rhod. III. 738. θελκτήρια φάρμακα ταύρων.

512. γνώμην ἔσω Lasc. male. Adverbia εἴσω et ἔσω, praepositionum vice fungentia, genitivum post se habent. Leguntur quidem apud Homerum Ἴλιον εἴσω, οὐρανὸν εἴσω, ubi εἴσω pro simplici εἰς positum est: dubito autem an hanc licentiam unquam adhibuerint Attici.

513. ἐπὶ φρενῶν βλάβῃ Cod. Fl. repugnante metro. nam vocalis in fine praepositionis, literis φρ proximam vocem inchoanti-

δεῖ δ' ἐξ ἐκείνου δῆ τι τοῦ ποθουμένου 515
σημεῖον, ἢ λόγον αἶν', ἢ πέπλων ἄπο,
λαβεῖν, ξυνάψαι τ' ἐν δυοῖν μίαν χάριν.

ΦΑΙ. πότρεα δὲ χριστόν, ἢ ποτόν, τὸ φάρμακον;

ΤΡ. οὐκ οἶδ' ὄνασθαι, μὴ μαθεῖν, βούλου, τέκνον.

ΦΑΙ. δέδοιχ', ὅπως μοι μὴ λίαν φανεί σοφῆ. 520

ΤΡ. πάντ' ἂν φροβηθεῖς ἰσθι· δειμαίνεις δὲ τί;

bus, brevis manet; sequentibus vero βλ. in Euripidis senariis, longa fit. De his metri legibus consulendus Porsonus ad Orest. 64. et ad Hec. 302.

516. Reiskii conjectura legentis ἢ πλόκον τιν', ἢ πέπλων λάκος; laud necessaria est; et lectoribus in Euripide versatis parum probabilis videbitur. Hinc tamen πλόκον sumpsit Brunckius. Repetendum est ἢ (τι σημεῖον) πέπλων ἄπο. Appronam verba Scholiastae, de duplici incantandi more disputantis. Δεῖ, φησίν, αὐτῆ φαρμάξει σημεῖον ἐκ τοῦ Ἰππολύτου τι λαβεῖν, ἢ λόγου μυητόνυμα, ἢ κρασπέδου ἀπόσπασμα· καὶ τῷ μὲν λόγῳ αὐτοῦ τὸν λόγον τῆς Φαίδρας συνάψαντας ἐπάδειν, τὸ δὲ ἀπόσπασμα ἐσθῆτος πάλιν Ἰπποιδάει ἀποσπασματι τῆς ἐσθῆτος Φαίδρας συνάπτειν. Citant Editores quae in re simili fecit Theocriti Pharmaceutria, Idyll. II. 53. Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κρασπέδον ὤλεσε Δέλφις, ὅ γ' ἄν ἔτι τῆλοισα κατ' ἀγρία ἐν πυρὶ βάλλω. et Virgiliana comparant, Eclog. VIII. 91. *Has olim exivias mihi perfidus ille reliquit, Pignora cara sui.* Lucian. Tom. III. p. 288. 65. δεήσει δὲ τι αὐτοῦ τῷ ἀνδρὸς εἶναι, οἷον ἱμάτια, ἢ κρηπίδας, ἢ ὀλγας τῶν τριχῶν, ἢ τι τοιούτων. In iis quae sequuntur Lucianus morem per nomina incantandi attigit.

518. Conf. Aesch. Prom. 488. Οὐκ ἦν ἀλέχημ' οὐδὲν, οὔτε βρώσιμον, οὐδ' χριστόν, οὔτε πιστόν, ἀλλὰ φαρμάκων Χοεῖα κατακέλλοντο. Eurip. Suppl. 1119. Μισῶ δ' ὄσοι γρήζουσιν ἐκτείνειν βίον, βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγεύμασι Παρεκτρέποντες ὀρετόν, ὥστε μὴ θανεῖν. De diversis φαρμάκων γενέριβις apud auctores Graecorū memoratis, omnino legenda est doctissima Blomfieldii 66 nota, quam ad Promethei locum in Glossario scripsit.

519. ὄνασαι Flor.

520. φανῆς Editiones et Manuscripti, praeter Flor. qui exhibet φανῆ; unde edidi, juxta Atticorum normam, φανεί, quoniam particulae ὅπως μὴ plerumque cum futuro indicativi construuntur. Vid. Dawes. Misc. Crit. p. 227. cui si fides habenda sit, ὅπως μὴ cum aoristo secundo formae passivae conjungi nequit.

521. Monuit Dawesius Misc. Crit. p. 83. voculam ἄν participii, perinde ac optativis et infinitivis, futuri temporis notionem

ΦΑ1. μή μοι τι Θησέως τῶνδε μνηύαης τόκω.
ΤΡ. ἔασον, ὦ παῖ· ταυτ' ἐγὼ θήσω καλῶς.
 μόνον σὺ μοι, δέσπαινα ποντία Κύπρι,
 ἐννεργὸς εἰς· τάλλα δ', αἱ ἐγὼ φρονῶ, 525
 ταῖς ἐνδον ἡμῖν ἀρκέσει λέξαι φίλοις.

ΧΟ. Ἔρωε, Ἔρωε, ὁ κατ' ὀμμάτων στροφή ἄ.
 στάσεις πόθον, εἰσάγων γλυκεῖαν
 ψυχῆ χάριν, οὓς ἐπιστρατεύση,
 μή μοι ποτὲ σὺν κακῷ φανεῖης, 530

conferre. Interpretatur Musgravius, *scito te, si de hac re trepida es, nihil non fuisse formidaturam.* Hunc versum imitatus est, ut videtur, Auctor Rhesi, v. 80. Πάντ' ἂν φραβηθεῖς ἰσθι, δειμαίνων τόδε.

522. Pro τόκω aliam lectionem τέκνω exhibent C. E. P. Lasc.

527. Sic Aldus et Codices nonnulli. ὃς κατ' ὀμμάτων A. E. P. Fl. Lasc. et Eustathius ad Il. Γ. p. 432, 6 = 328, 17, et hoc edidit Valckenaerius, negans scilicet Homericum ὁ pro ὃς usquam Atticis poetis adhibitum esse. Sed proculdubio erravit Vir summus. Articulus enim praepositivus non in Homero tantum, sed in trium Tragicorum reliquiis vice relativi positus haud raro invenitur. Hoc quidem in Choricis praecipue fit: vid. Hec. 477. 638. Bacch. 574. sed etiam in senariis extant non pauca hujus usus exempla; Aesch. Sept. c. Theb. 36. Σκοπούς δὲ καγὰ καὶ κατοπτήρας στρατῶν Ἐπιμψα, τοὺς πέποιθα μὴ ματῶν ὀδῶ. 515. Agam. 535. 983. Sophocl. Oed. Tyr. 1055. 1379. 1427. Oed. Col. 304. 1258. Trach. 47. 381. 730. Electr. 1144. Eurip. Andr. 811. πτείνασα τοὺς οὐ γρη' θανεῖν. Bacch. 712. in cuius fabulae 67v. 468. legendum videtur Οὐκ' ἀλλ' ὁ Σεμέλιην ἐνθάδ' ἔξευξεν γάμοις, quod exhibent Codices, pro vitiosa Aldi lectione ὃς Σεμέλης. Electr. 280. In Aesch. Pers. 150. recte Brunckius, Heathium secutus; edidit Βασίλεια δ' ἐμῆ, τὴν προσπιτῶ. Ceterum monuit Eustathius ad Il. Α. p. 23, 1 = 17, 42. articulo praepositivo, quoties pronominis vice fungitur, addendum esse accentum: et in Aldina profecto editum est ὁ κατ' ὀμμάτων. Mihi tutius visum est communem scribendi modum servare. Corrupte habet Cod. Flor. ἔρον, ἔρον, et mox πάθον.

529. οἷς pro οὓς B. D. Utramque constructionem probam esse ostendit Valckenaerius ad Phoen. 291. cui assentitur Porsonus. Idem codices habent ψυχαῖς. Reposui, monente Elmsleio, ἐπιστρατεύση pro ἐπιστρατεύσει. Subjunctivus est, subaudito ἂν, ut supra v. 429.

μηδ' ἄρ' ὀρθῶς ἐλθοῖς.
 οὐτε γὰρ πυρός, οὐτ'
 ἄστρον ὑπέρτατον βέλος,
 τοῖον γὰρ τῆς Ἀφροδίτας
 ἴησιν ἐκ χειρῶν
 Ἔρωσ ὁ Διὸς παῖς.

535

531. ἐλθῆς Lasc. soloece.

532. „Eustath. ad II. Θ. p. 700, 15 = 581; 43.“ R. P.

533. ἄστρον βέλος interpretatur Musgravius de Siderum, vel Solis vi, quam incusabant veteres si quis exanimis repente concideret. Citat ille Hesychii glossam, ἄστροβολήτους· τοὺς ἦνδ τοῦ κυνὸς βαλλομένους. observans ad hanc opinionem aliud esse nomen apud Latinos sideratorum. Vertit Valck. ἄστρον βέλος, fulminis telum.

534—6. Editiones omnes οἶον τὸ εἶς Ἄ. qua constructione offensus Valckenaerius plures correctiones in notis proposuit, et totum quidem locum sic scribendum censuit: Οὐτε γὰρ πυρός, οὐτ' ἄστρον, ὑπέρτατον βέλος Ὀλίον γ' ὀπίσθ' Ἀφροδίτας Ἴησιν ἐκ χειρῶν Ἔρωσ ὀλλγὸς παῖς. Sed in his quaedam sunt vulgatis longe deteriora: constructio enim magis impedita est: displicet etiam otiosa particula γ' ad explendum metrum advocata: neque credibile est dixisse Euripidem ὀλλγὸς παῖς pro παιδάριον. Dixit quidem Theocritus, Idyll. I. 47. ὀλλγὸς τις πάρος· dixerit etiam Homerides Hymn. in Merc. 245. Ἐλαῖδ' ὀλλγον. sed talis locutio a Tragicis nostri consuetudine plane abhorret. Leviozem equidem mutationem adhibui, legendo τοῖον pro οἶον; hae enim voces aliquando permutantur, ut in Aesch. Prom. 944. ubi recte conservavit Robortellus τοῖον ἐξαργύεται Γάμον γαυσίν, pro vulgato οἶον. Nostri vero sententiam sic interpretor: Neque enim aut ignis aut siderum ictus potentior; tale scilicet est Veneris telum, quod e manibus jaculatur Amor, Jovis filius. Poterat quidem legi Τοῖάνδ' ὁ τῆς Ἄ. ni displicerent ὁ τῆς Ἀφροδίτας, et ὁ Διὸς παῖς intra tantillum spatium concurrentia. Ad ultimum Strophaeversum defendendum citat Musgravius Virgilium, qui in Ciri v. 134. dixit, Sed malus ille puer, quem nec sua flectere mater Iratum potuit, quem nec pater atque avus idem Jupiter. Lactant. Institut. I. 17. Venus genuit ex Jove Cupidinem. Apuleium, Lib. VI. Negat autem Valckenaerius alibi apud veteres Graecos Jovem dictum esse patrem Cupidinis; idemque in disputatione de Amore, ac Patre ejus, in Diatribe, cap. XV. exquisitae suae editionis insigne specimen dedit. Sed Ἔρωσ ὁ Διὸς παῖς in suo Hippolyti exemplari certe legerat Eumathius, qui bis huc respexit, de Iamen. Amor. IX. p. 342. et X. p. 393. Nec minore jure.

ἄλλως, ἄλλως παρά τ' Ἀλφειῷ, ἀντ. αΐ.
 Φοῖβου τ' ἐπὶ Πυθίοις τερέμμοις
 βούταν φόνον· Ἑλλάς ἀέξει δὴ,
 Ἔρωτα δὲ πᾶν τύραννον ἀνδρῶν, 540
 τὸν τᾶς Ἀφροδίτας
 φιλτάτων θαλάμων
 κλειδοῦχον, οὐ σεβίζομεν,

παῖς Διὸς vocatur Amor, quam παῖς Διώνης in Fragmento Antigonae Euripideae apud Scholiastam Pindari Pyth. III. 177. Ὁ καὶ Διώνης, ὡς ἔφασκε μάγας θεός· vid. Valck. Diatr. p. 154. Cui quippe Dione mater fuisset Veneris prohibetur. Homer. II. E. 371. ἦρδ' ἐκ χειρῶν Lasc.

537. Pro ἄλλως, ἄλλως, malebat Brunckius μάτην, μάτην, ut versus cum Strophico melius congrueret. Sed non animadvertit ille primam vocis Ἔρωτος syllabam etiam in versibus 536. 540. longae respondere. Equidem existimo prius Ἔρωτος in v. 527. extra metrum esse habendum; unde versus fiet Ionicus a maiore, cuius generis quinque alios habet eadem strophe, vv. 528. 529. 530. 531. 536, et cum antistrophico, ἄλλως παρά τ' Ἀλφειῷ, probe congruet: in hoc enim metro primae syllabae quantitas ἀδιάφορος est. vid. vv. 536. 540. 555. ἄλλους ἄλλως Flor. Ἀλφειῷ Lasc.

538. ἐν Πυθίοις Flor. Lasc. τεράμμοις Lasc. et Ald. De duplici huius vocis scriptura egit Arnaldus in Miscell. Observ. Tom. VI. p. 596. et Valckenaerius ad Phoen. 335. addens; τέρεμνα vel τεράμνα semper apud Euripidem et alios vel tecta sunt domorum, vel aedes ipsas; tecta quoque Latinis dictae.

539. Hunc versum ter respexit Eustathius, ad II. A. p. 23, 6927 = 18, 10. p. 49; 2 = 36, 51. et ad II. Z. p. 627, 15 = 481, 34. in primo loco adducit βούταν φόνον in exemplum Ionicae formae βούτας pro communi βότας, comparans νοῦσος προνοῦσος, κόρος pro κόρος, et similia. In duobus reliquis interpretatur β. φ. de hecatomba. ἀέξει δὴ Aldus. δὴ omittunt Codices A. B. D. E. et Lasc. Musgravius ob metrum emendabat ἀυξάνει δὴ: Heathius ἄρ' ἀέξει, quod incaute edidit Brunckius; si enim metro consuleret, saltim debebat ἄρ' ἀέξει. Legit Hermannus in Libro de Metris p. 446. Ἑλλάς αἰ' ἀέξει.

540. Versum ex Euripidis Andromeda Σὺ δ', ὦ θεῶν τύραννε κἀνθρώπων, Ἔρωτος, habent Lucianus Tom. II. p. 2, 17. Athenaeus XIII. p. 561. B.

543. κλειδοῦχον editiones: sed κλειδοῦχον, quod exhibet Cod. Paris. apud Valck. verius iudico; vid. supra ad v. 500. „οὐ σεβίζομεν, non colimus; publico certe cultu non dignamur Amo-

πέρθοντα, καὶ διὰ πάσης

ἰόντα συμφορᾶς

545

θνατοῖς, ἴταν ἔλθῃ

τὴν μὲν Οὐγαλίαν

πῶλον, ἄρα λήτρων

ἀναπνέοντο τὸ πρὶν καὶ ἀνυμνήσαντο οἰκῶν

ζεύξασ' ἀπειρεσίαν δραμάδα

550

rem, cui primus fertur Charmus, aetate Pisistrati, affare posuisse in Academia. Valck. Meminit Athenaeus XIII. p. 609. D.

Ad hanc rem respexit idem XIII. p. 561. D. quem exscribam:

Ἀθηναῖοι δὲ τασόλιον ἐπέκρινται συνέσειας τῆς διαλαβεῖν ἔδοξε σπᾶναι τὸν Ἔρωτα, ὅτε ἐπὶ Ἀνδρομάδῃ ἀπέβλεψε τῆ ἀδελφῆς καθαρῆς, ἐν τῷ ἔργῳ ἔρωτα ἰδρυσάμενοι συνέσειαν ἔδοξε

544. πῶλος celebratur ante Brunckium; qui Doricam formam reposuit.

547. Omittitur praepositio ἐν, ut in Soph. Trach. 371.

τὴν πάλαιον φησὶν εὐδὲν ἄλλοτε Ἀνδρομάδῃ διστάει ἐν πελαγίδων ἕρῳ Phoen. 617. Μνήσασθαι Androm. 489. Τροῖα, et alibi. Πῶλος Οὐγαλίαν habent Lascaris et Aldus eum codicibus quibusdam; praeva lectio Οὐγαλίαν in vtrigatas editiones ante Musgravianam interpretat.

Ἀπτισσίμῃ confert Eusebius Helen. 381. Ὁ μάλιστα Ἀνακλῆς πρὸς παρθένῃ, ut recte Aldus.

548. πῶλον ἔργα λήτρων, explicat Scholiasta per πῶλον

νον, ἀπειρον γάμων. Ἰπῶλος apud Graecos modo de muliere, modo de puella dicebatur; quod monuit Hesychius in voce. In Ilies. 261. ἐπὶ πῶλον, scil. Helenam. In Androm. 621. Peleus; ad Hermionam, Helenae filiam, alludens; inquit, μήτε δόμισιν λαβεῖν Κακῆς γυναῖκος πῶλον. Eubulus Athenaei XIII. p. 668. Ἐκ πῶλους Κύπριδος, et Anacreon. Od. LIX. 1. Ἰπῶλε Θρηνη. Contra in Phoeniss. 961. Menoeceus vocatur Οὗτος δὲ πῶλος τῆδ' ἀντιμῆνος πόλει. In Lycophr. Alex. 1452. Teucery, ὡς ὁ πατέρου φωνεύς Ἰπῶλου, scil. Ajacis.

549. οἰκῶν e MS. C. male dedit Musgravius.

550. In omnibus editionibus praeter Brunckianam legitur ζεύξασ' ἀπειρεσίαν δραμάδα; sed vox ἀπειρεσίαν proculdubio corrupta est; et e Scholiastae verbis liquet scripsisse Poetam οἰκῶν ζεύξασ' ἀπο; exponit enim ille, ἀποζεύξασα καὶ ἀποχωρίσασα τῶν οἰκῶν. Similis locutio in Phoeniss. 338. Ἀπῆνας ὀμοπτόρου, τῶς ἀποζυγείσας δόμων. Reliquum difficile est corrigere. Equidem olim conjiciebam οἰκῶν ζεύξασ' ἀπ' Ἐύρυντων; extat adjectivum Εύρυντιος in Soph. Trach. 260. et 1221. nec minore jure dici potuit Εύρυντιος, quam alibi dictum est Βάκχιος pro Βακχίος, Ἀγαμειμόνιος pro Ἀγαμειμόνειος; vid. supra ad

570

- τὰν Ἄιδος ὥστε Βάκχαν;
 εὐτὶ σὺν αἵματι, σὺν πατρῷ,
 φονίους ἢ ὕμεναιούς,
 Ἀλκίφρας τόκῳ Κύπρις ἐξέδωκεν.
 ὦ τλάμων ὕμεναιός, 555
 ὦ Θρήας ἱερὸν ἀντιστρ. β.
 000 τείχος, ὦ στόμα Λέρκας,
 ζυγείποιτ' ἂν ἂ Κύπρις οἶον ἔρπει.
 βροχῆ γὰρ ἀμφιπύρρον τόκῳ
507. Malint fontes aliqui *Ἐνρονιδῶν*; legitur enim *Ἰσπτός* *Ἐνρονιδῶς* in *Hom. Odyss. P. 14. 87.* Sed verisimilior videtur *Hleinfeldi* nostri emendatio, *ὄκων ζυγῶν ἀπ' εἰρεσίας*, hoc est, *remigiorum*; *Herculeis* enim, *vastata Oechalia*, *Ilolam* ad *Trachina* deportandam navibus commisit. Vid. *Soph. Trach. 658.* *Milicium* visum est, ut in re dubia, *litteras*, quas exhibent *MSS. et Edd. Ophob. notatas*, in textu relinquere. *Amplēctatur*, velim, *lectorem* conjecturam *Juvenis* ingerere, aut ipse melius aliquid, si potest, excogitet. *Nemini* auctor. arrisurum esse *Brunckii* ζ. ἀποτρομασθῶν δ. aut *Musgravi* ζυγῶν ἀπειρία συνδρομάδ' ἔσαν. 551. In hoc etiam versu gravis corruptela diu inhaeserat. Vulgo legitur τὰν ναῖδ' ὅπως τε Βάκχαν, quod frustra defendere (1) tantaveris. Deest τὰν in tribus Codd. et *Lasc. Cod. E.* habet τὰν αἶδ' ὅπως τε Βάκχαν. *Flor. αἶδαν et Βάκχι.* Ex his varietatibus *Musgravius* acute et feliciter conjecit τὴν Ἄιδος ὥστε Βάκχαν, quod 71 probavit *Valck.* et recepit *Brunck.* Articulum vero retinendum esse judicavi. In *Nostri Heeph. 1067.* occurrit *Βάκχις Αἶδου.* Vid. *Herc. Fur. 1122.* *Αἶδος Βάκχαν* interpretantur *Furiam.* *Ceterum* confiras *Nostri Suppl. 1010.* προσέβαν δραμῆς ἐξ ἑμῶν ὄκων ἐβόρχενσάμενά.
552. ἐμῶν αἵματι *Lasc.*
 554. ἔδωκεν *Cod. Par.* apud *Valck.*
 555. ὦ τλάμων vulgo, contra metrum. *Correxit Brunckius,* praebente *Heathio.* Vid. infra 1458.
 558. Hic versus in editionibus meam praecedentibus sic divisus est; *Συγείποιτ' ἂν οἶον ἂ Κύπρις ἔρπει.* ubi metra *Strophicis* male respondent. Ego vero, ordine verborum leviter immutato, contraxi in unum versum, ab *Hephaestione* appellatum *Pindaricum Hendecasyllabum*; quales sunt vv. 554. 568. et *strophicus* noster 549. Vid. *Hephaest. c. XIV. 46. p. 79, 10.* et ibi *Gaisfordium.* *Flor. συγείπει.* Conjecit *Scaliger* ἔρπει pro ἔρπει, et mox διγύνομαι. *Priorem* conjecturam, quod mireris, probavit *Valckenaerius.*

τὰν διογόνου Βάκχου

560

νυμφεύσαμέναν, πότμῳ

φονίῳ κατεύνασεν.

δεινὰ γὰρ τὰ πᾶντ' ἐπιπνεῖ, μέλισσα δ'

οἷά τις πεπόταται.

ΦΑΙ. σιγήσατ' ἰὸ γυναικες. ἔξειργάσμεθα. 565

ΧΟ. τί δ' ἐστὶ, Φαίδρα, δεινὸν ἐν δόμοισι σοῖς;

ΦΑΙ. ἐπίσχετ' ἀυθὴν τῶν ἑσώθεν ἐκμάθω.

ΧΟ. σιγῶ· τὸ μέντοι φροῖμιλὸν κακὸν τόδε.

562. *κατεύνασε* Lasc. Ald. et Codices: *requis* contra eorum auctoritatem vocem mutare ausus sum. Brunckius, quo metra antistrophica sibi invicem melius responderent, edidit ἰν v. 553. ὑμεναίοισιν, et in nostro versu κατακοίμασεν pro κατεύνασεν, satis probabiliter; dixit enim Euripides Hecub. 477. Τὰν Ζεὺς ἀμφιπύρῳ Κοιμῆσει φλογμῷ Κρονίδας; et quoad significationem nihil differunt κοιμάω et κοιμῆω. Malim vero legere κατακοίμα, et in Strophico ὑμεναίους retinere, ut versus sint Ionici a Majori, qui vocantur, Hipponactii, quales vv. 531. 536.

563. *δεινὸν* vulgo. *δεινός*. Fl. Recte Musgravius edidit e duo-92 bus MSS. *δεινὰ*, formam scilicet Doricam pro *δεινῆ*. Mox *πάντα γε πινεῖ* Fl. *πάντα γ' ἐπιπνεῖ* A. *δεινὰ γὰρ παντ' ἐπιπνεῖ* B.

564. Perperam hactenus editum est *οἷα*: postulat enim neutrum plurale *οἷα*, i. e. *velut*; ut in Soph. Trach. 106. *οἷα τιν' ἄθλιον ὄρνιν*. Quod ad metrum attinet, versus est Pherecrateus, in quo genere eam sibi licentiam permittebant Poetae, ut in initio versus Spondeum et Trochaeum, perinde ac Iambum, nullo discrimine adhiberent. Sic infra v. 733. *Κῆμα τὰς Ἀδριηνᾶς* antistrophico 743. *Σεμνὸν τέτρονον ναίων* opponitur. Adeant tirones Burnei Tentamen de Metris Aeschyli, Proleg. p. xxxiv. et Gaisfordium ad Hephaest. p. 302. Exempla Pherecrateorum dabit haec fabula vv. 142. 548. 565. 557. 733. 751. 851.

565. Habet X. Π. 847. *ἔξειργάσμεθα*, Gloss. *ἀπολάλαμεν*. vid. infr. 603.

566. *ἐν δόμοισι σοι* legit Elmsleius.

567. *ὡς μάθω* Cod. E. sed *ἐκμάθω* recte defendit Valck. monens idem significare, quod alibi μάλλον μάθω, et μάθω σαρπέστερον.

568. *τὸ μέντοι φροῖμιλον κακὸν τόδε*. In his respicit Chorus ad Phaedrae vocem *ἔξειργάσμεθα*. Confer Phoen. 1356. ΑΓ. Οἰχομέσδ'· ΚΡ. οὐκ εὐπροσωποῖς φροῖμιλοῖς ἀρχεὶ λόγον. Troad. 713. Π δ' ἐστίν, ὡς μοι φροῖμιλων ἀρχεὶ κακῶν; Hec. 183. Τί με δυσφημεῖς; φροῖμιὰ μοι κακά.

- ΦΑΙ.** *ἰὼ μοι: αἰ, αἰ, αἰ.*
 ὦ δυστάλαμνα τῶν ἐμῶν παθημάτων. 570
- ΧΟ.** *τίνα θροεῖς αὐδᾶν; τίνα βοᾷς λόγον;*
ἔνεπε, τίς φοβεῖ σε φάμα, γύναι,
φρένας ἐπίσσυτος;
- ΦΑΙ.** *ἀπωλόμηνθα, τρισοῦ ἐπιστάσαι πύλαις,*
ἀποφασθ' οἶος κέλαδος ἐν δόμοις πίτνει. 575
- ΧΟ.** *σὺ παρὰ κλείθρα, σὰ*
μέλει πομπίμα
φάτις δωμαίων.
- ἔνεπε δ', ἔνεπέ μοι, τί ποτ' ἔβα κελόν;*
- ΦΑΙ.** *ὦ τῆς φιλικῆου παῖς Ἀμαζόνος βοᾷ 580*
Ἰππόλυτος, αὐδῶν δεινὰ πρόσπολον κακᾶ.
- ΧΟ.** *ἰαχάν μὲν κλύω,*

569. Vulgo αἰ quater repetitur; in Fl. bis; in MS. Paris. apud Valck. quas credo esse Brunckii membranas, ter legitur.

570. ἀληγμάτων citat X. II. 603.

571. Versus, quos in hac stena cecinit Chorus, in quatuor Dochmiacorum systemata distribui. Dochmii quidem simplices cum duplicibus permixti leguntur; quod in omnibus Tragicorum scriptis persaepe fit: nusquam vero hoc metrorum genus frequentius, quam in nostra fabula usurpavit Euripides. Vide notata supra ad v. 568. vide etiam v. 811. et seq. Neque haec metrorum observatio prorsus inutilis est, siquidem hinc resutantur conjecturae, quae versuum legibus officiant; quales sunt Heathii φήμα, ὦ γύναι, v. 572. Brunckii ἐπίλυτος, v. 573. Valckenaerii ἔνεπέ δὴ, ἔνεπέ μοι, v. 579. Hic versus legitur in X. II. 133.

573. Perperam Brunckius ἐπίλυτος. Est in senario ἐπίσσυτος, Aesch. Agam. 896. Valck. monet ordinem verborum esse τίς ἐπίσσυτος φάμα φοβεῖ σε φρένας;

574. Divisim ἐπι στασαι Ald. τοῦδ' ε. πόλεις Fl. et mox περι προ παρᾶ.

576. Vulgo κλήθρα. Vid. supr. ad v. 500.

577. Pro μέλει Musgravius conjecit μόλει, quae vox apud Graecos nunquam erat audita. ἔμολον est aoristus verbi, cujus praesens in usu non erat. πομπίμα φάτις δωμαίων exponit Schol. ἢ ἐκ τῶν οἴων πεμπομένη φωνή. Fl. πομπίμων.

579. Vulgo ἔνεπέ μοι. Utraque forma Tragicis usurpata est: sed hic alteram metrum flagitat. Sic in Bacch. 1041. legendum ἔνεπέ μοι, φράσον τιμὴ μόρφω θνήσκει. ubi vulgo ἔνεπέ μοι.

582. Paullo numerosius esset Κλύω μὲν ἰαχάν. σαφῶς A. Fl. Ἰαχάν κλύω mavult Elmsleius ad Heracl. 752.

σαφές δ' οὐκ ἔχω γεγωνεῖν ὄπα
 διὰ πύλας ἔμολεν, ἔκαλέσού βρα.
ΦΑΙ. και μὴν σαφῶς γε τὴν κακῶν προμνηστρίαν, 585
 τὴν θεσπότην προδοῦσαν ἐξανθά λέχου
ΧΟ. ἄρα ἐγὼ κακῶν προδόσσαι, φίλα
 τί σοι μῆσομαι; καὶ κρυπτεῖ γὰρ ἀέθρη; διαδ' ὄλλυσα,

583. ὄπα, quod exhibent Lasc. Ald. et Codd. quidam, Dorigum est pro ὄπη. Veritas, non tamen pro verbis dicere habet
 qualem via aperiit foras clamor. Male vulgo aditum erat ὄπα.
 Mirum est profecto Valckenaerio in mentem venisse γεγωνόν τ'
 ὄπα. hanc vero secutus Brunckius versus scripsit Euripideis no-
 stris immae quantum discrepante; Σαφῆ δ' οὐκ ἔχω Γέγωνόν
 τ' ὄπα; Γεγωνεῖν exponit Scholiasta per εἰπεῖν, ut in Aesch. Prom.
 812. 1026. Soph. Oed. Col. 212 et alibi. Varterint Nostrates
 id declare. verbum enim proprie denotat alta et clara voce ab-
 qui; quod illustrant: Dorrillius Critic. Vann. p. 130. Heringa
 Observ. p. 64.

585. προμνήστρια proprie est nuptiarum conciliatrix (Angli-
 ca a match-maker) exponente Hesychio ἡ συνιστάσα ἀλλήλοισι
 τοὺς γερούνας. et mox, προξενούσα νυμφίους ἢ γυμνασίους. simili-
 ter explicat Pollux III. 81. In hoc sensu vox usurpatur ab Ari-
 stophane, Nub. 41. Εἰδ' ὄφελ' ἢ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς.
 Ἦτις μὲ γῆμαι πῆρε τὴν σὴν μητέρα. Eadem postea dicebatur
 προξενήτρια, testante Scholio in Aristoph. Nub. quod excerpit
 Suidas ἢ προμνήστρια. In nostro versu metaphoricè dicitur ma-
 lorum conciliatrix. Ceterum observat Valckenaerius ad Theocr.
 Adonias. p. 196. multa verba in ΤΡΙΑ desinentia praebere Comi-
 cum, quae nusquam alibi reperias; et existimat haec fuisse in
 sermone quotidiano usitata. Occurrunt quidem in Aristophane
 πανδοκείτρια Plut. 426. Ran. 114. Vesp. 35. συναφάντρια Plut.
 970. συμπαιστρια Ran. 411. λαχανοπωλήτρια Thesm. 387. συστῆ
 νήτρια 624. λαπάστρια Acharn. 529. 537. νυμφέντρια 1056. συν-
 θεάτρια in Fragm. ap. Jul. Polluc. X. 67. et quaedam alia. Nec
 desunt apud Tragicos exempla harum formarum, licet rariora.
 Extat πενθήτρια infra 805. ἀγύστρια Aesch. Agam. 1282. παιδρόν-
 τρια Ghoeph. 757. εὐνήτρια Soph. Trach. 924. ἀπλάστρια pro
 τροφός, et μαιεύτρια pro μαία citantur e Sophoclis Alexandro in
 Lex. MS. Sangerm. Vid. Brunckii Lex. Sophocleum.

587. φίλαν Fl. μῆσομαι A.

589. Poteris duplicem Dochmiacum efficere, mutando Πί-
 φηεν τὰ κρυπτά, διὰ δ' ὄλλυσα; sed nihil opus est, siquidem

- ΦΑΙ. αἶ, αἶ, ε, ε. 590
 ΧΟ. πρόδοτος ἐκ φίλων.
 ΦΑΙ. ἀπαλάσεν μ' εἰποῦσα συμφορὰς ἐμας,
 φίλος, καλῶς δ' οὐν, τήνδ' ἰωμένη νόσον.
 ΧΟ. πῶς οὐν; τί δράσεις, ὦ παθοῦς ἀμήχανα;
 ΦΑΙ. οὐκ οἶδα, πλὴν ἐν· κατθανεῖν ὅσον τάχος 595
 τῶν κῦν παρόντων πημάτων ἄκος μόνον.
 ΙΙ. ὦ γαῖα μήτηρ, ἡλίου τ' ἀναπτυχαί,
 οἶων λόγων ἀρρήτον εἰσήκουσ' ὄπα.
 ΤΡ. σίγησον, ὦ παῖ, πρὶν τιν' αἰσθῆσθαι βοῆς.
 ΙΙΙ. οὐκ ἔστ' ἀκούσας δεῖν ὅπως σιγήσομαι. 600

hemistichia Iambica cum Dochmiis saepe conjunguntur. Corrigit
 75 Seidlerus in Libro de Dochmiacis Τα κρῦπτε ἔρα πέφηνε.

592. Participium praesentis ἰωμένη conatum exprimit; ut
 κούσα Phoen. 79. θάπτων et κρῦπτων Suppl. 505. Verum vul-
 gatio certe minus numerosum praebet E. P. Lasc. Φίλος μιν; οὐ
 καλῶς δ', ἰωμένη νόσον. quem probavit Valckenaeus, recepit
 Brunckius; male, ut opinor. Eleganter enim supprimitur μὲν,
 ut in Androm. 584. ἄρῃν εὔ, καλῶς δ' οὐ. Orest. 100. ὄρθως
 ἔλεξας, οὐ φίλος δ' ἐμοὶ λέγεις. Citat Scholiasta proverbium
 Εὔνοι ἄκαιρος οὐδὲν διακλάσσει ἐχθρας. haec verba videntur
 mutata esse a senario apud Apostolium aliosque; Ἀκαίρος εὔνοι
 οὐδὲν ἐχθρας διαφέρει, quem inter Fragmenta Hippolyti Κακί-
 πτομένου immerito inseruerunt Euripidis Editores. Vid. Porson.
 Suppl. Praef. ad Hec. p. xix.

594. πῶς οὐν; τί δράσεις; haec verba inchoant etiam ver-
 sum, Hec. 870. Non ferri potest Piersoni conjectura, cui patro-
 cinatur Valckenaerius, Οἷσθ' οὐν τί δράσεις; talem enim formu-
 lam nescivit Euripides. Haud infrequens est οἷσθ' οὐν ὃ δράσον;
 sed et illud a nostro loco prorsus esset alienum. τί γοῦν, τί δρά-
 σεῖς; Conditor X. II. 609. 1836. qui et duos seq. vv. adhibet,
 610. 611.

595. οὐκ οἶδα, πλὴν ἐν· idem senarii initium habet Noster
 Suppl. 948. Ion. §11.

597-8. Leguntur in X. II. 226-7. Hac respexit Eusta-
 thius ad II. H. p. 679, 49=551, 12. exponens ἡλίου ἀναπτυ-
 χαί, τοῦ ἀναπτύσσοντος δηλαδὴ τὰ ἐν σκότῳ. Hesychius ἀνα-
 πτυχαί, ἀνατολαί. Sic Ion. 1446. λαμπρὰς αἰθέρας ἀναπτυχαί.
 Eiusdem generis est metaphora in Phoen. 82. Ἄλλ', ὦ φαεινὰς
 οὐρανοῦ ναίων πτύχας Ζεῦ, σῶσον ἡμᾶς. Ion. 1588. ἐν φαειναῖς
 ἡλίου περιπτυχαῖς.

76 600. Aristoph. Plut. 18. Ἐγὼ μὲν οὐν οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι.

- TP. ναὶ πρὸς σὲ τῆς σῆς δεξιᾶς εὐωλένου.
 II. οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα, μηδ' ἄψει πέπλον;
 TP. ὦ πρὸς σὲ γονάτων, μηδαμῶς μ' ἐξεργάση.
 II. τί δ', εἶπερ, ὡς φῆς, μηδὲν εἰρηκας καπνῶν;
 TP. ὁ μῦθος, ὦ παῖ, κοινὸς οὐδαμῶς ὄδω. 605.

601. δεξιᾶς E. P. Lasc. Ald. unde conjiciebat Marklandus forte legendum esse *Ναὶ πρὸς σὲ γένυος, δεξιᾶς τ' εὐωλένου.* sed recte observavit Valckenaerius vocem *γένυος* in formulis adjurandi nusquam adhiberi. Conjecit ipse Valck. *τῆσδε δεξιᾶς*, quod recipiendum esset, nisi bene se haberet vulgata lectio *τῆς σῆς δ.* in qua consentiunt omnes Edd. et MSS.

602. Vulgo *προσοίσης*, quod exhibet quoque X. II. 1273. Primus emendavit Heathius *προσοίσεις*, recte: mox verò ἄψεις; haud pari successu. ἄπτεισθαι quidem in media voce est *tangere*; ἄπτειν autem *neotere* significat. Contrario errore Valckenaerius ex duobus Codd. edidit *προσόση*. Legitur etiam in Bacch. 343. *Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα;* Cur notam interrogandi addiderim, dictum est supra ad v. 213.

603. Personi Adversaria indicant sequentia Euripidis loca, in quibus eadem adhibetur obtestandi formula, quae hic et supra v. 601. *Phoen.* 951. 1708. *Med.* 328. *Hippol.* 610. 612. *Alcest.* 673. *Androm.* 893. *Suppl.* 279. *Iph. A.* 1243. *Iph. T.* 1075. *Trach.* 1042. *Hel.* 1267. R. P. In his omnibus exemplis pronomē σὲ inter praepositionem et nomen inseritur; in plerisque verbum *ἄντομαι*, vel *ἰκνούμαι*, vel tale quiddam sup-primitur, ut etiam supra v. 606. Addas *Alcest.* 1117. *Sophocl.* *Oed. Col.* 250. 1383. *Trach.* 436. *Philoct.* 468. *Apollo.* *Rhod.* III. 985. ubi e MS. edidit Brauchius *Πρὸς σ' ἀντῆς· Ἐκάνης μείλισσάμαι, ἠδὲ τὸν ἦεν, Καὶ Διός.* Hunc scribendi morem in talibus saepe imitati sunt Latini. Exempla dabunt Terent. *Andr.* III. 3. 6. *Per te Deo oro, et nostram amicitiam, Chrema.* *Ibid.* V. 1. 15. Plautus *Menaechm.* V. 7. 1. *Per ego te hae genna obtestor;* Virgil. *Aen.* X. 869. *per vos et fortia facta, Per. ducis. Evandri nomen, devictaque bella, — Fidite ne pedibus.* Tibull. I. 5. 7. III. 1. 15. IV. 5. 8. Liv. XXIII. 9. *Per ego te, inquit, fili, quaecunque jura liberos jungunt parentibus, precor quaequoque, ne ante ora patris facere et pati omnia infanda velis.* Deinde solum edideram *ἐξεργάσει*, Valckenaerio incaute obsecutus, qui verbum esse futurum statuit. Postulatur subjunctivus, ut infra 607. ὄρκους *μηδαμῶς ἀτιμάσης. ἐξεργάσθαι* est *perdere*, ut *διεργάσθαι* infra v. 609. Hesychius habet *ἐξεργάσει· διαφθείρει.* ubi legendum censuit Kusterus *διαφθερεῖς.* aut si ad nostrum versum re-77 spectit glossa, *ἐξεργάση· διαφθείρης.*

- III. τὰ τοι καὶ ἐν πολλοῖσι κάλλιον λόγῳ
 TP. ὦ τέκνον, ὄρκους μηδαμῶς ἀτιμάσῃς
 III. ἢ γλώσσ' ὁμώμοχ', ἢ δὲ φρήν ἀνώμοτος.
 TP. ἰάπαί, τί δράσεις; σὺν φίλους διαργάσει;
 III. ἀπέπτυσ' οὐδεις ἄδικος ἔστι μοι φίλος.
 TP. ἔγγνωθ' ἁμαρτεῖν εἰκὸς ἀνθρώπου, τέκνον.
 III. ὦ Ζεῦ, τί δὴ, κίβδηλον ἀνθρώποις πακοῦ;

608. Ob haec sententiam, Hippolyti persona plane indignam, et ab ipso, mox repudiata, Euripides saepius in Aristophanis comoediis exagitatus est: vide Ran. 102, 1471. Theaet. 275. quin et impietatis crimine, tanquam perjurii auctor; ab Hylaei gaenonte quodam in jus vocatus, teste Aristotale Rhetor. III. c. 15. Ὡς περ Ἐυριπίδης πρὸς Ἰγναίοντα ἐν τῇ Ἀντιδόσει κατηγόρουσσι; ὡς ἀσεβῆς, ὃς γ' ἐποίησε, κελύειν ἐμοσχεῖν, ἢ γλώσσ' ὁμώμοχ', ἢ δὲ φρήν ἀνώμοτος. Ἐρη γὰρ αὐτὸν ἀδικεῖν, τὰς ἐκ Διουσισηκου κλίσεις εἰς τὰ δικαστήρια ἄγόντα; διὰ γὰρ αὐτὸν δεδωκέναι λόγον, ἢ δάσεια; εἰ βούλεται κατηγορεῖν. Sententiam tamen defendit et quodammodo laudat Cicero de Offic. III. 29. Quod ita juratum est; ut mens conciperet fieri oportere, id servandum est: quod aliter, id si non feceris, nullum est perjurium. — Non enim falsum jurare, pejerare est; sed quod ex animi tui sententia juraris, sicut verbis concipitur more nostro, id non facere, perjurium est. Scita enim Euripides, ἔδωκεν ἑταίρῳ, mentem injuratum gerere. Ad hunc verum respexere Plato Theaeteto p. 154. D. Symposio p. 199. A. Ovidius Heroid. XXI, 185. Quae jurata mens est; nil conjuravimus illas. Illa fidem dictis addere sola potest. Lucian. Vit. Auct. Tom. I. p. 549, 59. Athenaeus III. p. 122. B. Citant Scholiastae Aristophanis ad utrumque Ranarum locum; Eustathius ad II. A. p. 443, 37 = 337, 28. comparans Homericum ἐκὼν ἀέλοντι γέ θυμῷ. et ad II. T. p. 1175, 29 = 1239, 16. Suidas v. ἀνώμοτος. Sophoclis Scholiasta ad Oed. C. 238. ubi ὁμώμοχεν.

610. ἀπέπτυσσα, respice; legitur in Nostri Hecub. 1266. Iph. Taur. 1161. Aristoph. Pac. 627. suppresso, ut hic, λόγον vel μῦθον. Pleasius in Iph. Aul. 874. Πῶς; ἀπέπτυσ', ὦ ψροαί, μῦθον. Helen. 672. Ἀπέπτυσσα δὲν λόγον. Imitari videtur Plautus Asinaria I. 1. 26. Teque hercle obsecro, ut quae locutus despuas. ἔσται μοι E. Iasc. unde conjunctio legendum ἔστ' ἐμοὶ φίλος.

78. 611. ἁμαρτεῖν δ' εἰκὸς ἀνθρώπων X. II. 817. ἀνθρώποις Flox. quae syntaxis est infra v. 1431. ἀνθρώποισι δὲ, Θεῶν δόντων, εἰκὸς ἑξαμαρτάνειν.

612. κίβδηλος proprie de nummo adulterino dictum erat, teste Hesychio v. ἀκίβδηλον, κίβδηλῶντας, ubi legitur ἔστι δὲ

γυναῖκα εἰς φῶς ἤλιου κατώπιστας;
 εἰ γὰρ βροῦταιον ἤθελες σπεῖραι γένος,
 οὐκ ἐκ γυναικῶν χρῆν παρασχέσθαι τόδε 615
 ἀλλ' ἀντιθέοντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτῶδ'
 ἢ χαλκόν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρους;
 παίδων προῖασθαι σπέρμα, τοῦ τιμήματος
 τῆς ἀξίας δαστοῦ ἐν θεῶμασι
 ναίειν ἐλευθέροισι, θηλειῶν ἄτερ. 620
 νῦν δ' εἰς δόμους μὲν πρῶτον ἄξεσθαι κακὸν

Κιβδηλῖς, ἐν τοῖς μετάλλοις σκωρία. In ista significatione Nostro usurpatur in Med. 516. Ὁ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὅς κίβδηλος ἦ, Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὡπάσας σαφῆ, κ. τ. λ. Septem versus 612—8. habet Stobaeus Floril. in Sermone cui Titulus Γυναικῶν φύσος, LXXI. p. 432, 51. p. 309. Grot. duos priores Dio Chrysost. Or. LXXIII. p. 642. A.

614. Conferendus est Noster Med. 573. χρῆν ἄρ' ἄλλοθέη παρην βροτῶδ' Παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος· Ἐοῦτως ἐν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν. et, qui Nostrom imitatus est, Miltonus, Parad. Amiss. X. 888. *O! why did God, Creator wise, that peopled highest heaven With spirits masculine, create at last This novelty on earth, this fair defect Of nature, and not fill the world at once With men, as angels, without feminine; Or find some other way to generate Mankind?*

616. ἐνιθέοντας Ed. prima Stobaei; quae et mox habet πόσιν προῖασθαι. Huc respexit Lucianus Amor. Tom. II. p. 439, 19.

617. Alio ordine quem praebent duo Codd. A. Fl. haec verba dedere Valcken. et Brunck. ἢ χρυσοῦν, ἢ σίδηρον, ἢ χαλκοῦ βάρους. Sed vulgatum praetulimus, quia in talibus enumerandis ad rariora adscendere solet oratio: ut in Aesch. Prom. 511. Χαλκόν, σίδηρον, ἄργυρον, χρυσοῦν τε, τίς Φῆσειεν ἂν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ; Cod. A. habet χαλκοῦν.

618. τοῦ τιμήματος τῆς ἀξίας, pro aestimatione justi pretii. ἢ ἀξία, the value: ut in Xenoph. Memor. I. vi. 11. καίτοι τό γε ἱμάτιον, ἢ τὴν οἰκίαν, ἢ ἄλλο τι, ἂν κέρηται, νομίζων ἀργυρίου ἀξιον εἶναι, οὐδενὶ ἂν μὴ οὔτε προῖκα δολῆς, ἀλλ' οὐδ' ἔλαττον τῆς ἀξίας λαβῶν. Brodaeus in Miscell. IV. 15. male interpretatus est, pro census amplitudine.

621. Proprie dicebatur ἀγεσθαι γυναῖκα ducere uxorem: so-79 lennem igitur phrasein adhibiturus Hippolytus, κακὸν pro γυναῖκα, indignationi suae obsecutus, intulit. Non inficeti sunt versus, qui Susarioni, Comico principi, adsignantur: Κακὸν γυναῖκες· ἀλλ' ὅμως, ὃ δημόται, Οὐκ ἔστιν οἰκίαν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ.

μέλλοντες, ὄλβον δωμάτων ἐκθύομεν.
 τούτῳ δὲ ὄηλον, ὡς γυνὴ κακὸν μέγα
 πρῶταίς γὰρ ὁ σπείρας τε κἀκτρέφας πατὴρ
 φέρμας, ἀπόκισ', ὡς ἀπαλλαχθῆ κακοῦ. 625
 ὁ δ' αὖ λαβὼν ἀτηρὸν εἰς δόμους φυτόν
 γέγηθε, κόσμον προσατιθεὶς ἀγαλματα
 καλὸν κακίστῳ, καὶ πέπλοισιν ἐκπονεῖ,

Convitiis, quibus in hac oratione muliebrem sexum lacessit Euripides, festive respondet Chorus Mulierum apud Aristophanem, Thesmoph. 786.

622. ὄλβον δωμάτων ἐκθύομεν hactenus exhibet editiones, pessimo metri vitio: ἐκτίνειν enim secundam necessario corrigit. ἐκτίνομεν, quod corrigere voluit Piersonus, nullis commendatur exemplis, et a Tragoedia indole respuitur. Musgravii emendatio, ἐκτίομεν, loci sententiae non convenit. Lectio, quam nos e conjectura dedimus, debetur Scholiastae explicationi; πρῶτον

ΟΥΡΙΑΝ μὲν τὴν θυσίαν ὑπὲρ κακοῦ δίδομεν. videtur igitur ille in suo Euripidis exemplari legisse ἐκθύομεν. Extat hoc compositum in Orest. 188. Cyclop. 371.

623. τούτων δὲ Flor.

624. Haec attigit Eustathius ad II. I. p. 742, 56 = 639, 24. agens de diversa significatione vocum ἔδνα et φερνή. Habet autem προθεῖς. frequens est haec confusio, ob similitudinem ideam scho. scripturae προθεῖς et προθεῖς. vid. v. 384. 432. 714. καὶ θερέσθα ἐκ τριφασ vulgo. sed praeferenda videtur lectio Codicum B. D. κἀκτρέφας. Confer Med. 1346. Οὐ καίδιας, οὐς ἔφουσα κἀκτρέφασ μιν. Eur. Oedipi Fragm. XVII. Τίχουσι ἡμῖν πάντα κἀκτρέφουσ' ἄμα. Addit Vir doctus (Quart. Rev. Vol. viii. p. 222.) Aristoph. Pac. 628. ἦν ἐγὼ φύτευσα κἀκτρέφασ μιν. Plat. Criton. 13. ἡμεῖς γάρ σε γεννήσαντες, ἐκτρέψαντες, παιδεύσαντες.

626. φυτόν quod praebent A. B. D. et Schol. pro vulgato κακόν, ediderunt Musgr. Valck. Brunck. Legitur quidem in Androm. 354. εἰ γυναῖκες ἐσμὲν ἀτηρὸν κακόν. Cum tamen mulieres quater intra tantillum spatium jam dictae essent κακόν, alteram vocem, quae non minus Euripidea est, praetulit. vid. Med. 80282. Πάντων δ', ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα, καὶ γνομένη ἔχει, Γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν. Opinatur Valckenaerius in prima fabulae editione scriptum fuisse κακόν, postea vero ipsum Poetam crebra vocis repetitione offensum correxisse φυτόν.

628. πέπλοισιν ἐκπονεῖ citat Eustath. ad II. B. p. 170, 7 = 128, 48.

δυστηνος, ὄλβον δωμάτων ὑπεξελών.
 ἔχει δ' ἀνάγκην, ὥστε κηδεύσας καλοῖς
 γαμβροῖσι, χαίρων σώζεται πικρὸν λέχος
 ἢ χρηστά λέκτρα, πενθεροῦς δ' ἀνωφελεῖς,
 λαβὼν, πιέζει τὰγαθῶ τὸ δυστυχές.
 εὐστον δ' ὅτω τὸ μηδέν, ἀλλ' ἀνωφελεῖς
 εὐηθία κατ' οἶκον ἴδονται γυνή.
 σοφῆν δὲ μισῶ· μὴ γὰρ ἐν γ' ἐμοῖς δόμοις
 εἴη φρονούσα πλείδων, ἢ γυναῖκα χρῆ.
 τὸ γὰρ πανοῦργον μᾶλλον ἐντίκται Κύπρις
 ἐν ταῖς σοφαισιν ἢ δ' ἀμήχανος γυνή.

630

635 *slupore
simplex*

629. Hunc versum forsān omitti potuisse censuit Valckenarius.

631. Proprie γαμβρός erat Mariti, πενθερός Uxoris cognatus; quod monuit Jul. Pollux III. 31. addens hæc nomina a Poetis confusa esse. Eustathius etiam ad Il. E. p. 572, 44 = 435, 19. hunc locum adverteat in exemplum mutatae significationis; ἢ δὲ τραγωδία ἐν τῷ; Κηδεύσας καλοῖς γαμβροῖς, τοὺς πενθεροὺς δηλοῖ. Idem notat; quod Oedipus apud Sophoclem Creontem, qui uxoris frater erat, γαμβρόν suum appellat. Soph. Oed. T. 70. Videtur sane γαμβρός quemlibet affinem nonnisi generam denotare: plerumque tamen apud Tragicos est gener. vid. Phoen. 438. Andr. 642. Suppl. 143. Iph. A. 986. χαίρων Ald.

633. Male Lascaris τὸ γαθῶ. Monuit Porsonus ad Phoen. 903. articulum cum α brevi semper in α longam coalescere.

634. τὸ μηδέν subaud. οὐσα. res nihili, nullius momenti; de persona dictum est, ut in Nostri Cyclop. 353. Ζεῦ ξένι, ὄρα τὰδ· εἰ γὰρ αὐτὰ μὴ βλέπεις, Ἄλλως νομίζει, Ζεῦ, τὸ μηδέν ὦν, θεός. Tro. 416. Οὐδέν τι κρείσσω τῶν τὸ μηδέν ἦν ἄρα. ubi participium, ut hic, supprimitur. Consulendus est Elmsleius ad Heracl. 168.

635. εὐηθία Lasc. Ald. In voce ἴδονται alludere videtur Hippolytus ad ipsius locutionem ἀγάματι supra v. 627.

637. χρῆν Ald. γυναῖκα ἐχρῆν Lasc. χρῆ ex uno Cod. A. 81 reposuit Musgr.

638. Pro vulgato πανοῦργον Brunckius e MSS. A. B. D. Fl. edidit κακοῦργον, quod probaverat Valck. Sed alterum, mea quidem sententia, longe melius est, et vel ob v. 1398. praesferendum. Κύπρις γὰρ ἢ πανοῦργος ὡδ' ἐμήσατο.

639. ἀμήχανος exponit. per εὐηθῆς Eustath. ad Il. Z. p. 646, 3 = 507, 31. huc respiciens.

γνώμη βράχεια μωρίων ἀφροδέθη. 640
 χρῆν δ' εἰς γυναῖκα πρόσπολον μὲν οὐ περᾶν,
 ἀφθάρρα δ' αὐταῖς ἐυκατοικίσειν δάκη
 θηρῶν, ἔν' εἶχον μήτε προσφρονεῖν τενα.

640. *μωρία impudicitia, vel libido; qua significatione ad-*
hibetur etiam in Nostri Ion. 557. Sic quoque τὸ μωρον infr.
v. 970. Fragm. Dictyos apud Stobaeum p. 149. Ed. Grot. καὶ
μ' ἔρωσ ἔλοι ποτὲ, Οὐκ εἰς τὸ μωρον οὐδέ μ' εἰς Κύπριον τρέ-
πων. Androm. 674. ὡς δ' αὐτῶς ἀνήρ Γυναῖκα μωροῖνουσαν
ἐν δόμοις ἔχων. Cōmparari potest locus Troad. 996. Τὰ μωρα
γὰρ πάντ' ἐστίν. Αφροδέθη βροτοῖς.

641. *γυναῖκα Brunckius, ex uno Cod. A. qui et χρῆ pro*
χρῆν exhibet.

642. *δάκη θηρῶν, dicitur pro θήρας. Hinc citat Eusta-*
thius ad Il. Γ. p. 427, 29 = 324, 36. ἀφθορρα δάκη θηρῶν.
Eandem periphrasin habet Aeschylus Sept. c. Theb. 564. θη-
ρὸς ἐχθίστου δάκουσ Εἰκὼ φέρονται. Similis est sententia in
Androm. 945. Ἄλλ' οὐποτ', οὐποτ', οὐ γὰρ εἰς ἄπαξ ἐρῶ, Χρῆ
τούς γε τοῦν ἔχοντας, οἷς ἐστίν γυνή, Πρὸς τῆν ἐν οἴκοις ἄλο-
χον εἰσφοιτῶν ἐγν Γυναῖκας· αὐταὶ γὰρ διδάσκαλον κἀκαῶν. No-
strum locum fonsen respicere Aristophanem Theam. 415. opina-
tur eruditus Jac. Tata.

643. *Valgo μωδέ. sed μήτε, lectionem Codicis A. Valc-*
kenærio probatam, recepit Brunckius. Similem correctionem
adhibui supr. v. 75. Flor. μήποτε. Satis notum est particu-
las ἔνα, ὡς, ὅπως, ὅφρα, cum indicativi temporibus praeteri-
tis aliquando conjungi. Hujus vero constructionis rationem in
gratiam tironum explicabo. Quum significare vellent Graeci
aliquid futurum fuisse, si alia quaedam res contigisset, tum
 82 *conjunctiones istas praefigebant iudicativi temporibus, prout res*
postularet, imperfecto, aoristis, plusquam perfecto. Et haec
sane structura ab usibus particularum ὡς, ἔνα, etc. cum sub-
junctivo et optativo prorsus distinguenda est. Dixissent quidem
χρῆ πρόσπολον οὐ περᾶν — ἔν' ἔχουσι μήτε κ. τ. λ. i. e. that
they may be able neither etc. Dixissent etiam οὐκ εἶδον πρόσ-
πολον περᾶν — ἔν' ἔχοιεν μήτε κ. τ. λ. that they might be
able neither etc. Diversa autem ratio est sententiae χρῆν πρόσ-
πολον οὐ περᾶν — ἔν' εἶχον μήτε κ. τ. λ. in which case they
would be able neither, etc. Vid. Hermann. ad Viger. p. 805.
Exempla quaedam apponam, quibus haec syntaxis, Atticorum
fere propria, melius percipiatur. Soph. Oed. Tyr. 1386. ἀλλ'
εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν Πηγῆς δι' ἄτων φραγμός, οὐκ ἂν ἐσχό-
μην τὸ μὴ ποκλείσαι τοῦμον ἄθλιον θέμας, Ἴν' ἦν τυφλὸς τε

μήτ' ἐξ ἐκείνων φθέγμα δέξασθαι πάλιν.
 νῦν δ' αἱ μὲν ἔνδον δρωῶσιν αἱ κακαὶ κακὰ 645
 βουλευμάτων, ἔξω δ' ἐκφέρουσι πρόσπολοι·
 ὡς καὶ σύ γ' ἡμῖν πατρός, ὦ κακὸν κάρα,
 λέκτρων ἀδίκτων ἤλθες εἰς ξυναλλαγάς.
 ἄ γὰρ ῥυτοῖς κασμοῖσιν ἐξομώρομαι,
 εἰς ὧτα κλύζων· πῶς ἂν οὖν εἴην κακός, 650
 ὅς οὐδ' ἀκούσας τοιάδ', ἀγνεύειν δοκῶ;
 εὐ δ' ἴσθι, τοῦμόν σ' εὐσεβὲς σώζει, γύναι·
 εἰ μὴ γὰρ ὄρκοις θεῶν, ἀφρακτος, εὐρέθην,

καὶ κλύων μηδέν. 1391. τί μ' οὐ λαβὼν Ἐπεινας εὐθύς, ὡς
 ἔδειξα μήποτε Ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἦν γεγώς; Electr.
 1131. Aesch. Prom. 158. Εἰ γὰρ μ' ὑπὸ γῆν, νέρθεν δ' Αἴδου
 Τοῦ νεκροδέγμονος εἰς ἀπέραντον Τάρταρον ἦκεν — ὡς μήτε
 θεός, Μήτε τις ἄλλος τοῖσδ' ἐγεγήθει. 774. Choeph. 193. Eur.
 Iph. T. 354. Nostrae fabulae v. 934. 1082. Arist. Pac. 135.
 Eccl. 151. Quaedam Oratorum loca congescit Valck. in Dia-
 trib. p. 149. A. Quatuor versus emendatos exscribam, quos
 ex Hippolyto primo servavit Stobaeus LXXX. p. 472, 38. p.
 345. Grot. Φεῦ, φεῦ· τὸ μὴ τὰ πράγματ' ἀνθρώποις ἔχειν
 Φωνήν, ἢ ἦσαν μηδέν οἱ δεινοὶ λόγοι. Νῦν δ' εὐτρόχοισι
 στόμασι τάληθέστατα Κλέπτουσι, ὥστε μὴ δοκεῖν ἂ χρεὶ δοκεῖν.
 In secundo versu Valck. ἦσαν pro ὧσι legendum esse monuit
 ex Plutarch. Tom. II. p. 802. A. Tertium emendavit Porsonus
 in Nota MSta. Exhibet quidem Stobaeus νῦν δ' εὐρύθοις
 πιστώμασι. Sed Clemens Alex. Strom. I. p. 340. εὐρόοισι στό-
 μασι: unde restituit Criticorum Princeps Νῦν δ' εὐτρόχοισι
 στόμασι, conferri jubens Eur. Bacch. 268. Plutarch. Vit. Pe-
 ricl. Tom. I. p. 155. C.

644. ἐκείνων Ald. Sed ἐκείνων e Codicibus et Lasc. re-
 cte edidere Valck. et Brunck.

647. ὦ κακὸν πατρός κάρα Fl.

649. ἐξομώρομαι Lasc. νάμασιν ἀπομώρομαι X. Π. 222.83
 Aquae fontanae, quia stagnantibus puriores essent, in lustratio-
 nibus adhibebantur. Virgil. Aen. II. 719. donec me flumine
 vivo Abluero.

650. Vertit Grotius, qui fiam malus, Qui nec, quod au-
 divi ista, me purum puto?

652. Hunc versum ob sigmatismum notavit Valck. Vid.
 infr. 1162.

653. Interpretatur Valck. post Reiskium, Nam si jureju-
 rando circumventus non fuisset, haud armatus adversus visi-

οὐκ ἂν ποτ' ἔσχον μὴ σὺ τὰδ' ἐλείπειν πατρί.
 νῦν δ' ἐκ δόμων μὲν, ἔς τ' ἂν ἐκδημος χθονός 655
 Θησεύς, ἄπειμι· σίγα δ' ἔξομεν στόμα.
 θεάσομαι δέ, σὺν πατρὸς μολῶν ποδί,
 πῶς νιν προσόψει καὶ σὺ, καὶ δέσποινα σή.
 τῆς σῆς δὲ τόλμης εἶσομαι γεγευμένος.
 ὄλοισθε· μισῶν δ' οὐ ποτ' ἐμπλησθήσομαι 660

dias. Speciosa sane correctio est summi poetae Joannis Miltoni, quam margini sui exemplaris Euripidis adscripsit, εἰ μὲν γὰρ ὄρκους θεῶν ἀφρακτος εὐρέθην. Sed nihil mutandum. ἀφρακτος, subaudito ὄν, incautus; ut in Aristoph. Thesm. 580. μὴ τι προσπέση Ἰρίν ἀφράκτοις πράγμα δεινὸν καὶ μέγα. ὄρκους θεῶν infra v. 1040. Homericæ est locutio, Odys. B. 377. γρη῏ς δὲ θεῶν μέγαν ὄρκον ἀπῶμν. Eandem sumpsit Pindarus Olymp. VI. 119. θεῶν δ' ὄρκον μέγα μὴ παρφάμεν. Sophocles Oed. Tyr. 647. Μάλιστα μὲν τόνδ' ὄρκον αἰδεσθεῖς θεῶν. Ad εὐρέθην scribit Schol. interpretamentum ἐλήφθην καὶ εὐρέθην. Piersoni emendationem ἤρέθην, contra Valckenaerii sententiam, recepit Brunckius.

654. μὴ τὰδ' ἔ. π. vulgo, omissa altera particula, quam ex Cod. A. reposuit Brunckius: recte. et sic quidem Scholiasta.

655. Emendari jussit Dawesius. Misc. Crit. p. 332. ἦ ἄδημος; cui paruerunt Valck. et Brunck. ἔς τε significans *quamdium* cum indicativo, ἔς τ' ἂν cum subjunctivo construitur: quod monuit Valckenaerius. Monuit autem Elmsleius subjunctivum νομίζη subaudiri in Med. 1150. post ἔς τ' ἂν. pristinam lectionem in nostro igitur versu demum reposui.

656. ἔξω μὲν στόμα corrigere voluit Valck. et correxit Brunck. sine causa, ut videtur. De numerorum permutationibus supra diximus ad v. 268. Legit Elmsleius σίγα δ' ἔξομεν στόμα.

84 657. σὺν πατρὶ edebatur ante Musgravium, metro et sententia repugnantibus. πατρὸς e quatuor MSS. et Lasc. restituit Musgr. σὺν πατρὸς μολῶν ποδί, *quando cum patre reverso rediero*; ut recte interpretatur Valck. cum Marklando ad Suppl. 90. Conf. Orest. 1215. παρθένου δέχου πόδα, *expecta virginis reditum*.

658. γῆ δέσποινα σή. Markland.

659. X. II. 217. et 223. γεγευμένος Schol. πεπειραμένος. Sic Noster in Herc. F. 1356. Ἄταρ πόνων δὴ μυρίων ἐγευσάμην. Hec. 379. οὐκ εἴωθε γένεσθαι κακῶν. Soph. Trach. 1103. Ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγευσάμην.

660—4. Leguntur hi quinque versus apud Stobaeum LXXI. p. 431, 87. Grot. p. 307. ubi ὄλλωσθε pro ὄλοισθε, et οὐτως

γυναίκας, οὐδ' εἰ φησὶ τις μ' αἰεὶ λέγειν
αἰεὶ γὰρ οὖν πως εἰσὶ κακείνας κακά·
ἢ νῦν τις αὐτὰς σωφρονεῖν διδασκᾶτο,
ἢ καὶ ἐάτω ταῖσδ' ἐπεμβαίνειν αἰεὶ.

XO. τάλαντες, ὃ κακοτυχεῖς ἀντιστρ. 665

γυναικῶν πότμοι· τίνα νῦν ἢ τέχνην
ἔχομεν, ἢ λόγον

σφαλεῖσαι κάθαρμα λύειν λόγου;

ΦΑΙ. ἐτύχομεν δίκας,

pro οὖν πῶς v. 662. Odium, quo mulieres prosequēbatur, pari sententia exprimit Euripides in *Fragm. Aeoli* apud *Stobaeum* LXXE p. 432, 6. Grot. p. 308. *Γυναῖκα δ' ὅστις παύσεται λέγων κακῶς, Δύστηνος ἄρα, καὶ σοφὸς κεκλήσεται.* Verbum ἐμπλημα eadem significatione cum participio adhibetur in *Fragm. Nostri Sylei* 2. ἐμπλήσθητί μου Πίνων κελκῶν αἶμα. *Arist. Vesp.* 601. Ἐμπλήσο λέγων. *Acharn.* 235. Ὡς ἐγὼ βάλλων ἐκείνον οὐκ ἂν ἐμπλήμην λίθοις.

665. τάλαινες *Lasc.* Ald. mendose. Versus est Paëonicus Dimeter, vel, si mavis, Creticus. De reliquis hujus antistrophae metris, videnda sunt quae ad strophica notavimus, supra v. 363. Totum hoc canticum Phaedrae tribuit A.

666. Aesch. *Agam.* 1145. Ἴω, τάλαινας κακόπομοι τύχαι.

667. νῦν τέχνην *Cod. A.* adversante metro, non postulante, quod credidit Brunckius. Si quid mutandum esset, legerem, τίνας νῦν τέχνας ἔχομεν ἢ λόγους; λόγους enim duo *MSS.* A. B. sed nil opus videtur: tantum dedi νῦν. τίνας νῦν τέχνας *Herman.* 85

668. καθ' ἅμμα λύσειν *Ald.* καθ' ἅμμα λύσειν λόγου *Lasc.* et λόγων pro varia lectione. Cum λύσειν exhibēant *MSS.* etiam nonnulli, teste *Musgravio*, primus edidit ex ejus conjectura λύειν, quod credo, ob similitudinem literarum s et c, in λύσειν mutatum fuisse; mox e corrigentis librariū manu profectam esse *Aldinae* lectionem λύσειν. *Hesychio* quidem recte restituerunt *Viri docti* κάθαρμα λύεις, sic enim *MS.* a *Schowio* collatus. glossa vero e *Suida*, ut videtur, adscripta est; ἐπὶ τῶν δύσλυτόν τι λύειν ἐπιχειρούντων. Proverbialis erat locutio, ut patet ex *Zenobio* IV. 46. Displicet *Brunckio* atisque vox λόγου, pro qua νόσου proposuit *Luzacius*, *Exercit. Academ.* p. 197. φρόσου *G. Burges.* Sed verbi repetitionem, a qua alibi *Euripides* minime abstinēbat, in hoc loco data opera sectatus esse videtur. Nodus enim, sive difficultas, quae ab argumento profecta esset, argumento quoque solvi debebat.

669. ἔτυχον δίκας *E. P. Lasc.*

ἰὼ γὰ, καὶ φῶς, 670
 πᾶ ποτ' ἐξαλύξω τύχας;
 πῶς δὲ πῆμα κρύψω, φίλοι;
 τίς ἂν θεῶν ἀρωγός, ἢ τίς ἂν βροτῶν
 παρέδρος, ἢ ξυνεργός ἀδίκων ἔργων
 φανείη; τὸ γὰρ παρ' ἡμῖν πάθος 675
 παρὸν δυσεκπέρατον ἐρχεται βίον.
 κατοχυροῦσθε γυναικῶν ἐγώ.

XO. φεῦ, φεῦ· πέπρακται, καὶ κατώρθωνται τέ-
 χναι,

δέσποινά, τῆς σῆς προσπόλου· κακῶς δ' ἔχει.

ΦΑΙ. ὦ παρκακίστη, καὶ φίλων διαφθορά, 680

670. ὦ γὰ Lasc. Ald. Correxit Heathius ἰὼ γὰ, καὶ φῶς, ob versum Antistropicum 367. ἰὼ μοι, φεῦ, φεῦ.

671. ἐξαλείξω MS. A. quod forte pro ἐξαλείψω scriptum esse putavit Musgravius.

672. Ita recte Cod. Paris. Vulgo contra metrum legebatur πῶς δὲ κρύψω, φίλοι, πῆμα; Alteram scripturam e conjectura restituendam esse monuerat Marklandus.

673. Haec imitatus est, ut videtur, Aristophanes Thesm. 715. Τίς οὖν σοι, τίς ἂν ξύμμαχος ἐκ θεῶν Ἀθανάτων ἔλθοι ξὺν ἀδίκους ἔργοις;

676. δυσεκπέρατον Ald. δυσεκπέρατον tres MSS. Lasc. et Schol. quod proculdubio verum est. ut infra v. 887. βίον habent C. E. Lasc. et A. pro var. lect. Musgravius placuit verborum 86 constructio, quam in Scholiis invenerat, τὸ γὰρ πάθος βίον παρ' ἡμῖν παρὸν. Mihi potius videtur genitivus βίον pendere ab adjectivo verbali δυσεκπέρατον.

677. ἐγὼ deest in Lasc.

678. καὶ κατώρθωνται τέχνη auctoritate Codicis A. edidit Brunckius. Sed praestant, mea quidem sententia, quae vulgo leguntur, pluralia. Dubitari potest, utri lectioni faveat Scholiasta. Hunc et sequentem versum Nutrici tribuendos esse monuit Reiskius; frustra.

680. Aliam lectionem διαφθορεῦ, quam exhibent duo Codices et X. II. 343. in textum intulerunt Valck. et Brunck. Sed multo melior est ad sententiam, et plus auctoritatis prae se fert vulgata διαφθορά. Res pro persona ponitur, quod apud omnes fere scriptores, praesertim Atticos, saepissime factum est. Comparat Musgravius Platonicum, λώβη καὶ διαφθορά τῶν συγγενεμένων. Adde Nostri Androm. 299. Μεγάλαν Πριάμον πόλιως λώβαν, i. e. Parin. In Sophoclia Philoct. 622. ἢ πᾶσα βλάβη de

οἱ εἰργάσω με. Ζεὺς δ' ὁ γεννήτωρ ἐμὸς
 πρόδροξον ἐκτρέψειεν, οὐτάσας πυρὶ.
 οὐκ εἶπον; οὐ σῆς προύνοησάμην φρενός,
 σιγᾶν ἐφ' οἷσι νῦν ἐγὼ κακύνομαι;
 σὺ δ' οὐκ ἀνέσχον· τοιγάρ οὐκέτ' εὐκλειεῖς 685
 θανούμεθ'. ἀλλὰ δεῖ με δὴ καινῶν λόγων.
 οὗτος γάρ, ὄργῃ νῦν τεθηγμένος φρένας,

Ulysse, in Electr. 301. de Aegistho dicitur. In ejusdem Philoct. 927. compellatur Neoptolemus, Ὡ πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δεῖμα, καὶ πανουργίας Δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, οἷά μ' εἰργάσω, οἱ ἠπάτηκας. Sed nihil attinet exempla notissimae figurae colligere. Ceterum verborum ordinem inverterunt Valck. et Brunck. secuti Florentinum, ubi διαφθορεῦ φιλων. At vero plura sunt ibi in pejus mutata, quam ut in re dubia isti Codici fides habeatur. Neque de hiatus in fine versus timeundum est; cum eundem in Hippolyti, quae praecesserat, oratione, octies admiserit Euripides.

681. Ita MSS. Parisienses omnes, Lasc. Schol. et X. II. 341. Aldus habet Ζεὺς ὁ γ. ἔ. II. ἐκτρέψειέ δ'. Pejus Flor. Ζεὺς γ' ὁ γεννήτωρ—.

682. οὐτεύσας X. II. 342. πρόδροξον ἐκτρέβειν proprie de urbe vel familia dicebatur: ut in Prologo Rhesi apud Valck. Diatrib. p. 90. Εἰ μὴ κατασκαφείσαν ὄψομαι πόλιν Πριάμου, βία πρόδροξον ἐκτετρομμένην. Verum de homine dictum legitur etiam in loco Herodoti, quem cum nostro apte conferunt VV. DD. Lib. VI. 86. Γλαύκου νῦν οὐκέτι ἀπόγονόν ἐστι σὺδεν, οὐδ' ἰστίη οὐδέμια νομιζομένη εἶναι Γλαύκου· ἐκτέτριπται τε πρόδροξος ἐκ Σπάρτης. Vid. Aristoph. Ran. 587. Πρόδροξος αὐτός, ἡ γυνή, τὰ παιδία, Κάμισι ἀπολομένη, et ibi Spanhemium, qui docet solenne Atheniensium juramentum respici, in quo imprecabantur, ut non ipsi solum, sed uxores, liberi, et totum insuper genus funditus perirent, si pejerassent. πρόδροξον Hesyach. σὺν ταῖς ῥίζαις ἀνασπώμενον. Idem Latini dicebant cum stirpe, ut Virg. Aen. XI. 394. Evandri totam cum stirpe videbit Procubuisse domum.

683. Hunc et duos seq. versus adhibuit X. II. 196—8. In Exercit. Academ. quae sub Luzacii auspiciis Lugdani promierunt, p. 19. emendatum est, οὐκ εἶπον, ὡς σῆς προύνοησάμην φρενός, frigidè sane. Vulgatum defendere poterit Baccharum versus 649. Οὐκ εἶπον; οὐκ ἤκουσας, ὅτι λύσει μέ τις;

685. σὺ δ' οὐκ ἀνέσχον· subaud. σιγῶσα, et vid. supra ad vv. 354. 361.

687. συντεθηγμένος vulgo. Emendavit Piersonus νῦν τε-

ἔρει καθ' ἡμῶν πατρὶ σὰς ἀμαρτίας,
πλήσει τε πάσαν γαίαν αἰσχίστων λόγων.
ὄλοιο καὶ σὺ, χῶστις ἀκοντας φίλους
πρόθυμός ἐστι μὴ καλῶς εὐεργετεῖν.

690

TR.

δέσποιν', ἔχεις μὲν τὰμὰ μέμψασθαι κακὰ
τὸ γὰρ δάκνον σου τὴν διάγνωσιν κρατεῖ
ἔχω δὲ καγὼ πρὸς τὰδ', εἰ δέξει, λέγειν
ἔθρεψά σ', εὐνοὺς τ' εἰμί· τῆς νόσου δέ σοι
ζητοῦσα φάρμαχ', εὐρον οὐχ ἄβουλόμην.
εἰ δ' εὐ γ' ἔπραξα, κάρτ' ἂν ἐν σοφοῖσιν ἦν
πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτῆμεθα.

695

θηγμένος, quod, Valckenaerii iudicium secutus, admisi. —
Idem fecerat Brunckius, etsi postea ipsum sui facti poenituit.
Verum neque praepositio σὺν hic locum habet; neque composi-
tum *συνθήγω* alibi reperire potui. Contra *λήμ' ἔχων τεθηγμέ-
νον* est in Nostri Orest. 1641. cui plura similia apud Tragicos
invenias.

688. τὰς ἀμαρτίας Lasc. Ald. et MSS. praeter A. cuius
auctoritate correxit Musgravius σὰς ἀμ. Post hunc vulgo se-
quitur versus, quem omittit ille Codex, ἔρει δὲ Πιτθεῖ τῷ γέ-
ροντι συμφορὰς, quemque ut ab interpolatoris manu profectum,
cum Brunckio delevi. Mox idem praebet πλήσει δέ, quod re-
cepto minime praeferendum videtur. πλήσει τε, praeter Lasc.
Ald. et MSS. habet etiam X. II. 212. et 964.

88 696. Ita Lasc. et MSS. rectius quam quod Aldina exhi-
bet *ζητοῦσα γ' εὐρον φάρμακ'.*

697. Proponunt Heathius et Musgravius *εἰ δ' εὐ γ' ἔπραξ'*
ἂν, quod plane barbarum est; particulae *εἰ ἂν* nusquam in eo-
dem sententiae membro leguntur, nedum cum Verbo indicativo
conjunctae. Falluntur etiam Valckenaerius et Brunckius, cum
vocalam ἂν aequae ad ἔπραξα quam ad ἦν referendam esse co-
gitant. Constructione nihil expeditius aut facilius; eadem est
in Orest. 241. *Ἐλ μόνος ἐσώθη, μᾶλλον ἂν ζηλωτὸς ἦν.* Hom.
II. E. 679. *Καὶ νῦ κ' ἔτι πλείονας Λυκίων κτάνε διὸς Ὀδυσ-
σεύς, Ἐλ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ.* Codd.
A. Fl. solito librariorum errore exhibent *κάρτα γ' ἐν σ. ἦν.*
ἔπραττον pro ἔπραξα Schol.

698. „Eustathius ad *Iliad.* K. p. 786, 7=698, 36“ R. P.
πρὸς τὰς τύχας bene vertit Musgravius pro *rerum exitu*, confe-
rens Helen. 329. *Πρὸς τὰς τύχας τὸ χάσμα, τοὺς γόους τ' ἔχε.*
τὰς φρένας κεκτῆμεθα, prudentiae opinionem possidentis; in hoc
sensu adhibetur *κτᾶσθαι* in Med. 220. *Διάμλειαν ἐκτῆσαντο καὶ*

- ΦΑΙ. ἢ γὰρ δίκαια ταῦτα κἄξαρκοῦντά μοι,
 τρώσασαν ἡμᾶς εἶτα συγχωρεῖν λόγοις; 700
- ΤΡ. μακρηγοροῦμεν· οὐκ ἐσωφρόνουν ἐγώ.
 ἀλλ' ἔστι καὶ τῶνδ' ὥστε σωθῆναι, τέκνον.
- ΦΑΙ. παῦσαι λέγουσα· καὶ τὰ πρὶν γὰρ οὐ καλῶς
 παρήνεοσάς μοι, κἀπεχείρησας κακὰ·
 ἀλλ' ἐκποδῶν ἄπελθε, καὶ σαντῆς πέρι 705
 φρόντιξ· ἐγὼ γὰρ τὰμὰ θήσομαι καλῶς.
 ὑμεῖς δὲ, παῖδες εὐγενεῖς Τροϊζήνιαι,
 τοσόνδε μοι παράσχετ' ἕξαιτουμένη,
 σιγῇ καλύπτειν, ἀνθάδ' εἰσηκούσατε.
- ΧΟ. ὄμνυμι σεμνὴν Ἄρτεμιν Διὸς κόρην, 710
 μηδὲν κακῶν σῶν εἰς φάος δεῖξειν ποτέ.
- ΦΑΙ. καλῶς ἔλεξας· ἐν δὲ προτρέπουσ' ἐγὼ

δαθυμῶν. Iph. T. 676. Καὶ δειλῶν γὰρ καὶ κήνην κεντήσομαι.
 et alibi.

699. ἢ καὶ δίκαια Cod. Par. κούξαρκοῦντά μοι Lasc.
 Vid. supr. ad v. 278.

700. Nonnulla in hoc versu interpretando exorta est difficultas, quod verba συγχωρεῖν λόγοις alium postulare sensum videntur, alium supra v. 299. "Ἡ τοῖσιν εὐ' λεχθεῖσι συγχωρεῖν λόγοις. Interpretatio quidem, quam olim protuleram, hodie mihi parum satisfacit. Vertendum puto, *After having injured me, then to meet me in argument.* De usu τοῦ εἶτα inter participium et verbum positi, vide Koen. ad Gregorium p. 62. τρώσαντες Flor.

705-6. X. II. 228-9. Euripidem reprehendit Brumoesus,⁸⁹ quod in reliqua fabula quid de Nutrice factum sit, ne verbo quidem indicaverit. Distinctionem inter formulas τὰμὰ θήσομαι καλῶς, et ταῦτ' ἐγὼ θέσω καλῶς, supra v. 523. notavit Kusterus de Verbis Mediis Sect. I. 47. De locutione εὐ' θέσθαι vel καλῶς θέσθαι τὸ παρὸν, luculente disseruit Hemsterhusius ad Lucian. Tom. I. p. 405.

708. τοσόνδ' ἔμοι Brunckius, qui et infra 727. τῆσδ' ἔμοι.

709. καλύπτειν B. D. καλύψαθ' Lasc. Ald. καλύπτειν. A. Fl. et sic Musgr. Valck. Bruñck.

712. Vulgo ἔλεξασθ'. sed ἔλεξας e Cod. Flor. certissime reposuit Valckenærius, indicans quatuordecem alia Euripidis loca, in quibus eadem formula καλῶς ἔλεξας legitur. Deinde προτρέπουσ' Lasc. Ald. ut vulgo editur, sed Brunckius dedit προστρέπουσ', i. e. obsecrans, quod pro varia lectione habet MS. B. fir-

εὔρημα δὴ τι τῆσδε συμφορᾶς ἔχω,
 ὥστ' εὐκλεῖᾷ μὲν παισὶ προσθεῖναι βίον,
 αὐτῇ δ' ὄνασθαι πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα. 715
 οὐ γάρ ποτ' αἰσχυνῶ γε Κρησίους δόμους,
 οὐδ' εἰς πρόσωπον Θεσέως ἀρίζομαι
 αἰσχροῖς ἐπ' ἔργοις, ὄννεκα ψυχῆς μιᾶς.

XO. μέλλεις δὲ δὴ τι δρᾶν ἀνήκεστον κακόν;
 ΦΑΙ. θανεῖν ὅπως δέ, τοῦτ' ἐγὼ βουλευόσομαι. 720
 XO. εὔφημος ἴσθι. ΦΑΙ. καὶ σύ γ' εὐ με νουθέτει.

mantibus aliis Codicibus; nam προστρέπτουσ' D. προστρέπω δ' E. Visum est vulgatam lectionem in textu retinere, etsi, fateor, neque haec, neque προστρέπτουσ' mihi satisfacit: neutri certe convenit Scholiastae interpretatio ἀντὶ τοῦ ζητοῦσα καὶ ἐξερευνῶσα; nec dubito quin aliter scripserit Euripides: conjicio equidem προσκοποῦσ', quod a vestigiis literarum in Codd. non longe recedit. Sed judicabit eruditus Lector. προσβλέπουσα vel προβλέπουσα conj. Wakefield.

713. δῆτα pro δὴ τι e duobus Codd. Brunckius. Conf. Heraclid. 534. Εὔρημα γάρ τοι μὴ φιλοψυχοῦσ' ἐγὼ Κάλλιστον εὔρηκ', εὐκλεῶς λιπεῖν βίον.

90 714. προθεῖναι Lasc. Vide notata supra ad v. 624.

715. αὐτῇ τ' Lasc. Ald. et MSS. Correxerit Canterus αὐτῇ δ', quod ob praecedentem particulam μὲν requiritur: et sic profecto edebatur, donec veterem errorem revocavit Musgravius. In locutione πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα censet Valckenaerius tesserarum ludum respexisse Euripidem. Hemsterhusius ad Lucian. Tom. I. p. 486. afferens Sophoclem Stobaei CVI. p. 570, 42. Grot. p. 456. Στέργειν δὲ τὰμπεσόντα καὶ θέσθαι πρέπει Σοφὸν κυβερτήν, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην. male emendavit κεν θέσθαι: correxit eum Porsonus ad Phoen. 1422. monens καὶ nunquam crasin facere cum αὐ, nisi in compositis; et insuper legendum esse τὰμπεσόντα ex Ed. Trincav. Conferre possis Nostri Electr. 843. 1107. τὰ μὲν γάρ εὐ, τὰ δ' οὐ καλῶς πίπτοντα δέρομαι βροτῶν. Med. 54. Aesch. Agam. 32.

716. αἰσχηνῶ Lasc. qui simile habet vitium supra v. 246. Κρησίου Ald.

720. ἐγὼ τοῦτο β. Lasc. Ald. sed Codd. recte τοῦτ' ἐγὼ β. quod sine Codicibus legendum esse monuerat Canterus. θανεῖν γ' mavult Elmsleius ad Heraclid. 141.

721. εὔφημος ἴσθι. Eadem est formula in Orest. 1320. et in Tragici alicujus senario apud Ammonium p. 76. similis autem εὔφημα φῶνε in Iph. T. 687. Herc. F. 1188. Soph. Aj. 362.

ἐγὼ δὲ Κύπριν, ἥπερ ἐξόλλυσι με,
 ψυχῆς ἀπαλλαχθεῖσα τῆδ' ἐν ἡμέρα,
 τέρω· πικροῦ δ' ἔρωτος ἠσσηθήσομαι.
 ἀτὰρ κακὸν γὰρ χιτέρω γενήσομαι 725
 θανοῦσ', ἢν εἰδῆ μη' πὶ τοῖς ἐμοῖς κακοῖς
 ὑψηλὸς εἶναι· τῆς νόσου δὲ τῆσδέ μοι
 κοινῇ μετασχὼν σωφρονεῖν μαθήσεται.

XO. ἀλιβάτοις ἰπὸ κευθμῶσι γεινοίμαν, στροφή ἄ.
 ἵνα με πτεροῦσαν ὄρνιν 730.

Electr. 1211. Marklandus conjecit καὶ σύ γ' εὖ με νουθετεῖς, et καὶ σύ μὴ με νουθέτει, utrumque frustra: omnino enim sana sunt vulgata; meminerint tantum tirones σύ γ' esse tu saltem.

724. ἠττηθήσομαι Lasc. Ald. et MSS. praeter Fl. Sed τρ91 pro σσ in vocibus ἦττων, πράττω, θάλαττα et similibus, recentioris erat Atticismi, nunquam a Tragicis adhibiti. Hoc post alios movit Porsonus ad Hec. 8.

725. Male θατέρω duo Codices. „In Danae 16. vulgo Ὁς τῆσδέ γ' ἄρξει θατέρας πολλῆς χθονός. χιτέρας recte Heathius; probante Valckenauerio ad Hipp. 728. Sed neuter vidit γ' in τ' mutandum. Vid. Hec. 361. (365) Τὴν Ἐκτορός τε, χιτέρων πολλῶν κάσιν. Eur. Electr. 434. Ὁ πλοῦσιός τε, γὰρ πένης ἴσον φέροι.“ R. P.

729. ἄπαι Lasc. ἠλίβατος epitheton est Homericum, de cujus etymo et significatione nihil certi statui potest. Vertitur quidem plerumque *excelsus et praeruptus*, ex Etymologo M. p. 427, 39. Ἠλίβατος, δύσβατος καὶ ὑψηλὸς τόπος· μέγας καὶ ἄβατος. — ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν, ἀλιτόβατος, καὶ συγκοπῇ ἀλίβατος, καὶ ἐκτάσει ἠλίβατος. Idem mox nostrum locum citans habet ἠλιβάτοις κευθμῶσι, βαθυτάτοις ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν τῆς βάσεως. Sic etiam Hesychius v. ἠλίβατον. Schol. Apollon. Rh. II. 169. et alii Scholiastae. Verum talibus Grammaticorum commentis parum fidei habendum est. Magis etiam a verisimilitudine abhorret interpretatio, quam cum aliis Grammaticis affert Photius Lex. MS. ἠλίβατος, ὑψηλῆ, ἐφ' ἧς πρῶτον διὰ τὸ ὕψος ὁ ἥλιος βαίνει. Aliorum interpretationes nihilo meliores, habet Etymologus. Rectius fortasse Musgravius intelligit *immensus, ingens*. Apud Homerum quidem vox cum πέτρῃ semper jungitur; vid. Il. O. 273. 619. Il. 35. Odyss. I. 243. K. 88. N. 196. Ita quoque Pindarus Olymp. VI. 109. Ἴκοντο δ' ὑψηλοῖς πέτρῃσιν ἀλίβατον Κρονίου. Noster Suppl. 80. ἐξ ἀλίβατου πέτρας. Theocr. Idyll.

θεὸς ἐν πταναῖς ἀγέλαισιν θείη
 ἀρθείην δ' ἐπὶ πόντιον
 κῦμα τᾶς Ἀδριηνᾶς
 ἀπᾶς, Ἡριδανῶ δ' ὕδωρ,
 ἔνθα πορφύρεον σταλάσσουσ'
 εἰς οἶδμα πατρὸς τριτάλαιαι

735

XXVII. 10. Stesichorus vero, ab Etymologo et Hesychio citatus, *Τάρταρον ἠλίβατον*. Hesiod. Theog. 483. *Ἄνθρω ἐν ἠλίβατῳ*. Damoxenus Athenaei III. p. 102. C. corrigente Porsono, *Ἄι μεταβολαὶ γὰρ, αἷ τε κινήσεις κακὸν ἠλίβατον ἀνθρώποισιν, ἄλλοιωμά τε*. Dorice ἀλιβάτοις demum scripsimus.

92 731. ποταναῖς Ald. A. πταναισῖν Lasc. P. Ποτανὸς quidem apud Nostrum satis frequens est. Vid. Suppl. 630. 1152. Helen. 1498. 1507. Electr. 463. Orest. 981. sed, ob secundam syllabam productam, ab hoc loco necessario exulat. Versus noster in duos male divisus est a Musgravio et Valckenaerio, quos per incuriam, ut ipse ait, secutus est Brunckius; verum ille ποταναῖς anapaestum esse credidit. ἀγέλαισιν Ald. ἀγέλαισι Lasc. et sic Musgr. metro repugnante. recte ἀγέλαισιν A.

732. Edidit Barnesius ἀρθείην γὰρ, errore scilicet typographico, quem summa fide repeti curavit Beckius.

733. Huc respexit Eustathius ad II. Γ. p. 405, 34=307, 28. In ed. Rom. legitur Ἀδριηνῆς, in Basil. Ἀδριηνῆς, mendose.

735. πορφυρόν Ald. sed πορφύρεον Lasc. cum Codd. omnibus. Deinde σταλάσσουσιν Lasc. Ald. quos secuti sunt Musgravius et Brunckius, planissime contra metrum. Versus est una syllaba Glyconeo procerior; vocatus Σαπφικὸς ἑνεασύλλαβος, ἢ Ἰππωνάκτειος, teste Hephaest. Cap. X. p. 56, 12. Vid. supr. v. 67. Haec metri species licentiam habet, quam de Pherecrateis supra memoravi, ad v. 564. scilicet ut ab Iambo, Spondeo, et Trochaeo, pari jure versus incipiat: quod videre est apud plurima Hipponactorum exempla, a Gaisfordio allata. Idem prorsus de Glyconeis intelligendum est. vid. vv. 63. 64. 65. 732. 734. 742. 744. 749. 750. 762. 763. Recte igitur atque ordine versui nostro opponitur antistrophicus 745. κρήναι τ' ἀμβρόσιαί χέονται. Si Viri eximii, et de Graecis literis optime meriti, hiace minutiis aliquantulum curae impendissent, non toties, opinor, Euripidis numeros praeposteris et noxiis auxiliis violassent: certe non legisset in hoc versu Marklandus ἔνθα τε πορφύρεον σταλάσσουσ', neque edidisset Valckenaerius ἔνθα γὰρ π. σ. contra metri legem et sententiae rationem.

736. τρίταιναι MSS. plerique cum Lasc. et sic Brunckius, de metro scilicet securus.

κόραϊ, Φαίδωντος οἶκτο,
 δακρῶν τὰς ἠλεκτροφαεῖς ἀγῆς.
 Ἐσπερίδων δ' ἐπὶ μῆλόςπορον ἀκτὰν ἀντ. ἀ.
 ἀνύσαιμι τᾶν ἀοιδῶν, 740
 ἦν ὁ ποντομέδων πορφυρέας λίμνας
 ναύταις οὐκ ἔθ' ὄδον νέμει,
 σεμνὸν τέρμονα ναίων
 οὐρανοῦ, τὸν Ἄτλας ἔχει,

740. ἀνύσαιμι suband. ὄδον, veritas festinem, vel iter 93
celeriter conficiam. vid. Hemsterhusium ad Aristoph. Plut. 607.
 Similiter Sophocles Trach. 659. πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε.
 Paullum aliter in Aj. 606. Ἔτι μὲ ποθ' ἀνύσειν Τὸν ἀπότρο-
 πον ἀΐδηλον Αἶδαν. Antig. 805. Eurip. Suppl. 1152. ubi
 praepositio quoque supprimitur. Ex mea correctione edidi
 τᾶν ἀοιδῶν; nam vulgatum τᾶν ἀοιδῶν esset *cantilenarum*; ἀοι-
 δὸς vero de *cantatore* et *cantatrice* dicitur; vid. Phoen. 1522.
 Σφιγγὸς ἀοιδοῦ δῶμα φοιεύσας. Ceterum Hesperides ut ἀοι-
 δοὶ celebrantur etiam in Herc. Fur. 393. Τριῶδύς τε κόρας
 Ἥλυθεν ἐσπέριον ἐς αὐλάν, Χρυσέων πετάλων ἄπο μῆλοφόρον
 Χερὶ καρπῶν ἀμέρξων. ubi sequentia cum nostris conferas.
 Apollon. Rh. IV. 1399. ἀμφὶ δὲ νύμφαι Ἐσπερίδες ποίπννον
 ἐφίμερον αἰδουσαι. Hesiod. Theog. 274. Γοργόνες δ', αἱ ναί-
 ονται πέτρῃν κλυτοῦ Ὀκεανοῖο, Ἐσχατὴ πρὸς νυκτὸς, ἦν Ἐσπε-
 ρίδες λιγυφῶνοι. et 516. Ἄτλας δ' οὐρανόεν ἐρὲν ἔχει κρατε-
 ρῆς ὑπ' ἀνάγκης, Πάτρασιν ἐν γαίῃς, πρόπαρ Ἐσπερίδων λι-
 γυφῶναν, Ἐστῆως, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτοισι χέρεσσι. Milton.
 Comus 980. *There I suck the liquid air, All amidst the gar-
 dens fair Of Hesperus and his daughters three, That sing
 around the golden tree.* Quae de Hesperidum fabula apud
 Poetas et Mythographos extant, congressit Heynius in Observ.
 ad Apollodorum p. 166. seq. τᾶν ἀοιδῶν Lasc.

741. Vid. supr. v. 147. et ibi notata. Vulgo editur *λί-
 μνης*, etsi Doricam terminationem recte exhibent Lasc. et Ald.

743. Ita Valck. ex quatuor Codd. A., B., D., Fl. Pro
ναίων exhibent Lasc. Ald. *κυρῶν*, quod et B. pro var. lect.
 Hinc opinatur Valckenaerius primum scripsisse Euripidem *σε-
 μνῷ τέρμονι κύρων*, imitatione Aeschyli, qui in Nieba apud
 Plutarch. Tom. II. p. 603. A. Strabon. XII. sub fin. dederat
οὐρανοῦ κύρων ἔνω. mox autem in secunda editione, ad mo-
 rem sui temporis, scripsisse *σεμνὸν τέρμονα ναίων*.

744. De articulo praepositivo vice postpositivi adhibito
 vide quae diximus supra ad v. 527. et vid. infra v. 1274.

κρήναι τ' ἀμβρόσιαι χέονται 745
 Ζανὸς μελάθρων παρὰ κοίταις,
 ἴν' ἄ βιόδωρος αὔξει
 ζαθεῖα χθῶν εὐδαιμονίαν θεοῖς.
 ὦ λευκόπτερος Κρησία 750
 πορθμῖς, ἅ δια πόρτιον
 κῦμ' ἀλίπτυπον ἄλμας
 ἐπόρευσας ἐμὰν ἄνασσαν,
 ὀλβίων ἀπ' οἴκων,
 κακονυφοτάταν ὄνασιν.
 ἧ γὰρ ἀπ' ἀμφοτέρων, ἧ 755
 Κρησίας ἐκ γᾶς, δύσορρις

94 Atlantis fabulae meminerunt Homerus Odys. A. 51. Hesiod. Theog. 516. Pindar. Pyth. IV. 515. Aeschyl. Prom. 355. 433. Eurip. Ion. 1. Herc. F. 402. Virgil. Aen. IV. 246. 480. VI. 796. et alii Poetae.

746. κοίτας Lasc.

747. Ita cum Brunckio edidi, e Codice A. qui exhibet ἴνα βιόδωρος. Vulgo ἴν' ὀλβιόδωρος, probante Valckenaerio; sed vocem ὀλβιόδωρος nusquam alibi legisse memini, et dubito an tale compositum adhibere potuisset Tragicus. Analogiae magis convenientes sunt formae ὀλβοδότας Bacch. 572. ὀλβοδό- τερα Bacch. 419. ὀλβοφόρος Iph. A. 596. Contra βιόδωρος est epitheton Terrae in Soph. Phil. 1161. Μηκέτι μηθενὸς κρα- τόνων ὅσα πέμπει βιόδωρος αἶα. quam locum Brunckius emen- dationibus suis pessime corruptit. Adumbratum est ab Homeri κο ζείδωρος ἄρουρα. Deinde ἄξει Ald. Correxerit Canterus in Nov. Lectt. I. 13. αὔξει, quod exhibent omnes MSS. et Lasc. Conjecerat Miltonus ἀέξει, et sic Reiskius, frustra. Utraque forma αὔξειν et ἀέξειν usi sunt Pindarus et Tragicus; sed illa usitatio, et nostri versus metro necessaria est. Solam ἀέξειν adhibuit Homerus. De his verbis egit Casaubonus Animadv. in Athenaeum p. 287, 35.

748. Valde probabilis est Brunckii conjectura θνατοῖς, quae vox, ob scripturae compendia, cum θεοῖς facile confun- di poterat. Metro certe melius conveniret, et dubito annon sensui aptius esset θνατοῖς.

752. πορεύσας Lasc. ἀμὰν Fl.

755. Exponit Musgravius; „Vel utrobique male ominata fuit, vel certe a parte Cretae, tum cum Athenas advolavit.“

95 756. Sex ultimos hujus Strophae versus in metra Trochai- ca distribui, quibuscum optime congruunt antistrophica. Qua-

ἑπτατο κλεινὰς Ἀθήνας,
 Μουνύχου δ' ἀπταΐσι· ἐκδη-
 σαντο πλεντὰς πεισμάτων ἀρ-
 χὰς, ἐπ' ἀπεί-
 ρου· τα γὰς ἔβασαν.
 ἀνθ' ὧν οὐχ ὁσίων ἐρώ-
 των δεινῆ φρένας Ἀφροδί-

760

ἀντ. β.

tuor priores sunt dimetri; ultimus est dimeter brachycatalecticus, qui vocatur Ithyphallicus, quales vv. 169. 753. praeeunte monometro sive basi. In ceteris editionibus haec scribuntur numeris durissimis, et metris sibi invicem male respondentibus.

757. Quatuor MSS. habent ἑπτατ' ἐπὶ κλ. A. Poteris quidem metro consulere legendo ἑπτατ' εἰς κλεινὰς Ἀθήνας. Malui autem, ut Poeticae licentiae in Choricis nonnihil concedamus, vocalem in fine vocis ἑπτατο, quae mutam et liquidam in κλεινός, productam habere.

758. Μουνυχιου MSS. et Edd. metro invito. Μουνύχου emendatib est Hermannii, de Metris p. 445. Portus quidem iste vocabatur Μουνυχία vel ὁ ἐπὶ Μουνυχίᾳ λιμὴν, ab Heroe Munycho. Harpocratio, Μουνυχία τόπος παραθαλάσσιος ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ἐλλάνικος δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ τῆς Ἀτθίδος, ὠνομάσθαι φησὶν ἀπὸ Μουνυχιου τινός· Βασιλέως τοῦ Παντακλεοῦς. Ita pro Μουνυχιου et Παντεκλεοῦς correxerunt VV. DD. ex Etymol. M. p. 589, 48. ἐπ' ἀπταΐς habet Aldina, contra metrum. ἐπ' ἀπταΐων E. Lasc. Recte autem M. δ' ἀπταΐσιν Codd. A. B. D. Fl. et sic quidem recentiores editiones. Praepositio e librarii explicatione in textum invecta erat. Citat Valckenaerius in exempla similis constructionis Apollon. Rh. II. 177. γαίη Βιθυνίδι πείσματ' ἀνησαν. IV. 244. πρυμνήσια νηὸς ἔδισαν Παφλαγόνων γαίη. Μοχ πλεντὰς πεισμάτων ἀρχὰς vertit Marklandus tortas funium extremitates, probante Valckenaerio ad Herod. IV. 60. p. 308, 46. ubi σπάσας τὴν ἀρχὴν τοῦ στροφίου.

760. Haec bis attigit Eustathius ad Π. Γ. p. 427, 29 = 324, 38. et ad II. H. p. 690, 48 = 568, 19. Marklandus delere valuit ἐπ', vetantibus metro et sermone. ἐπιβῆναι ἡπείρου est Homericum; Odyss. E. 399: Νῆγε δ' ἐπειγόμενος ποσὶν ἡπείρου ἐπιβῆναι. I. 85. Ἐνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμιεν, καὶ ἀφυσάμεθ' ὕδαρ. Ceterum ἡπειρος, ejus forma Dorica est ἄπειρος, apud Homerum et Tragicos simpliciter denotat terram, mari scilicet oppositam. Rariore autem licentia usus Noster conjunctim dixit ἀπείρου γὰς.

760. δεινῆ Lasc. Ald. Μοχ γαίησιν Lasc.

96

τας νόσφ κατεκλύσθη
 χαλεπᾶ δ' ὑπέραντλος οὐσα 765
 συμφορᾶ, τερέμνων
 ἄπο νυμφιδίων κρεμαστὸν
 ἄψεται ἀμφὶ βρόχον λευ-
 κῆ καθαρμούζουσα δείρα,
 δαίμονα στυγρὸν καταιδεσ- 770
 θείσα, τάν τ' εὐδοξον ἀνθαι-
 ρουμένα φάμαν, ἀπαλλάσ-
 σουσά τ' ἀλγει-
 νον φρενῶν ἔρωτα.

ΘΕΡΑΠΕΙΑΝΑ.

ἰού, ἰού. 775
 βοηδρομεῖτε πάντες οἱ πέλας δόμων.

764. κατεκλύσθη conj. Musgr.

765. ὑπέραντλος. de vi hujus vocis fuse egit Hemsterhusius ad Lucian. Tom. I. p. 108, 73. cujus notam adeant lectores: nobis satis erit monuisse, quod navis ὑπέραντλος dicebatur, cuius ἄντλος, h. e. *sentina*, tanta copia exundabat, ut exhauriri, vel compesci non posset. Hinc ad Phaedram calamitate oppressam, ac pene submersam, vox translata est. Ex locis ab Hemsterhusio citatis, unum describam Dion. Cass. LII. p. 473. A. verba sunt Maecenatis ad Augustum de Republica loquentis — μήτε οὖν χειμαζομένην ἔτ' αὐτὴν περιόδης ὄρῃς γὰρ ὡς ὑπέραντλος ἔστι· μήτε περὶ ἔρμα περιδράγῃναι εἰσῆς.

766. τερέμνων Edd. omnes. vid. supr. ad v. 538.

768. βρόχον ἀμφὶ λ. Lasc. E. Fabulae nostrae oeconomia, in ceteris egregia, hoc nomine inculpatur, quod Chorus praesenserit Phaedrae facinus, nec tamen prohibere conatus sit. Idem profecto vitium in aliis Euripidis Tragoeidiis conspicitur; et forsitan, ob partes Choro tuendas, quae eum a scena abesse non sinebant, aegre vitari potuit. In isto autem magis peccasse videtur Tragicus, quod ipse necis modus, quem initura esset Phaedra, a Choro praedictus sit.

769. δείρα vulgo: δείρα, Marklando jubente, recepere Valck. et Brunck.

771. εὐδοξον et φήμαν Lasc.

774. φρεσὶν pro φρενῶν Flor.

97 775. Ἐξαγγέλου personam praefixerunt Valck. et Brunck. membranis. Idem codex versus 778. 779. Nutrici tribuit.

- ἐν ἀγχόνας δίστοινα, Θησέως δάμαρ.*
XO. φεῦ, φεῦ, πέπρακται· βασιλῆς οὐκέτ' ἔστι δὴ
 γυνή, κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἠρτημένῃ.
ΘΕ. οὐ σπεύσει; οὐκ οἶσει τις ἀμφιδέξιον 780
 σίδηρον, ᾧ τὸδ' ἄμμα λύσομεν δέρας;
HMIX. φίλαι, τί δρωμεν; ἢ δοκεῖ περᾶν δόμους,
 λῦσαι τ' ἀνασσαῖν ἐξ ἐπισπαστῶν βρόχων;
HMIX. τί δ'; οὐ πάρεται πρόσπολοι νεαρίαι;
 τὸ πολλὰ πράσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίου. 785

778. οὐκέτ' ἔστι, non amplius est in vivis. Haec phrasis, cum loquendi modo apud nostrates apprime congruens, legitur in vv. 357. 866. 1157. et saepissime alias; legenda etiam, moneute Porsono, in Aristoph. Nub. 1471. Ζεὺς γὰρ τις ἔστιν; ΣΤ. ἔστιν. ΦΕΙ. οὐκέτ' ἔστ', ἐπεὶ Δίνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξ-εληλακῶς. ubi vulgatur οὐκ ἔνεστ'. Brunck. οὐκ ἔστιν γ'.

779. X. II 231. 1426.

780. Gladius anceps, i. e. utrinque acutus, qui alibi ἀμφηκῆς, δίστοιμος, hic audaci sane metaphora dicitur ἀμφιδέξιος σίδηρος. Id observavit Erotianus in Lex. Hippocr. nostrum versum citans. Metaphoricum hujus vocis usum, non multum quidem diversum, indicat Valckenaerius apud Herodotum V. p. 421, 50. ἀνδρωθέντι δὲ καὶ μαντευομένῳ Κυψέλω ἐγένετο ἀμφιδέξιον χρηστήριον ἐν Δελφοῖσι.

782. Comparat Valckenaerius Orest. 1554. *HM. Τί δρωμεν; ἀγγέλλωμεν εἰς πόλιν τάδε, Ἡ σὶγ' ἔχωμεν; HM. ἀσφαλέστερον, φίλαι.*

785. τὸ πολλὰ πράσσειν de eo dicitur, qui res ad se nihil attinentes agit. Noster Suppl. 576. (586.) *Πράσσειν σὺ πόλλ' εἰωθας, ἢ τε σὴ πόλις.* Herc. F. 265. cum interrogatione legendum, *Κάπειτα πράσσω πόλλ' ἐγώ, φίλους ἐμούς Θανόν-98 τας εὐ δρωῶν, οὐ φίλων μάλιστα δεῖ;* Aristoph. Ran. 228. Pac. 1058. *πολλὰ πράττεις, ὅστις εἰ.* Herod. V. 33. p. 388, 2. *τί πολλὰ πρήσεις;* Fragm. Eurip. Antiopae ap. Stobaeum LVI. p. 374, 38. Grot. p. 21. *Ὅστις δὲ πράσσει πολλά, μὴ πράσσειν παρὸν, Μωρός, παρὸν ἔῃν ἠδέως ἀπράγμονα.* Alia hujus phraseos exempla videas ap. Markland. in Suppl. Similis est notio vocum *πολυπράγμων, πολυπραγμονεῖν, πολυπραγμοσύνη.* Eadem significatione dixit Sophocles *περισσὰ πράσσειν*, Antig. 68. *τὸ γὰρ Περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα.* contraria Democritus apud M. Antonin. IV. 24. *ὄλγα πρήσαε, φησὶν, εἰ μέλλεις ἐνθυμήσειν.* ubi plura habet Gatakerus. βίω pro βίου Lasc. et E. P. pro v. l. unde receperunt, Valck. et Brunck.

- ΘΕ. ὀρθώσατ' ἐκτεινάντες ἄθλιον νέκυν.
 πικρὸν τὸδ' οἰκούρημα δεσπότηαις ἐμοῖς.
 ΧΟ. ὄλωλεν ἢ δύστηνος, ὡς κλύω, γυνή.
 ἦδη γὰρ ὡς νεκρὸν νιν ἐκτεινοῦσι δῆ.

ΘΗΣΕΥΣ.

γυναῖκες, ἴστε τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή; 790
 ἦχῶ βαρεῖα προσπόλων μ' ἀφίκετο.
 οὐ γὰρ τι μ' ὡς θεωρὸν ἀξιοῖ δόμος,
 πύλας ἀνοίξας, εὐφρόνως προσεννέπειν.

786. Male Ald. hunc et seq. v. Ἀγγέλῳ tribuit. δίκτειρον-
 τες pro ἐκτεινάντες habet D. νεκρὸν P.

787. οἰκουρὸς dicebatur materfamilias, cui, absente ma-
 rito, demandata erat domus custodia; ut Clytaemnestra in He-
 cub. v. 1267. Κτενεῖ νιν ἢ τοῦδ' ἄλογος, οἰκουρὸς πικρά: et
 ipsa custodia domus erat οἰκούρημα. Nunc vero Ministra de
 suo officio domestico, in dominæ scil. cadavere curandò, lo-
 quitur. Censet Valckenaerius οἰκούρημα pro οἰκουρὸς poni, ut
 in Orest. 918. sed diversa esse videtur ejus loci ratio.

790 - 1. Transponendos esse hos versus suspicor. In al-
 tero pronomen μ', quod vulgo abest, jubentibus Marklando et
 Valckenaerio, inserui.

792. θεωροὶ dicebantur, qui de rebus vel publicis, vel pri-
 vatis consulturi, ad Deorum oracula profecti erant. Hujus vocis
 usum dectissime illustravit Valckenaerius in Animadv. ad Ammo-
 99nium p. 92. Consulas etiam Dukerum ad Thucyd. V. 16. The-
 seus autem, qui in hac fabula Delphis reversus fingitur, videtur
 in priore Hippolyti editione, non a Delphis sed ab inferis isto die
 rediisse. Haec Valckenaerii conjectura admodum verisimilis est,
 ob locum Latini Tragici, qui priorem Nostrī fabulam passim imi-
 tatus est; Senec. Hipp. 850. *Quis fremitus aures flebilis pepulit
 meas? Expromat aliquis: luctus, lacrymae, et dolor, In limine
 ipso moesta lamentatio, Auspicia digna prorsus inferno hospite.*
 et ob versus, quos ex ista fabula conservavit Stobaeus CXVIII.
 p. 601, 26. Grot. p. 408. ὦ λαμπρὸς αἰθῆρ, ἡμέρας δ' ἄγνόν
 σέβας, ὦς ἦδ' ἐλεύσσειν τοῖς τε πρᾶσσουσιν καλῶς, Καὶ τοῖσι δυσ-
 τυχοῦσιν, ὧν πέφυκ' ἐγώ. ubi male Valck. post Grotium τοῖς γε
 πρᾶσσ. Haec scilicet videntur verba fuisse Thesei ab inferorum
 tenebris in scenam prodeuntis. Ceterum vocula τι post οὐ γὰρ
 legitur πλεοναστικῶς, ut supra v. 490. Οὐ γὰρ τι τοῖσιν ὡσεὶ τερ-
 πνᾶ δεῖ λέγειν. Plurima hujus formulae exempla ex Sophocleis
 protulit Valck. Male igitur Marklandus legere voluit Οὐδ' ἄρτι μ'.

- μῶν Πιτθέως τι γῆρας εἰργασται νέον;
 πρόσω μὲν ἤδη βίος· ἀλλ' ὅμως ἔτ' ἄν 795
 λυπηρὸς ἡμῖν τούσδ' ἄν ἐκλίποι δόμους.
- ΧΟ. οὐκ εἰς γέροντας ἦδε σοι τείνει τύχη,
 Θησεῦ· νέοι θανόντες ἀλγυνοῦσί σε.
- ΘΗ. οἴμοι· τέκνων μοι μή τι συλᾶται βίος;
 ΧΟ. ζῶσιν, θανούσης μητρὸς ὡς ἀλγιστά σοι. 800
- ΘΗ. τί φῆς; ὄλωλεν ἄλοχος; ἐκ τίνος τύχης;
 ΧΟ. βροχὸν κρεμαστὸν ἀγχόνης ἀνήψατο.
- ΘΗ. λυπη παχνωθεῖς, ἢ πὸ συμφορᾶς τινός;
 ΧΟ. τοσοῦτον ἴσμεν· ἄρτι γὰρ καὶ γῶ δόμοις,

794. Πιτθέως γῆρας pro *Pittheo Senē*. In personis designandis circumlocutiones frequentabant Tragici; eas tamen potissimum sectabantur, quae dignitatem aut virtutem aliquam denotarent: scilicet imitati Homericā ista, βίη Ἡρακλεΐη, Αἰνείαιο βίη, ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, ἱερὴ Ἴς Τηλεμάχοιο, Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ, μέγα σθένος Ἥετιανος. Legimus igitur in Nostri Phoen. 55. κλεινὴν τε Πολυνείκους βίαν. in Aeschyl. Theb. Τυδέως, Πολυφόντου, Ἀμφιάρεω, Πολυνείκους, Λασθένους βία. Eumen. 27. Ποσειδῶνος κράτος. Theb. 494. Ἰππομέδοντος σῆμα, καὶ μέγας τύπος. et plura ejusmodi, ipsas personas significantia. Similia sunt Καδμείαν μερίμναν, i. e. *Cadmum*, Phoen. 1079. et Τηρείας μήτιδος, i. e. *Tereos*, Aesch. Suppl. 62. Harum quidem circumlocutionum pleraque adoptarunt Latini Poetae. Lucret. V. 28. *triplectora tergemini vis Geryonai*. Virgil. Aen. XI. 376. *violentia Turni*. Horat. Carm. I. iii. 36. *Perrupit Acheronta Hercules labor*. III. xxi. 11. *Catonis—virtus*. Sat. II. 1. 72. *Virtus Scipidae, et mitis sapientia Laeli*. Hoc secutus est Miltonus Par. Am. V. 371. VI. 355. 371. Nostrae autem simillima est locutio Juvenalis Sat. IV. 81. *venit et Crispi jucunda senectus*.

796. ἐκλίπη Ald. ἐκλίποι recte MSS. et Lasc. vid. supra ad v. 482.

803. λ. π. Schol. ἀντὶ τοῦ κακωθεῖσα· ἐπάντων γὰρ τῶν φυ-100 τῶν φθαρτικὴ ἐστὶν ἡ πάγη. Aeschylum, ut videtur, secutus est Noster; Choeph. 81. *κρυφαίσις πένθεισι παχνουμένη*. Vid. Ruhnk. Ep. Crit. I. p. 120. Eleganter etiam Ovidius Heroid. XV. 112. *Adstrictum gelido frigore pectus erat*. Hinc sumpta sunt quaedam in X. II. 233. 1825. 2007. 2008.

804. τοσοῦτον. subaudi μόνον, quod supprimitur post τὸ σόνδε v. 708. δόμοις edidit Musgravius e Cod. Fl. et sic dudum ediderat Lascaris. δόμοις πάριμι est *aedibus adsum*. Pessimae, mea quidem sententia, Aldinam δόμους revocantur Valckenaeriana

Θησεῦ, πάρεμι, σὼν κακῶν πενθήτρια. 805
 ΘΗ. αἶ, αἶ· τί δῆτα τοῖσδ' ἀνέστεμμαι κάρα
 πλεκτοῖσι φύλλοις, δυστυχῆς θεωρὸς ὦν;
 χαλᾶτε κλειῖθρα, πρόσπολοι, πυλωμάτων·
 ἐκλύεθ' ἄρμους, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν

et Brunckius; quasi πάρεμι esset compositum ab εἶμι, ἴδο. Neque enim Chorus aedes intrabat, neque a statione decedebat. Praeterea non opinari δόμους πάρεμι interpretationem capere posse, quam ei donandam putat Valck. *domum tuam advenio*. εἶμι cum compositis apud Atticos poetas futuri temporis notionem habet. In Helen. 459. ἀλλ' ἔσω πάρεμι, sed intrabo. In nostra fabula εἶμι significat ἴδο vv. 215. 292. 1068. ἄπειμι αβίδο v. 656. εἴσεισιν ingreditur v. 864. ἔσειμι subίδο v. 1070. Moeris p. 16. ἄπεισιν Ἀττικῶς· ἀπελεύσεται Ἑλληνικῶς. ubi quaedam adnotavit Piersónus.

805. Vide supra ad v. 585.

806. Discimus etiam ex Soph. Oed. T. 82. morem fuisse eos, quibus laeta fuerant responsa, Delphis laurea coronatos domum redire: ibi Sacerdos de Creonte adveniente ait, Ἄλλ' εἰκάσαι μὲν ἠδύς· οὐ γὰρ ἂν κάρα Πολυστεφῆς ἄδ' εἴριπε παγκάρπου δάφνης. Sophoclis Scholiasta testem hujus moris citat Aristophanem, apud 101 quem (Plut. 21.) servus, Delphis reversus, hero suo dicit, Οὐ γὰρ με τυπήσεις, στέφανον ἔχοντά γε. Respondet herus, Μὰ Δί', ἀλλ' ἀφέλων τὸν στέφανον, ἦν λυπῆς τί με, Ἴνα μᾶλλον ἀλγῆς. Citat Valckenaerius Livium XXIII. c. 11. ubi Q. Fabius Pictor dixit, se oraculo egressum extemplo his omnibus Divis rem divinam fecisse: *jussumque ab antistite, sicut coronatus laurea corona et oraculum adisset, et rem divinam fecisset; ita coronatum navim adscendere, nec ante deponere eam, quam Romam pervenisset: se quaecunque imperata sint, cum summa religione ac diligentia executum, coronam Romae in ara Apollinis deposuisse.*

809. Hic versus, ut nunc editus est, vulgo legitur post v. 826. Sed ibi interpolatus est, ut cuiusvis ejus loci rationem inspicienti facile patebit: de quo mox dicendum erit. In hac sede usque ad Valckenaerii tempora edebatur versus manifesto vitiosus, Ἐκλύεσθ' ἄρμους, ὡς ἴδω δυσδαίμονα. Is quidem reposuit ἐκλύεθ' recte; nam legitur quoque in Med. 1312. Ἐκλύεθ' ἄρμους, ὡς ἴδω διπλοῦν κακόν. Helen. 1200. Ὡὴ· χαλᾶτε κλειῖθρα, λύεθ' Ἰππικᾶς Φάτνας, ὄπαδοί. Pergit autem scribere ὡς ἴδω τὸν δαίμονα Γυναικός, ex Cod. Fl. Sed patebit ex aliorum Codicum lectionibus, quidnam his turbis ortum dederit. Vocibus πικρὰν θέαν adscripta fuisse videtur in antiquiore quodam Codice interpretatio τὸν δυσδαίμονα γερὸν, quae, expulsa vera lectione,

- XO. *γυναϊκός, ἣ με καθ'αυτοῦσ' ἀπόλεσεν.* 810
ἰὼ ἰὼ, τάλαινα μελέων κενῶν·
ἔπαθες, εἰργάσω
τοσοῦτον, ὥστε τούσδε συγγέαι δόμους.
αἰ αἰ τόλμας, ὦ
βιαίως θανούσ', 815
ἀνοσίφ τε συμφορᾶ, σᾶς χερὸς
πάλαισμα μελέας.
τίς ἄρα σὴν, τάλαιν', ἀμανροῖ ζῶαν;

textum occupavit. Postea istum tam enormem versum describentes librarii, ad senarium recidere aggressi sunt. Alius igitur vulgatam reliquit ὡς ἴδω δυσδαίμονα Γυν. alius lectionem effinxit quae, teste Valckenaerio, erat in Cod. Paris. ὡς ἴδω δυσδαίμονα Νεκρὸν γυναϊκός, ἣ με θανούσ' ἀπόλεσεν. alius pro sua liberalitate reliquit τὸν δυσδαίμονα, ut in MS. E. alius denique, qui Florentinum exaravit, τὸν δαίμονα. Brunckius retinuit ἐκλύσαθ', sed recte dedit πικρὰν θίαν.

811. Acute et probabiliter conjicit Elmsleius delendas esse personarum notas ad vv. 811. 819. 849. 858. et omnia, quae in hac scena leguntur, melica Theseo tribuenda. Cum tamen versus 855-6-7. Choro paullum melius quam Theseo convenire videantur, satius duxi, ut in re dubia, nihil novare.

814-5. ὦ deest in Codice Paris. qui mox omittit χερὸς. 102 Verba αἰ αἰ τόλμας — συμφορᾶ parentheseos signis incluserunt recentes editores Heathio obsecuti. Non multum quidem refert utrum in simplices an in duplices Dochmiacos hi versiculi distribuantur: Contraxissem tamen in unum vv. 814. 815. nisi numeri versuum hactenus in notis citatorum subinde mutati molestias lectori facturi essent. Idem dictum puta de vv. supra 576-7: quod nos idcirco monuimus, ne ab aliis objiciatur. βιαίφ legit Elmsleius.

818. Vulgo legitur hic versus, ut in Aldina, τίς ἄρα σὴν τάλαιναν ἀμανροῖ ζῶαν; Omittit τάλαιναν Lasc. „Forsan legendum ἤμανροῖ ζῶαν; ut sit integer senarius.“ R. P. Verum haec nota Porsono admodum juveni, ut videtur, excidit: certe eam nunquam scripsisset, si animadvertisset Codicem Paris. habere τίς ἄρα σὴν, τάλαιν', ἀμανροῖ ζῶαν; versum scilicet praeuentibus et sequentibus similem. Reposui tantum ζῶαν, Porsoni exemplum secutus, qui in Hec. 1098. ζόης pro vulgato ζωῆς edidit, et duo loca Stobaei indicavit, ubi eandem medicinam metrum flagitat. Cum igitur constet utramque formam ζωῆ et ζόη adhibuisse Tragicos, praefendam duxi eam, quae nume-

ΘΗ. ὦμαι ἐγὼ παθέων· ἔπαθον, ὦ τάλας,
τὰ μάκιστ' ἐμῶν κακῶν· ὦ τύχα,
ὡς μοι βαρεῖα καὶ δόμοις ἐπεστάθης,
κῆλις ἄφραστος ἐξ ἀλαστόρων τινός·
κατακονᾷ μὲν οὖν ἀβίωτος βίος·

820

ris Dochmiacis paullo melius inservit. Pro τῆς Musgravius primum conjecit τί σ' : mox, ea sententia repudiata, proposuit ἄτις ἄρα, quod longe deterius. Scholiast. λέγει τὸ δαιμόνων. Τῆς ἄρα δαιμόνων ἀμαυροῖ, ἤτοι ἀφανῆ καθιστᾷ τὴν σὴν ζωὴν. Hinc forsā scribendum τῆς, sine interrogatione. Vid. infra ad v. 877. Legere vult Censor Anglus (*Quart. Rev.* Vol. viii. p. 223.) Τῆς ἄρα σὸν, τάλαινα, μαυροῖ ζῶαν; citans in exempla verbi μαυροῦ Aesch. *Agam.* 297. *Eumen.* 358.

819. ὦ τάλαινα Aldus, adversante metro. ὦ τάλας E. P. Lasc. ὦν ἔπαθον omnes libri praeter A. qui insigni varietate habet ὦ μοι ἐγὼ πόνων, ὦ ἔπαθον, ὦ πόλις. ultima vox e versu 858. sumpta esse videtur. Brunckius e Codice edidit πόνων, et ex ingenio οἷ' ἔπαθον, τάλας. Concinniorem, uti spero,

1031lectionem effeci, delendo ὦν, quod metro et sententiae perinde incommodum est.

820. Pro vulgato τὰ κάκιστ', quod metrum violat, Brunckius, monente Valckenaerio, e tribus MSS. A. B. Fl. reposuit τὰ μάκιστ'. Haec vox, utpote apud Tragicos rarior, in illam facile mutari poterat. μάκιστος a Poetis usurpatur, ut opinor, pro μέγιστος, quemadmodum μάσσαν pro μείζων in Aesch. *Prom.* 650. *Pers.* 440. 706. μάκιστος exstat in *Soph. Oed. T.* 1300. τῆς ὁ πηδήσας Μείζονα δαίμων τῶν μακίστων; ubi Codex unus exhibet contra metrum κακίστων. *Philoct.* 849. Indicat Valckenaerius Aeschylum apud Longin. *Sect.* iii. Καὶ μὴ καμίνου σὺ γὰρ μάκιστον σέλας.

821. Valck. sine causa, ut videtur, malebat ἐπεστάθη.

822. MS. D. ἄφρακτος, mendose.

823. Diversa fuit in quibusdam antiquis libris hujus versus lectio κατακονὰ μὲν οὖν ἀβίωτος βίον. Utamque memorat Scholiasta. βίον exhibent A. Fl. *Etymol. M.* p. 50, 26. Haec in Scholiis explicatur καταφθορὰ ζωῆς ἀβιωτοποιὸς κατέλαβέ με. Quum vero duriusculum videretur κατακονὰ ἀβίωτος, alteram lectionem, in qua consentiunt Lasc. Ald. et MSS. quidam, servare malui. Satis frequens est ἀβίωτος βίος. *Arist. Plut.* 970. Ἀβιωτων εἶναι μοι πεποίηκε τὸν βίον. ad quem locum videas *Hemsterhusium*, et Valck. ad *Theocriti Adoniaz.* p. 217. Interpretatur Schol. μαρτυρεῖ με ἡ δυστυχία τοῦ βίου. et rursus, γράφεται καὶ Κατακονᾷ μὲν οὖν, ἀντὶ τοῦ καταναλίσκει. *Eustathius* ad *Il. Γ.* p. 381, 22=

κακῶν δ', ὡς τάλας, πέλαιος εἰσορῶ
 τοσοῦτον, ὥστε μήποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν, 825
 μηδ' ἐκπερᾶσαι κῦμα τῆσδε συμφορᾶς.
 τίνα λόγον τάλας, τίνα τύχαν γέθεν
 βαρῦποτον, γύναι, πρῶσαυδῶν τύχῳ;

288, 40. ad hanc varietatem respiciens, et nomen *κατακονά*, et verbum *κατακονᾶν* inter *ἄπαξ λεγόμενα* Euripidea recenset. Vocem corruptam esse putat Blomfieldius, et scribendum suspicatur *Καταμονά μ. οὖν ἄ. βίου. Manere in vita intolerabile est.* vid. v. 871. Scribendum censet Elmsleius hic et infr. 871. *ἀβίωτος*, notans, „Legendum in Ion. 764. *Οἶμαι ξυμφορᾶς.*” *Ἐλαβον, ἑπᾶθον ἄχος ἀβίωτον, φίλοι.*“

824. Ita recte Lasc. Quod vulgatur, *ὁ τάλας*, versus ferre nequit. Brunckius, qui Lascaris editionem videtur nunquam inspersisse, emendationem suam *κακῶν δ' ὁ τλήμων* in textum intulit. Locutiones *κακῶν πέλαιος, κύματα, κλυδῶν*, et ceteras ejus generis adamarunt Tragici. Aesch. Prom. 771. *Ἀνυχειμερόν γε πέλαιος ἀτηρᾶς δόξης.* 911. *Στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης.* 1051. *Οἶός 104*
σε χειμῶν καὶ κακῶν τρικυμία *Ἐπειὸς ἄφυκτος.* Pers. 433. *Αἱ αἰ-*
κακῶν δὴ πέλαιος ἔρδωγεν μέγα. Med. 363. *Ὡς εἰς ἄπορον σε*
κλυδῶνα θεός, Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε. Suppl. 824. (834.)
Ἴδετε κακῶν πέλαιος. Herc. F. 1090. *κακῶν δὲ πέλαιος εἰς τὸδ-*
ῆγαγες. Aesch. Theb. 764. Tritissima sunt Shakespearii verba,
Hamlet Act. III. Sc. 1. — Or to take arms against a sea of trou-
bles, And by opposing end them. Hunc versum cum duobus se-
 quentibus adhibuit X. II. 419.

825. Vide supra v. 472. *ἐκνεῦσαι* Lasc. Flor. *ὡς μήποτ' Α.*
 Flor. qui et mox *μήτ' ἐκπερᾶσαι.*

826. Post hunc vulgo sequitur versus *ἐκλύεθ' ἀγμούς, ὡς*
ἴδω πικρὰν θέαν, quem utpote ex sede sua supr. 809. male repetitum, cum Brunckio delevi. Abest quidem a Codd. A. Fl. et in hoc loco, si sententiam spectes, prorsus absurdus esset. Praeterea notandum est quod in vv. 819—830. tria senariorum disticha totidem dochmiacorum distichis singula singulis subjiciantur; quodque his duodecim versus 837—848. uti antistropha strophae suae, fere opponantur: unde constat istum versiculum hanc sedem male occupasse.

827. *τίνα τίνα λόγον* Fl.

828. *γύναι* pro vulgato *τλήμων* ex MSS. A. Fl. Brunckium secutus, recepi. Deinde recte, ut mihi quidem videtur, interpretatus est Musgravius *τύχῳ*, i. e. *σκοποῦ, verum attingam*, comparans Aesch. Choeph. 12. *Ἡ πατρὶ τῷ μῶ τάσδ' ἐπεικάσας τύχῳ Χοᾶς φερούσας;* Comparari etiam possunt Iph. T.

ὄρνις γὰρ ὡς τις ἐν χερῶν ἄφαντος εἶ,
 πήδημι ἐς Αἴδου κραιπνὸν ὄρμησάσά μοι. 830
 αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, μέλεα, μέλεα τάδε πάθη.
 πρόσωθεν δὲ ποθεν ἀνακομίζομαι
 τύχαν δαιμόνων,
 ἀπλακίαισι τῶν πάροιθεν τινος.

ΧΟ. οὐ σοὶ τάδ' ὦ νᾶξ, ἦλθε δὴ μόνω κακὰ, 835
 πολλῶν μετ' ἄλλων δ' ὄλεσας κεδνὸν λέχος.

ΘΗ. τὸ κατὰ γᾶς θέλω, τὸ κατὰ γᾶς κνέφας

1821. Ὡ θαῦμα πῶς σε μείζον ὀνομάσας τύχῃ; Aesch. Agam.

1241. τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος Τύχοιμ' ἄν;

829. Eadem comparatione utitur Sophocles Oed. Tyr. 175.

Ἄλλον δ' ἂν ἄλλω Προσίδοις, ἅπερ εὐπτερον ὄρνι, Κρείσσον ἀμαιμακίτου πυρὸς ὄρμενον Ἀκτᾶν πρὸς ἐσπέρον θεοῦ. ubi perperam Brunckius ἅπερ, scilicet haud suspicatus istos versus esse antistrophicos, et metrum requirere ἅπερ i. e. Sicut. Similia sunt in Aristoph. Ran. 1351. Nostri Herc. F. 509.

830. Aliam lectionem μικρὸν pro κραιπνὸν habet Aldus, et 105 sic vulgo. Sed Lascaris cum omnibus MSS. Scholiasta, et X. II. 232. servat κραιπνὸν, quod receperunt Musgr. et Brunck.

831. Aldus πάθη τάδε contra metrum. Correxerunt e Codd. Musgravius.

833. Vulgo distinctio posita erat post τύχαν, ut conjungerentur δαιμόνων τῶν πάροιθεν, satis inepte. Recte Valckenaerius monuit τύχαν δαιμόνων dictum esse pro simplice τύχαν vel δαίμονα, ut in Fragm. Eur. Aeoli ap. Stob. p. 568, 38. Μοχθεῖν ἀνάγκη· τὰς δὲ δαιμόνων τύχας Ὅστις φέρει κάλλιστ', ἀνὴρ οὗτος σοφός.

834. ἀπλακίαισι editiones nostram praecedentes. Altera verò forma, qua semper usus esse Tragicos arbitror, in hoc versu vel ob numeros reponenda erat. Vid. supra ad v. 145. Respexit quidem Theseus eadem majorum delicta, quae Hippolytus infra v. 1377.

836. δ', quod vulgo abest, ex Codd. A. Fl. interjecit Valckenaerius, recte; similis est verborum structura in Herodoti loco supra citato ad v. 441. Scholiasta comparat ea, quibus Admetum consolatur Chorus in Alcest. 429. Οὐ γὰρ τι πρῶτος, οὐδὲ λαισθίος βροτῶν Γυναικὸς ἐσθλῆς ἤπλακες. Vide Brunckii notam ad Soph. Electr. 153. cujus exemplis addas fabulae ejus v. 289. καινὸν mendose pro κεδνὸν Fl.

837 - 8. X. II. 899 - 900. σκότον sine auctoritate edidit Brunck. θανεῖ Lasc. Doricam formam τλάμων ex A. restituit Valck. ᾧ τλάμων Elmsleius, provocans ad Porsoni notam infra v. 1458.

μετοικεῖν σκότῳ θανῶν ὁ τλάμων,
τῆς σῆς στερηθεῖς φιλτάτης ὁμιλίας·
ἀπώλεσας γὰρ μᾶλλον, ἢ κατέφθισο. 840

τίνος δὴ κλύω, πόθεν θανάσιμος
τύχα σὰν ἔβα, γύναι, καρδίαν;
εἶποι τις ἂν τὸ πραχθέν, ἢ μέτην ὄχλον
στέγει τύραννον δῶμα προσπόλων ἐμῶν;
ἰὼ μοι σέθεν. 845

μέλεος, οἷον εἶδον ἄλγος δόμων,
οὐ τλήρον, οὐδὲ ῥητάν. ἀλλ' ἀπωλόμην.

840. X. Π. 954.

841 - 2. Hi versus vulgo juxta Aldinam scribuntur *Τίνος* 106
κλύω; πόθεν θανάσιμος τύχα, Γύναι, σὰν ἔβα τάλαιναν καρδίαν;
in quibus ne minimum quidem metri vestigium deprehendas.
Credit sane Beckius priorem debere senarium esse. Sed recte
Musgravius edidit *τίνος δὴ κλύω*; ex E. Lasc. Gloss. *λείπει* ἢ
παρά. Brunckius delēvit *τάλαιναν*, utpote inutile, et e versu
818. profectam, et *γύναι* transposuit; recte faciens, ut optimor,
nisi quod lectionem Codicis A. *ἰπέβα* pro *ἔβα* in textum infer-
sit; simplex enim verbum metro convenientius est, et per se
longe melius. Notent tirones *κλύω* subjunctivum esse: *τίνος*
κλύω verterint nostrates *from whom must I hear?* Verum ali-
ter hōese dochmiacos concinnavit doctissimus Elmsleius: *Τίνος*
δὴ, πόθεν, θανάσιμος τύχα, Γύναι, σὰν, τάλαιν', ἔβα καρ-
δίαν; scilicet ob glossam *λείπει ἢ παρά*, suspectum habet ver-
bum *κλύω*, quo ejecto construit *παρὰ τίνος — θανάσιμος τύχα*,
comparans supr. v. 318. *Μῶν ἐξ ἱπαιτοῦ πημονῆς ἐχθρῶν τι-*
νος; ubi Scholiast. interpretatur, *παρὰ τῶν ἐχθρῶν*. Deinde,
cum MSS. A. et Flor. habeant *τάλαινα* pro *τάλαιναν*, transpo-
sitis vocibus legit, *Γύναι, σὰν, τάλαιν', ἔβα καρδίαν*;

844. *στέγει* Aldus, mero operarum errore, qui tamen us-
que ad Musgravi tempore permansit, neque a Valckenaerio
sublatus est. Hinc: *ὄχλον στέγει δόμος* citat Eustathius ad II. Z.
p. 640, 8=499, 15. *στέγει* MS. A. *ἐμόν* maluit Valck.

845. Vulgo *ἰὼ μοι μοι σέθεν μέλεος*. Brunckius *μοι ᾧμοι*
ex membranis suis, in quibus recte dividuntur hi versiculi: et
sic olim edideram; postea vero, ab Elmsleio monitus, reposui
ἰὼ μοι σέθεν, et infra v. 1381. *ἰὼ μοι, τί φῶ*; Conf. supr. v.
367. *ἰὼ μοι, φεῦ, φεῦ* ubi Lascaris et Aldus perperam dupli-
cant *μοι*.

847. Editiones habent *ἀπωλόμαν*, perperam, ut in senario.
ἀπωλόμην servant Fl. et X. Π. 904.

- ἔρημος οἶκος, καὶ τέκν' ὄρφανεύεται.
XO. ἔλιπες, ἔλιπες, ὦ φίλα γυναικῶν,
 ἀρίστα θ', ὀπόσας ἐφορᾷ 850
 φέγγος ἀελίου τε
 καὶ νυκτὸς ἀστερωπὸς σελάνα.
 ἰὼ τάλας,
 ὦ τάλας, ὅσον κακὸν ἔχει δόμος.
 δάκρυσι μου βλέφαρα 855

848. Suppl. 1152. (1142.) Ἐγὼ δ' ἔρημος ἀθλοῦ πατρὸς
 τάλας, Ἐρημον οἶκον ὄρφανεύσομαι λαβῶν. ubi nostrum versum
 attulit Marklandus, notans, „Tragicis, ἔρημος οἶκος dicitur,
 107 quando principalis aliqua persona ex familia moritur.“ Ab isto
 Supplicum loco versus Hippolyti satis defenditur contra Musgra-
 vium, qui audacter conjicit Ἐρημον οἶκον καὶ τέκν' ὄρφαν' εὐνέτω
 Ἐλιπες, ἔλιπες.

849. ἔλιπες semel tantum Lasc.

850. Hec. 638. Ἐλένας ἐπὶ λέκτρα, τὴν καλλίσταν ὁ χρυσο-
 φαῆς Ἄλιος ἀνυγάζει. Quae verba, cum ab Eustathio sine nomine
 auctoris forte citata essent, Brunckius, Hecubae quondam edi-
 tor, Fragmentis Helenae Sophocleae inseruit.

851. Brunckius, homo, vel se iudice, metri imperitissimus,
 quo tamen nemo unquam in versibus propter metrum concidendis
 audacius egit, copulam τε delet, et versum inde effictum Φέγγος
 ἀελίου dochmiacum appellat, satis infelicitur. Vide Hermannum
 de Metris p. 242. Pherecrateus profecto est v. 851. Sequitur
 vero asynartetus e duplici Iambica penthemimeri constans, quales
 sunt hujus fabulae vv. 128. 138. 160.

852. ἀστερωπὸς Lasc. Conjicit Musgravius καὶ νυκτὸς ἀστε-
 ρωποῦ σελάνα; Jacobs. Exercit. Crit. p. 51. 52. ἀστερωπὸν σέλας
 vel σέβας.

853. ὦ τάλας, ἰὼ τάλας Lasc. ὦ τάλας, ὦ τάλας A. Scripsit
 fortasse Poeta ἰὼ ἰὼ τάλας, integrum scilicet dochmium. In tali-
 bus non multum auctoritatis Codicibus tribuendum est; in exclam-
 mationibus enim repetendis vel omittendis ludere solebant libra-
 rii, de metrorum rationibus parum solliciti.

855. Pulchrum habet senarium X. Π. 723. Δάκρυσι τε βλέ-
 φαρα θερμοῖς τέγγεται! De interpolationibus ineptissimi istius ver-
 sum consarcinatoris parum attinet loqui: si quis tamen suspice-
 tur epitheton, quo ille usus est, in nostris versibus inventum fu-
 isse, poterit totum locum hoc modo dividere: ὦ τάλας, ὦ τά-
 λας, — ὅσον κακὸν ἔχει δόμος· δάκρυσι μου — βλέφαρα καταχ-
 θέντα θερμοῖσι τέγ — γεται σὴ τύχη. Sed talis scriptoris auctori-

καταχθέντα τέγγεται σᾱ τύχα.
τὸ δ' ἐπὶ τῷδε πῆμα φρίσσω πάλαι.

ΘΗ.

ἔα, ἔα.

τί δὴ ποθ' ἦδε δέλτος ἐκ φίλης χειρὸς
ἠσθημένη; θέλει τι σημήναι νέον;
ἀλλ' ἢ λέχους μοι καὶ τέκνων ἐπιστολάς
ἔγραψεν ἢ δύστηνος ἐξαιτουμένη;

860

θάρσει, τάλαινα· λέκτρα γὰρ τὰ Θεσείως
οὐκ ἔστι, δῶμά δ', ἧτις εἰσεῖσιν γυνή.

καὶ μὴν τύποι γε σφενδόνης χρυσηλάτου

865

tate nihil novandum, et optime se habent vulgata. *τέγγεται* Lasc. qui mox omittit *πάλαι*.

860. Notam interrogationis, quae vulgo abest, post *ἦσθη-108*
μένη posui. Valckenaerius interrogationem post *δέλτος* posuit, post
νέον sustulit. Eligat igitur lector quod optimum sit. Ceterum
θέλει τι σημήναι νέον; verti debet, *num calamitatem aliquam*
significare vult? Idem denotat *τι νέον* supra v. 794. *τι καινὸν* v.
372. Hec. 83. "Ἔσται *τι νέον*. 179. Med. 37. *Λέδοικα δ' αὐτήν,*
μή τι βουλεύσῃ νέον. Vid. Markland. ad Suppl. 1032. Et isti qui-
dem euphemismi, in quibus subintelligitur *κακὸν*, apud Tragicos
frequentissimi sunt: neque id ego mentione dignum judicassem;
ni vim nostri loci parum percepisse visus esset Valckenaerius.
Vulgo *σημαίνει*; ex Cod. A. mutavit Valck. Conjicit Musgravius
τί σημαίνει νέον;

861. *ἐπιστολαί· ἐντολαί, ἐπαταγαί· Αἰαχύλος Προμηθεΐ Λεο-
μώτη.* Hesychius, respiciens ad Prom. 3. "Ἐφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ
μέλειν ἐπιστολῆς, Ἄς σοι πατήρ ἐφείτο. ad quem locum vid.
Blomfield. Notanda est etiam ellipsis praepositionis *ἀμφὶ* vel *περὶ*,
qualis est supra v. 129. Soph. Trach. 1124. *Τῆς μητρὸς ἦκω τῆς*
ἐμῆς φράσων, ἐν οἷς Νῦν ἔστιν. Philoct. 439. Antig. 1182. Eur.
Phoen. 1362. Praeiverat Homerus Odyss. A. 173. *Εἰπέ δέ μοι*
πατρός τε καὶ υἱός, ὃν κατέλειπον. et alibi.

863. *τάλαινα* Lasc.

865. *σφενδόνη* dicebatur *pala annuli*, i. e. circulus ille au-
reus in quo *σφραγίς* sive annuli gemma includitur. Hinc ipsam
gemma significat, et *τύποι σφενδόνης* idem ac *σφραγίδος σημεία*.
Conferas Platonem Republ. ii. Tom. II. p. 359. E. *καθήμενον οὖν*
*μετὰ τῶν ἄλλων, τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλοῦ περιελαγόν-
τα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἶσω τῆς χειρὸς.* τούτου δὲ γενομένου, *ἀφα-
νή αὐτὸν γενέσθαι τοῖς παρακαθημένοις.* quae interpretatus est
Cicero de Offic. III. 9. *ibi, cum palam ejus annuli ad palmam con-109*
verterat, a nullo videbatur, ipse autem omnia videbat. Hoc pro-

τῆς οὐκέτ' οὔσης τῆσδε προσαινοῦσί με.
φῆρ', ἐξελίξας περιβολὰς σφραγισμάτων,
ἴδω, τί λέξαι δέλτος ἦδε μοι θέλει.

XO.

φεῦ, φεῦ· τόδ' αὖ νεοχμὸν ἐνδοχαῖς
ἐπιφέρει θεὸς κακὸν· ἐμοὶ μὲν ἄν
ἀβίωτος βίον

870

nuit H. Stephanus in Thes. Gr. Ling. et post eum Valckenaerius. Hesych. σφενδόνη· τοῦ δακτυλίου τὸ περιφερές· ἢ σφραγίς. Similia habent Etym. M. et Photius. Videtur quidem iste circulus dictus fuisse σφενδόνη, quia gemmam suam, ut fanda lapidem, amplexus est.

866. σαίνειν proprie dicuntur canes, qui caudam moventes hominibus blandiuntur. Hom. Odys. K. 216. Ὡς δ' ὅταν ἄμφι ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἴοντα Σάλωδ', αἰεὶ γάρ τε φέρει μελιγματοῖα θυμῷ· Ὡς τοὺς ἄμφι λύκοι κρατερῶννηες, ἦδὲ λέοντες Σαῖνον. II. 6. P. 302. Hinc σαίνειν et προσσαίνειν significant blandiri, arridere; et apud Tragicos satis usitata sunt. Attulit Valckenaerius Soph. Oed. C. 319. φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων Σαίνει με προστελήδουσα. Antig. 1214. Παιδὸς με σαίνει φθόγγος. Aesch. Agam. 1674. Οὐκ ἄν Ἀργείων τόδ' εἴη φῶτα προσσαίνειν κακόν. ubi est adulari. Prom. 860. τῶν δὲ προσσαίνει σέ τι. ibi sex alia apud Aeschylum exempla notavit Blomfieldius. Ad. das Nostri Ion. 697. Οὐ γάρ με σαίνει θῆσφατα. Rhes. 56. Fragm. Soph. Teucri ap. Stobaeum CXXI. p. 615, 16. Grot. p. 503. Ceterum de hujus verbi indole et significationibus egit Blomfieldius in disputatione longe elegantissima apud Glossarium ad Aesch. Theb. 379.

870. ἐπιφέρει et κακῶν Akl. sed κακόν, quod, sententia plane flagitante; vulgo editum est, confirmant Codd. A. Fl. Possis quidem metrum dochmiacum restituere transponendo θεὸς ἐπιφέρει. Sed cum Lasc. habeat ἐπιφέρει, idem vero Codd. diserte ἐπιφέρει, hoc praetuli. Credo equidem ἐπιφέρει, ut et κακῶν, quod exhibet Lascaris, profectum esse e librarii alicujus manu, de senario efficiendo cogitantis. Et bellum sane senarium dedit Brunckius, ἐπιφέρει θεὸς κακῶν· ἐμοὶ μὲν ἄν. Hodie equidem, monentibus viris doctis, amplexus sum Marklandi emendationem ἄν pro οὐν, et vertendum arbitror: *Mihi igitur, propter id quod factum est, erit vitae conditio non vivenda: nam extinciam, non jam superstitem, voco regum meorum familiam.* Constructio est εἴη ἄν ἐμοὶ ἀβίωτος τύχα βίον, ὥστε τυχεῖν αὐτῆς. Similis est infinitivi structura infra v. 1372. ἀμφιτόμον λόγους
110 ἔραμαι διαμοιρᾶσαι. πρὸς τὸ κτανθὲν, respectu habito ad — sic supra v. 698. Πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεντήμεθα.

- τύχα πρὸς τὸ κραθῆν εἶη τυχεῖν.
 ὀλομένους γὰρ οὐκέτ' ὄντας λέγω,
 φεῦ, φεῦ, τῶν ἐμῶν τυράννων δόμους.
 ᾧ δαιμόν, εἰ πως ἐστὶ, μὴ σφῆλῆς δέμους· 875
 αἰτουμένης δὲ κλυθί μου. πρὸς γὰρ τινὸς
 οἴωνον, ὥστε μάντις, εἰσορῶ κακόν.
ΘΗ. οἶμοι· τὸδ' οἶον ἄλλο πρὸς κακῷ κακόν,
 οὐ τλητόν, οὐδὲ λεκτόν· ᾧ τάλας ἐγώ.
ΧΘ. τί χρῆμα; λέξον, εἴ τι μοι λόγου μέτα. 880
ΘΗ. βοᾷ, βοᾷ δέλτος ἄλαστα· πᾶ φύγω
 βάρος κακῶν; ἀπὸ γὰρ ὀλόμενος οἴχομαι.
 οἶον, οἶον εἶδον ἐν γραφαῖς μέλος

873. ὀλομένους Lasc.

875. σφῆλῆς Cod. Par. teste Valck.

876. αἰτουμένης γὰρ Ald. Primus Barnesius e conjectura Canteri edidit αἰτουμένης δὲ, quod exhibent duo Codd. et Lasc. Quoties δὲ et γὰρ in Manuscriptis confundantur, nemo fere non animadvertit: neque illud mirum, siquidem in libris impressis repetendis, ob compendiorum similitudinem, idem nonnunquam accidit.

877. Pro vulgato κακοῦ, edidi cum Brunckio κακόν, e Codd. A. Fl. ad mentem Valckenaerii, qui statuit magis Euripideum esse οἴωνόν κακόν, quam οἴωνόν κακοῦ. πρὸς τινὸς est ἢ quodam, vel a quadam parte, quam nominare consulto refugimus. Pari modo adhibetur τις in Soph. Aj. 1138. Τοῦτ' εἰς ἀνταν τούπος κρηται τινί. Accentum vocis τινὸς reposui; majorem enim vim habet, quam ut enclitica sit.

879. Nulla causa erat cur conjiceret quidam apud Valck. οὐδ' ἀνεκτόν. Quod editum est, legitur in omnibus Edd. et MSS. et X. II. 714. et defenditur versu 847.

881. ποῦ φύγω Lasc. Ald. et sic vulgo. πᾶ restituit Valck. e Cód. A. recte; nam ποῦ de motu dici non potuit. vid. Porson. ad Hec. 1070. πᾶ, sc. Dor. pro πῆ, hic propriam significationem habet, qua via? De usu subjunctivorum in interrogationibus videndus est Dawesius Misc. Crit. pp. 78. 207. Vv. 881-2. in hunc modum divisit Brunckius, Cod. A. secutus; βοᾷ βοᾷ δέλτος 111 ἄλαστα — πᾶ φύγω βάρος κακῶν; ἀπὸ γὰρ ὀλόμενος οἴχομαι. nqm male. ποῖ φύγω mavult Elmsleius, conferens Med. 1268. Phoen. 991. Iph. T. 291. Soph. Oed. C. 1738. Ant. 828. legendum censet ποῖ φύγω etiam in Orest. 1369.

882. κακόν Ald.

883. γραφαῖσι Lasc. μέλος, quod proprie de carmine di-

- φθεγγόμενον τλάμων.*
- XO. αἶ, αἷ· *κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον.* 885
- ΘΗ. *τόδε μὲν οὐκέτι στόματος ἐν πύλαις
καθέξω δυσεκπέρατον ὄλοον
ὄλοον κακόν· ὦ πόλις, πόλις,
Ἰππόλυτος εὐνής τῆς ἐμῆς ἔτλη θιγεῖν
βίῃ, τὸ σεμνὸν Ζηνὸς ὄμμ' ἀτιμάσας.* 890
- ἀλλ', ὦ πάτερ Ποσειδόν, ἄς ἐμοὶ ποτὲ
ἀράς ὑπέσχου τρεῖς, μιᾷ κατέργασαι
τούτων ἐμὸν παῖδ'· ἡμέραν δὲ μὴ φύγοι
τήνδ', εἴπερ ἡμῖν ὄπασας σαφεῖς ἀράς.*
- XO. *ἀναξ, ἀπεύχου ταῦτα, πρὸς θεῶν, πάλιν.* 895

citur, denotat *luctuosam orationem, querelam*, hic et infra v. 1173. Ὁ δ' ἦλθε ταῦτον δακρύων πέραν μέλος Ἡμῖν ἐπ' αὐταῖς. Iph. Aut. 1279. *ταῦτον Μέλος εἰς ἄμφω πέπτακε τύχη.*

884. *εἰήμον·* Lasc. *τλήμων* vulgo. Doricam formam recte servavit MS. Flor.

885. Habet X. II. 418. Non absimilis est locutio in Aesch. Agam. 1637. *Καὶ ταῦτα τᾶπη κλαυμάτων ἀρχηγενῆ.*

886. *τὸ δ' ἐμὸν οὐκ ἔστι στόματος* Fl. vitiose.

887. *δυσεκπέρατον* A.

888. Alterum ὄλοον deest in A. Fl. Lasc. *πόλις* semel in A. Fl. Unde pro nostro versu scribendum censet Elmsleius *Κακόν, ὦ πόλις*. fortasse recte. Nolui tamen repetitiones verborum tollere, memor Porsoni moniti ad Med. 157.

889. Idem senarius leviter mutatus legitur in Nostri Electr. 225. observante Valckenaerio.

892. *μιᾶς κατέργασται* Fl.

893. *φύγη* Ald. quod valet, *ne sinas ut fugiat*. Sed rectius, ut videtur, optantis et precantis sententia est. *φύγοι* Lasc. et quinque minimum MSS. *φύγω* Fl.

112 894. *ἀράς σαφεῖς* infra v. 1311. ubi vide notata.

895. *ἀνεύχου* placuit Valckenaerio, *cujus verba apponam*. „Codices in *ἀπεύχου ταῦτα* conspirant: mihi tamen potius scripsisse videtur Euripides, *ἀνεύχου ταῦτα*. Alteri optata si quis evenire nolit, illa quidem dicitur quis *ἀπεύχασθαι*· ut in his *Platonis* de LL. III. p. 687. D. *ὅν γ' ὁ παῖς εὐχεται ἑαυτῷ γίνεσθαι, πολλὰ ὁ πατήρ ἀπεύχεται ἂν τοῖς θεοῖς μηδαμῶς κατὰ τὰς τοῦ υἱέως εὐχὰς γίνεσθαι*. Sed qui palinodiam cantat, et sua ipsius optata revocat, is, ut opior, dicitur *ἀνεύχασθαι*· quique illis alia substituit meliora, *μετεύχασθαι*· hoc in Euripidis est *Medea* v. 600.“ Occurrit quidem in isto sensu *ἀνεύχασθαι* bis apud Platonem.

ΘΗ. γνώσει γὰρ αὐθις ἀπλακῶν. ἔμοι πιθοῦ.
 οὐκ ἔστι· καὶ πρὸς γ' ἐξελῶ σε τῆσδε γῆς.
 δυοῖν δὲ μοίραιν θατέρα πεπλήξεται
 ἢ γὰρ Ποσειδῶν αὐτὸν εἰς Αἴδου δόμους
 θανόντα πέμψει, τὰς ἐμὰς ἀρὰς σέβων, 900
 ἢ τῆσδε χώρας ἐκπεσῶν, ἀλώμενος
 ξένην ἐπ' αἶαν, λυπρὸν ἀντλήσει βίον.

Sed in nostro versu nolim quidquam mutare; palinodia enim significatur per vocem *πάλιw*, et vim quandam addit *ἀπέυχου*. Sensus est, *Per Deos oro te, rex, mutatis votis haec deprecare*. Cod. Florentinus habet *ἀπόσχου*, et in sequentibus vitiosus *πειθου*, *θ' ἀτέρω*, v. 903. εἰς *καινόν*, 904. *κακῶν*, 905. *σῆσι*.

896. Hoc addas exemplis similium constructionum allatis ad v. 304. De *αὐθις* significante *posthac* dixi supra ad v. 312. Orest. 899. Ὅσοι δὲ σὺν νῶ χρηστα βουλευούσ' αἶι, Κἂν μὴ παραυτίκ', αὐθις εἰσὶ χρήσιμοι Πόλει. ubi *αὐθις* est *deinceps*. Alc. 1171. *Αὐθις* τόδ' ἔσται. νῦν δ' ἐπείγεσθαι με δεῖ. ἀπλακῶν Edd. et MSS. *πειθοῦ* Lasc.

897. *πρὸς* pro *insuper*, subaudito *τούτοις*, ut in aliis scriptoribus, ita in Tragicis usitatum est. Noster Heraclid. 642. *Μάλιστα· καὶ πρὸς γ' εὐτυχεῖς τὰ νῦν τάδε*. Phoen. 619. *καὶ κατακτενω γε πρὸς*. Aesch. Prom. 73. Ἡ μὴν κελύσω ἀπιθωῦξω γε πρὸς. In quibus etiam exemplis, vim suam corrigendi et augendi exercet particula *γε*. Orest. 614. *Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω*, δράσω τε πρὸς. Phoen. 890. *ἐκ δ' ἔπνευσ' αὐτοῖς ἀρὰς Δεινάς*, ποσῶν τε, καὶ πρὸς ἠτιμασμένους. Helen. 965. *Ἀπόδος τε, καὶ πρὸς σῶσον*.

898. *θατέρα* Ald.

902. *ἐξαντλεῖν βίον* habet Noster in Cresphonte Fragm. VII. 113 *Τεθναῖσι παῖδες οὐκ ἔμοι μόνῃ βροτῶν, Οὐδ' ἀνδρὸς ἐστρημέθ', ἀλλὰ μυρία Τὸν αὐτὸν ἐξήντησαν ὡς ἐγὼ βίον*. Proprie quidem dicuntur *ἀντλεῖν* et *ἐξαντλεῖν* de sentina exhaurienda: metaphoricè autem *ἀντλεῖν* et *ἐξαντλεῖν βίον* sunt *aevum exigere*, *vita defungi*. Comparari potest horum verborum usus in Aesch. Prom. 383. *Ἐγὼ δὲ τὴν παρούσαν ἀντλήσω τύχην*. Nostri Cycl. 10. *Καὶ νῦν ἐκείνων μείζον ἐξαντλῶ πόνον*. 110. *Παπαί· τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξαντλεῖς ἔμοι*. 281. Med. 78. Sic etiam usurpabant veteres Latini verbum a Graeco fonte derivatum, *exantlare*. Lucilius apud Nonium: *Quantas quoque modo aerumnas, quantosque labores Exantlaris*. Videas alia exempla apud Gataker. in M. Antonin. IV. 50. Virgilius autem *exhaurire* Aen. IV. 14. *quae bella exhausta canebat*. X. 57. *Totque maris vastaeque exhausta pericula terrae*.

- XO.** καὶ μὴν ὄδ' αὐτὸς παῖς σὸς εἰς καιρὸν πάρα
 Ἰππόλυτος· ὀργῆς δ' ἕξανεις κακῆς, ἀναξ
 Θεσεῦ, τὸ λῶστον σοῖσι βούλευσαι δόμοις. 905
- III.** κραυγῆς ἀκούσας σῆς ἀφικόμην, πάτερ,
 σπουδῇ· τὸ μέντοι πράξιμ', ἐφ' ᾧ τινι στένεις,
 οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ' ἂν ἐκ σέθεν κλύειν.
 ἕα, τί χρῆμα; σὴν δάμαρθ' ὄρω, πάτερ,
 νεκρὸν· μεγίστου θαύματος τόδ' ἄξιον· 910
 ἦν ἀρτίως ἔλειπον, ἦ φάος τόδε
 οὐπω χρόνον παλαιὸν εἰσεδέρετο·
 τί χρῆμα πάσχει; τῷ τρόπῳ διόλλυται;
 πάτερ, πυθέσθαι βούλομαι σέθεν πάρα·
 σιγᾶς; σιωπῆς δ' οὐδὲν ἔργον ἐν κακοῖς· 915

907. ἐφ' ᾧ τινι νῦν στένεις Ald. ἐφ' ᾧ τινι στένεις A. D. E. Fl. Lasc. et sic edidi cum Musgr. Valck. et Brunck. quanquam dubitandi locus est, annon scripserit Euripides ἐφ' ᾧ τὰ νῦν στένεις, quod exhibit X. II. 843. Prorsus enim mirum esset, si Aldus et Pseudo-Gregorius eandem voculam νῦν huic versui casu interjecissent. Alia quidem lectio proponitur in Censura Anglica (*Quart. Rev.* Vol. viii. p. 228.) ἐφ' ᾧ γε νῦν στένεις. „Nusquam alias apud tragicos reperi ᾧ τινι pro ὄτῳ.“ Elmsl.

909. Hic et seq. v. adhibentur in X. II. 852-3. ἕα, τί χρῆμα; admirantis exclamatio est in Orest. 1589. Androm. 898.

911. Ita Cod. A. Musgr. Brunck. Altera lectio εἰς φάος 114 τὸδε, quam habent Lasc. Ald. et Priscianus p. 1168. deterior videtur. ὡς φάος τόδε X. II. 859.

912. οὐπω χρόνον παλαιὸν interpretatur Schol. οὐ πρό πολλοῦ χρόνου, ἀλλ' ἔναγχος. Cf. Iph. A. 419. Χρόνον παλαιὸν δαμάτων ἔκδημος ἄν.

913. τῷ διόλλυται τρόπῳ; Flor. sed haec vulgato ordine exhibet X. II. 861.

915. Hunc versum postponendum esse versui 917. censuit Marklandus, cui adsentitur Valckenaerius: et ad eorum sententiam ordinem versuum in textu suo mutavit Brunckius. Sed hoc frustra factum esse arbitror. Versum sane, si omnino abesset, non desideraremus: suspicor equidem ex alio dramate, propter sententiae similitudinem, margini adscriptum, postea in hanc sedem irrepisse. Huic suspicioni favet, quod in X. II. 561-4. duo praecedentes et duo sequentes versus continui leguntur, omisso v. 915.

ἡ γὰρ ποθοῦσα πάντα καρδία κλύειν
 κἄν τοῖς κακοῖσι λίχνος οὐδ' ἀλίσκεται.
 οὐ μὴν φίλους γε, κἄτι μᾶλλον ἢ φίλους,
 κρύπτειν δίκαιον σὰς, πάτερ, δυσπραξίας.
 ΘΗ. ὦ πολλὰ μανθάνοντες ἄνθρωποι μάτην, 920
 τί δὴ τέχνας μὲν μυρίας διδάσκετε,
 καὶ πάντα μηχανᾶσθε, κἄξευρίσκετε,
 ἐν δ' οὐκ ἐπίστασθ', οὐδ' ἐθηράσασθέ πως,
 φρονεῖν διδάσκειν, οἷσιν οὐκ ἔνεστι νοῦς;

916. ποθοῦσα Lasc.

917. λίχνος proprie est *caillo*, *gulosus*. metaphoricè autem *curiosus*, qui rebus quibuslibet cognoscendis avidè inhiat. Ad hunc usum vocum λίχνος et λιχνεία respiciens Porsonus, in margine editionis Brunckianae scripserat, „*Athen. V. p. 220. B. (corr. C.) Synes. Dion. p. 44. A. 11. Schol. Townl. in Pl. E. 171. H. Steph. Thea. L. G. T. I. p. 1939. C. D. E. Menander, Τό τ' ἄρσεν ἀεὶ τοῦ κεκρυμμένου λίχνον.*“ R. P. Synesii locus est — τὴν ἐν τῇ φύσει λιχνείαν, ὑφ' ἧς ἕκαστός ἐστι πολυπράγμων τοῦ ἀπορρήτου. Hesychius λίχνος· ὀψοφάγος, λαίμαργος, λιμβος, πολυπράγμων. ultima harum interpretationum fortasse nostrum versum respicit. Scholiasta exponit λίχνος· ἐπιθυμητικὴ, περιεργος.

918. „*Eustath. II. A. p. 156, 15. Rom. 118, 16. Bas.*“ R. P. Citat Eustathius φίλους, κἄτι μᾶλλον ἢ φίλους. Comparat Valckenaerius Aesch. Prom. 986. (1023. Ed. Blomf.) Οὐ γὰρ συπαῖς τε, κἄτι τοῦδ' ἀνοῦστερος; Hec. 667. Ὡ παντάλαινα, κἄτι μᾶλλον ἢ λέγω. Soph. Antig. 64. Sed non debebat ille cogitare de scribendo οὐ μὴν φίλους τε; neutiquam enim otiosa est parti-115 cula γε.

920. ὦ πόλλ' ἀμαρτάνοντες MSS. et Edd. sed ἀμαρτάνειν μάτην vix dixisset Tragicus; et vox ὄμ. huic loco parum apta videtur. Recepti emendationem Marklandi, quam confirmat similis locus Hecubae 808. Neque me movet Valckenaerii objectio, de docentibus, non de discentibus locutum esse Thesea. Enimvero necesse est ut is qui alios varias artes doceat, ipse prius didicerit. Brunckius, Valckenaerio obsecutus, post ἄνθρωποι distinxit, et μάτην cum sequentibus conjunxit, unde durissima fit verborum collocatio. ἄνθρωποι Lasc.

923. ἔνδ' οὐκ ἐπ'. Cod. Paris. οὐδὲ δὴ θηράσθε πως Ald.

924. αἷσιν οὐκ ἐστὶ νοῦς Fl. „*Theognis ap. Stob. et Xenoph. I. ii. 20. ἦν δὲ κακοῖσι Συμμιχθῆς, ἀπολείς καὶ τὸν ἔοντα νόον.* Quivis legerit καὶ τὸν ἔοντα νόον, atque ita quidem citat

- III.** δεινὸν σοφιστὴν εἶπας, ὅστις εὐφρονεῖν 925
τοὺς μὴ φρονούντας δυνατός ἐστ' ἀναγκάσαι.
ἀλλ', οὐ γὰρ ἐν δέοντι λεπτοργεῖς, πάτερ,
δέδοικα μὴ σου γλῶσσ' ὑπερβάλλῃ κακοῖς.
- ΘΗ.** φεῦ· χρεῖν βροτοῖσι τῶν φίλων τεμῆριον 930
σαφές τι κείσθαι, καὶ διάγνωσιν φρενῶν,
ὅστις τ' ἀληθής ἐστιν, ὅς τε μὴ φίλος·
δισσάς τε φωνὰς πάντας ἀνθρώπους ἔχειν,
τὴν μὲν δικαίαν, τὴν δ', ὅπως ἐτύγχανεν
ὡς ἢ φρονοῦσα τὰδικ' ἐξηλέγγετο
πρὸς τῆς δικαίας, κοῦκ ἂν ἠπατώμεθα. 935

Aristotel. Eth. Nicom. IX. Idem v. 88. Gnom. Poet. σοὶ πιστός
ἔνεστι νόος.“ Blomfield. „Aristoph. Thesm. 1124. Ἐγὼ γυνή
μὲν εἰμι, νοῦς δ' ἔνεστι μοι.“ Jac. Tate.

926. ἀναγκάζειν Aldus, et qui eum secuti sunt editores,
donec turpem mendam auctoritate Codicum sustulit Musgravius.

927. οὐ γὰρ ἐν δέοντι λεπτοργεῖς vertendum, non enim in
opportuno rerum statu subtilia disputas. id est, non enim res po-
stulat istas tuas subtiles disputationes. ἐν δέοντι similiter adhi-
bitum est in Nostri Orest. 206. Med. 1274. Alcest. 833. Οὐκ
ἤλθεσ ἐν δέοντι δέξασθαι δόμοις. Supplet plerumque Viri docti
καιρῶ, neque ego obnixè repugno; incerti enim Poetae senarius
a Valckenaerio citatus e Stobaeo, XXXVI. p. 217, 6. p. 143.
Grot. Ἀηρεῖς, ἐν οὐ δέοντι καιρῶ φιλοσοφῶν. Rectius tamen, ut
videtur, ab impersonali δεῖ derivantur participia δέον, δέοντι.

- 116 Alcest. 1120. Πιθοῦ· τάχ' ἂν γὰρ εἰς δέον πέσοι χάρις. Vid.
Schaefer. ad Bos. Ellipsis. p. 209. λεπτοργεῖν statuit Valckenaer-
ius idem fere notare ac Aristophaneum λεπτολογεῖν Nub. 320.
Similem quidem locutionem habet Noster in Med. 1077. Πολλάκις
ἤδη διὰ λεπτοτέρων Μύθων ἔμολον. Emendari jussit Marklandus
οὐ γὰρ ἐν δέοντι λεπτοργεῖν, quod vulgato deterius.

929. Vertit Grotius in Excerpt. p. 218. Debuerat esse cer-
ta amicorum nota Discriminatrix mentium, unde agnosceres Quis
verus esset, quisve sublesta fide. Valckenaerius huc respexissè
putat Ciceronem de Amicitia c. 17. querebatur, quod omnibus in
rebus homines diligentiores essent; ut capras et oves, quot quisque
haberet, dicere posset; amicos quot haberet non posset dicere: et
in illis quidem parandis adhibere curam, in amicis eligendis ne-
gligentes esse: nec habere quasi signa quaedam et notas, quibus
eos, qui ad amicitiam essent idonei, judicarent.

932. δισσάς δὲ vulgo. δισσάς τε Valck. ex Codd. A. Fl.

934. Vide supra ad v. 643.

III. ἀλλ' ἢ τις εἰς σὸν αἵς με διαβαλὼν ἔχει φίλων, φοροῦμεν δ', οὐδὲν ὄντες αἴτιοι; ἐκ τοι πέπληγμαι· γὰρ γὰρ ἐκπλήσασοναί με λόγῳ, παραλλάσσοντες ἔξεδροι φρενῶν.

ΘΗ. φῦ τῆς βραδείας, ποῖ προβήσεται, φρενός; 940 τί τέρμα τολμῆς καὶ θράσους γενήσεται; εἰ γὰρ κατ' ἀνδρός βίοντος ἐξογκώσεται, ὁ δ' ἄστερος τοῦ πρόσθεν εἰς ὑπερβολὴν.

936: ἀλλ' εἴ τις Lasc. Ald. Sed recte Canterus ἀλλ' ἢ τις, quod exhibent membranae, quodque e Scholiis tuetur Marklandus, monens cum interrogatione legendum: et sic quidem 2da ed. Musgravius, et Brunckius. Valckenaerius autem revocavit ἀλλ' εἴ τις, et delendo δ' post νοσοῦμεν, frigidam effinxit sententiam. Interrogandi-formula est ἀλλ' ἢ supra v. 861. Ion. 768. 'Ἄλλ' ἢ τι θεσπᾶτοισι δεσποτῶν νοσῶ; Phoen. 1718. ἀλλ' ἢ πρὸς κακοῖς ἔρεῖς κακά; Sophocl. Electr. 879. et alibi.

937. νοσοῦμεν δ' οὐδὲν ὄντες αἴτιοι; vertas, and am I suffering, who am not at all guilty? νοσεῖν apud Tragicos saepe dicitur de iis, qui malo quolibet, vel infortunio, vel periculo la-
horant.

938. ἦτοι πέπ. Cod. Par. male. ἔκ τοι πέπληγμαι senarium inchoat supra 342. Herc. F. 1108. quod notavit Valck. ἐκπλήσουςί με Lasc. qui contrario vitio duplicat σ in γενήσεται v. 941.

939. Vertendum, verba aberrantia extra sedem et fines rationis; sive delirantia. Citat Musgravius Platonis Timaeum p. 1046. D. ed. Ficin. εἰ μὴ παντάπασι παραλλάττομεν. nisi plane deliramus. Corrigendum censet Blomfieldius ἔξεδρον.

940-1. X. II. 422-3.

942. βίοντος Ald. et ita diu legebatur, contra sententiam loci, et Codicum auctoritatem. Reposuit tandem Musgravius βίοντος, quod exhibent Lasc. et MSS. omnes. Valckenaerius censet ἐξογκώσεται esse e numero futurorum mediae formae, quae, praesertim apud Atticos scriptores, passive significant: sic στεφάσασθε infra v. 1458. ubi de his agere instituimus. κατ' ἀνδρός βίοντος exponit Valck. κατὰ γενεάν.

943. τοῦ πρόσθεν εἰς ὑπερβολὴν. hujus constructionis exemplum dabit Noster in Fragm. Autolyca apud Athen. X. p. 413. D. πῶς γὰρ, ὅστις ἐστ' ἀνὴρ Γνάθου τς δούλος, νηδύος δ' ἡσθημένος, Κτήσαιτ' ἂν ὄλβον εἰς ὑπερβολὴν πατρὸς; Citat Valck. Anaxilam Athenaei XIII. p. 558. A. ubi de meretricibus dicitur, Τίς γὰρ ἢ δρακῶν ἄμικτος, ἢ χίμαιρα πυροπνός, ἢ Χαρυβδὶς, ἢ τρίκρανος Σκύλλα ποντία κυων, Σφιγῆ, ὕδρα, Λέαινα, ἐχιδνα,

πατοῦργος ἔσται, θεοῖσι προσβαλεῖν χθονὶ
 ἄλλην δεῖσαι γαῖαν, ἣ χωρήσεται 945
 τοὺς μὴ δίκαιους καὶ κακοὺς παρηνότας.
 σκέψασθε δ' εἰς τόνδ', ὅστις, ἐξ ἐμοῦ γεγώς,
 ἦσχυνε τὰ μὰ λέκτρα, καξελέγχεται
 πρὸς τῆς θανούσης ἐμφανῶς κάκιστος ὢν.
 δεῖξον δ', ἐπειδὴ γ' εἰς μίασμ' ἐλήλυθα, 950
 τὸ σὸν πρόσωπον δεῦρ' ἐναντίον πατρός.
 σὺ δὲ θεοῖσιν, ὡς περισσὸς ὢν ἀνὴρ,
 ζῆνει; σὺ σώφρων, καὶ κακῶν ἀκηρατος;
 οὐκ ἂν πιθοίμην τοῖσι σοῖς κόμποις ἐγώ,
 θεοῖσι προσθεῖς ἀμαθίαν φρονεῖν κακῶς. 955
 ἦδη νῦν αὖχει, καὶ δι' ἀψύχου βορᾶς
 σίτοις καπήλευ', Ὀρφέα τ' ἀνακτ' ἔχων,

πηνά δ' ἀρπυιῶν γένη, Εἰς ὑπερβολὴν ἀφίεται τοῦ καταπτέστου
 γένους. Cum sententia nostri loci quisvis comparabit Horat. Carm.
 III. vi. 46. *Aetas parentum, pejor avis, tulit Nos nequiores, mox*
daturos Progeniem vitiosiore. ὑπερβολὴν Lasc.

945. Usitatior structura esset δεῖσαι θεοὺς προσθεῖναι χθονὶ
 ἄλλην γαῖαν.

118 948. Lasc. νέκτρα et in v. 594. πιθοίμην.

950. Valckenaerio placuit Musgravii conjectura ἐλήλυθα.
 Putavit ille Thesea significasse *quandoquidem mihi jam periculum*
contracti, tecum collocutus, qui tanto sis scelere contaminatus.
 Sed hoc nimis argutum, et a Tragici nostri simplicitate abhorrens.

952. Huc respexit Eustathius ad II. Δ. p. 484, 15 = 369,
 14. λέγει δὲ πού καὶ ὁ Εὐριπίδης ἐπὶ ἐπαίνῳ τὸ Περισσὸς ὢν ἀνὴρ,
 ἀντὶ τοῦ μέγας, πολὺς. conferens περισσὸς Ἀριστείδης, περισ-
 σὸς τὴν σοφίαν. Enimvero ille dictus fuit περισσὸς, qui prudentia,
 pietate, justitia, vel alia qualibet re hominis modum excederet.
 Itaque nunc in bonam nunc in malam partem, pro mente
 loquentis, vox accipienda est. vid. supra v. 447.

956-7. Vulgo ἦδη νῦν αὖχει, metro pessundato. νῦν en-
 cliticum reposuit Valck. καπήλευειν proprie *cauponari*, inde et-
 iam denotat *quaestum aliquem fraudulentum exercere.* Cum accu-
 sativo in Aesch. Sept. c. Theb. 551. *ἔοικεν οὐ καπήλεύσειν μάχην.*
 Hoc imitatus est, ut videtur, Ennius apud Cicer. de Offic. I. 12.
Nec cauponantes bellum, sed belligerantes, Ferro non auro vitam
cernamus utrique. Idem significant καπήλευειν μάχην et *cauponari*
bellum, scil. *to make war a gainful trade.* Ennii locum cum Ae-
 schyleo contulit Stanleius post G. Canter. Nov. Lect. Plato in

*Βάκχευς, πολλῶν γραμμάτων τιμῶν κεννούς,
ἐπεὶ γ' ἐλήφθη. τοὺς δὲ τοιοῦτους ἐγὼ*

Protagor. p. 219. C. de Sophistis, οὕτω δὴ καὶ οἱ τὰ μαθήματα πει-
ριαζόμενοι κατὰ τὰς πόλεις, καὶ πωλοῦντες, καὶ κατηλεύοντες 119
τῷ ἀεὶ ἐπιθυμοῦντι κ. τ. λ. Veritas autem καὶ δι' ἄψ. β. Σ. κ. et
victu illo tuo ex aedis inanitis constante, hominibus fraudem fa-
cito. De voce κατηλεύειν sequentia notavit Blomfieldius. „He-
rodot. I. 155. πρόειπε δὲ αὐτοῖσι καθαρίζειν τε καὶ ψάλλειν καὶ κα-
τηλεύειν παιδεύειν τοὺς παῖδας, καὶ ταχέως σφέας, ὃ βασιλεὺς, γυ-
ναϊκᾶς ἀντ' ἀνδρῶν δύνει γεγονότας. Qui locus apprimè huc fa-
cit. Cf. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 1064. In Aeschyli loco ap.
Suid. v. Κάπηλος. Etymol. M. p. 490, 12. κάπηλα προφέρων
τεχνήματα, nemo est qui non reposuerit προσφέρων. Alium locum
ex Herodoto protulit Grotius ad D. Pauli Ep. II. Cor. ii. 17.
Plura Schleusnerus in voce. Sed instar omnium magis Bentleius
(Sermon upon Popery, p. 3. seq.)“

Observat Scholiasta hic tangi Pythagoricos, qui a carnibus
animantium abstinebant. Ad hoc Orphei institutum respexit Ho-
ratius Art. Poet. 391. Sylvestres homines edaces interpresque Deo-
rum Caedibus in victu foedo detarnuit Orpheus. Institutis autem
Bacchicis, Orphicis, et Pythagoricis eadem perhibetur origo
fuisse; cujus rei testem citat Valckenaerius Herodotum II. 81.
ὁμολογεῖ δὲ ταῦτα τοῖσι Ὀρφικοῖσι καλουμένοισι [καὶ Βακχικοῖσι,
ἐοῦσι δὲ Αἰγυπτίοισι,] καὶ Πυθαγορείοισι. ubi voces uncinis in-
clusas in textu reponendas e Codd. censet Vir doctissimus. In
Apollodoro quidem legimus εὔρε δὲ Ὀρφεὺς καὶ τὰ Διονύσου μυ-
στήρια Lib. I. 3. p. 17. Pro στίχοις conjeit Musgravius ἦθος,
Valck. σύ τοι. Credit sane Vir eruditus (Quart. Rev. viii. p. 224.)
hic respicere poëtam τοὺς Ὀρφοτελέστας, quos incantandi ac di-
vinandi artes in Graecia exercuisse constat, ex Theophrasto, Χα-
ρακτ. Ἠθικ. 16. Conferre possis infra v. 1041. Ἄρ' ἐνκ' ἐπα-
δὸς καὶ γόης πέφυκ' ὄδεις;

958. κεννούς res nihili, nugas. Aristoph. Nub. 819. καὶ
περὶ κεννοῦ στενολεσχέειν. ad quem locum Schol. ἀντ' τοῦ περὶ
μηδενὸς καὶ κενῶν πραγμάτων. Idem Scholiasta ad v. 252. τὰ
μηδενὸς ἄξια κεννούς, καὶ σκιάς, καὶ νεφέλας ὀνομάζομεν. Εὐ-
πολις ἐν Αὐτολύκῃ. Κεννοὺς ἀποφαίνει καὶ σκιάς. ibi Spanhe-
mius affert Soph. Antig. 1169. ἐὰν δ' ἀπῆ Τούτων τὸ χαιρεῖν,
παλλ' ἐγὼ κεννοῦ σκιάς Οὐκ ἂν πριαίμην.

959. Valckenaerius citat loca quaedam, in quibus ἐλήφθην
significat deprehensus sum: et confert ἀλλίσκομαι infra v. 963.
Aristoph. Nub. 1076. Ἡμαρτες, ἠράσθης, ἐμοιχενσάς τε, κατ'
ἐλήφθης. ibi Parsonus probat Bentleii emendationem κατ'
ἐλήφθης pro κατελήφθης, observans, simplex verbum in his rebus

φύγειν προσφώνῳ πᾶσι· θησεύουσι γὰρ 960
 • σεμνοῖς λόγοισιν, αἰσχρὰ μῆχανώμενοι·
 τέθεικεν ἤδη· τοῦτό σ' ἐκώσσειν δοκεῖς;
 ἐν τῷδ' ἄλισκει πλεῖστον, ὃ κακίστε σὺ.
 ποῖοι γὰρ ὄρκοι κρείσσονες, τίρες λόγοι,
 τῆσδ' ἂν γένοιτ' ἂν, ὥστε σ' αἰτίαν φυγεῖν; 965
 μισεῖν σε φήσεις τῆνδε, καὶ τὸ δὴ νόθον
 τοῖς γνησίοισι πολέμιον πεφυκέναι;
 κακὴν ἂρ' αὐτὴν ἐμπορὸν βίου λέγεις,
 εἰ δυσμενεῖα σὴ τα φίλτατ' ὤλεσεν.
 ἀλλ' ὡς τὸ μῶρον ἀνδράσιν μὲν οὐκ ἐνι, 970

composito usitatus esse: idem pro vulg. ἐμοίγενας τι corrigit
 ἐμ. τε.

120 960. προσφώνῳ Lasc.

962. ἐκώσσειν. Cod. A. ut ediderant Musgr. et Brunck. Sed melius videtur ἐκώσσειν, in quo consentiunt Lasc. Ald. et ceteri Codices praeter Flor. qui habet ἐκώσσαι.

966. Aldus μισεῖν γε, et mox τοῖς γνησίοις σου, utrumque corrupte. Recte emendavit Canterus, cujus conjecturas confirmant Lascaris et MSS.

968. Exponit Schol. οἱ ἔμποροι τὰ μὲν παρέχουσι, τὰ δὲ λαμβάνουσι· καὶ τοῦτο ἐπ' ὠφελείᾳ ποιουῖσι· εἰ οὖν αὐτὴ τὴν ψυχὴν αὐτῆς ἔδωκεν ἵνα σε μισητὸν τῷ πατρὶ καταστήσῃ, ἄφρων ἄρα καθέστηκε, τοιαύτην ὁδὸν ἐμπορευομένη· οἱ γὰρ ἔμποροι ἐπὶ κέρδει πραγματεύονται.

969. τὰ φίλτατα frequentabat Euripides, ut denotaret parentem, conjugem, vel liberos. De marito dicitur in Herc. F. 515. Ἄ πρόσβυ, λεύσω τὰμὰ φίλτατ' ἢ τί φῶ; de patre Ion. 537. 583. Σὺ τ' αὐτὰ φίλτατ' εὐρες, οὐκ εἰδὼς πάρος. De filio ibid. 533. De filia Troad. 374. Ὁ δὲ στρατηγὸς ὁ σοφὸς ἐχθίστων ὑπερ τὰ φίλτατ' ὤλεσ'. Iph. A. 1170. In Soph. Oed. C. 1110. Oedipus de filiabus suis, Ἐγὼ τὰ φίλτατ'. In nostro igitur versu τὰ φίλτατα intelligo de marito ac liberis Phaedrae quos cum vita simul amiserat: vertendum autem puto, *if from her hatred of you she lost her dearest connections.* nec aliter in Alcest. 350. Σὺ δ' ἀντιδοῦσα τῆς ἐμῆς τὰ φίλτατα Ψυχῆς, ἔσωσας. Aliis forsitan magis arriserit Valckenaerii interpretatio, qui τὰ φίλτατα hic et in Alcestidis loco exponit per ipsam vitam. A. et Fl. ἢ δυσμενεῖα.

121 970. Vide supra v. 640. et ibi notata. Observat Valck. supplendum esse φήσεις hic et infra v. 1017. ut sit ἀλλὰ φήσεις ὡς —;

γυναῖξί δ' ἐμπέφυκεν; οἷδ' ἐγὼ νέους
 οὐδὲν γυναικῶν ὄντας ἀσφαλεστέρους,
 ὅταν ταραξῆ Κύπρις ἠβῶσαν φρένα'
 τὸ δ' ἄρσεν αὐτοὺς ἀφελεῖ προσκείμενον. 975
 νῦν οὖν, τί ταῦτα σοῖς ἀμιλλῶμαι λόγοις,
 νεκροῦ παρόντος μάρτυρος σαφιστάτου;
 ἐξεῖρε γαίης τῆσδ' ὅσον τάχος φυγᾶς
 καὶ μῆτ' Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους μόλῃς,
 μῆτ' εἰς ὄρους γῆς, ἧς ἐμὸν κρατεῖ δόρυ.
 εἰ γὰρ παθῶν γε σοῦ τὰδ' ἦσσηθήσομαι, 980
 οὐ μαρτυρήσει μ' Ἰσθμῖος Σίνις ποτὲ

971. Fl. ἐμπέφυκας et v. 974. προσκείμενον.

974. τὸ ἄρσεν est *natura virilis ingenii*, ut in Menandro supra citato ad v. 917.

975. Aldus habet *τί οὖν*; sed hiatum post vocem *τί* nunquam admittebant Tragici, teste quam idoneo Porsono ad Phoen. 892. Jure igitur nuperi editores reposuere *νῦν οὖν* ex Codd. omnibus Lasc. et Schol. Legitur quidem in Soph. Phil. 100. *τί οὖν μ' ἀνωγας* ἄλλο πλὴν ψευδῆ λέγειν; sed ibi corrigendum puto *τί μ' οὖν ἀνωγας*. In Aesch. Suppl. cum Stanleio legerim *τίς οὖν ὁ δῖος πόρτις εὐχεται βοός*; pro vulgato *τί οὖν*. Nec dubito quin in Septem contra Thebas versus 214, 710. eodem vitio laborantes, emendaturus sit Blomfieldius, in editione ejus Tragediae, quae ut brevi in lucem prodeat, omnes antiquarum literarum amantes mecum impense optant. [In illo loco *τί δ' οὖν*, in hoc edidit *τί νυν*.] Ceterum apud Comicos hiatus iste satis usitatus est.

976. Meminerint tirones, *νεκρός*, ubicunque *cadaver* significat, generis esse masculini. Hoc post alios monuit Porsonus ad Hec. 671.

977. Observat Valck. simplex *ἔξθω* frequentissimum esse, composita ejus rariora. Et sane, unum aliud exemplum in Euripidis fabulis recorder, Herc. F. 259. *ἀπέθξω δ' ἐνθεν ἦλθες ἐνθάδε*, "Ἔθξω".

978. Versus est nostri Iph. T. 1449. "Ὅταν δ' Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους μόλῃς. Idem est Athenarum Epitheton, Soph. Electr. 707.

980. Corrupte Fl. *παρῶν γε*, et mox *μαρτυρήσασις*, *Σίνις*.

983. οὐδ' ἐν θαλάσῃ. 987. *ξύστασις τῶν σῶν φρ.*

981. *Σίνις* vulgo. Valckenaerius restituit e Fl. et Lasc. 122 *Σίνις*, quod sine istis auctoritatibus restituendum erat: primam enim syllabam brevem habet. Quam proni essent librarii ad du-

κτανεῖν ἑαυτὸν, ἀλλὰ κομπάζειν μάτην
οὐδ' αἰ θαλάσσης ξύννομοι Σκυριωνίδες

plicandam v, patebit ex insigni Blomfieldii nota in Glossario ad Aesch. Prom. 53. Varia loca veterum hanc historiam spectantia, congegit Meursius in Theseo Cap. V. quorum praecipua indicabo. Apollodorus Bibl. III. 16. p. 561. Δεύτερον δὲ (Θησεύς) κτείνει Σίνιν τὸν Πολυπήμονος καὶ Συλίας τῆς Κορινθίου· οὗτος Πιτνοκάμπτης ἐκαλεῖτο· οἰκῶν γὰρ τὸν Κορινθίων Ἰσθμὸν, ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πίτυς κάμπτοντας ἀνέχεσθαι· οἱ δὲ διὰ τὴν ἀσθένειαν οὐκ ἠδύναντο κάμπτειν, καὶ ὑπὸ τῶν δένδρων ἀναρόψιπτοι μὲνοι πανωλέθρως ἀπώλλυντο. Τούτῳ τῷ τρόπῳ Θησεύς Σίνιν ἀπέκτεινε. Paulo aliter saevitiam ejus describit Diod. Sic. IV. 59. p. 303. Θησεύς — πρῶτον μὲν οὖν ἀνείλε τὸν ὀνομαζόμενον Κορινθήτην, χρωμένον τῇ προσαγορευομένῃ κορήνῃ, καὶ τοὺς παριόντας ἀποκτείνοντα. δεύτερον δὲ τὸν ἐν Ἰσθμῷ κατοικοῦντα Σίνιν· οὗτος γὰρ δύο πίτυς κάμπτων, καὶ πρὸς ἑκατέραν τὸν ἕνα βραχίονα προσδεσμέων, ἄφνω τὰς πίτυς ἤφκει· διόπερ τῶν σωμάτων διὰ τὴν βίαν ἀποσπωμένων, συνέβαινε τοὺς ἀτυχοῦντας μετὰ μεγάλης τιμωρίας τελευτᾶν. ubi male Wesselingius edidit ἀποσπώμενον. Ovid. Met. VII. 440. *Occidit ille Sinis, magnis male viribus usus, Qui poterat curvare trabes, et agebat ab alto Ad terram late sparsuras corpora pinus.* Ejusdem meminit Ovidius Ep. Her. ii. 70. Ib. 409. Pausanias Corinth. I. 37. de hac historia agens, refert ad suam usque aetatem permansisse istam pinum. Ceterum Euripidis Scholiasta fabulam illam notissimam, quae vulgo de Procruste narratur, ad Sinin retulit. Pindari etiam Scholiasta in Argument. ad Isthm. Sinin et Procrusten confundere videtur. *σίνις* autem appellatio fuit cuius latroni indita, ut in Epigramm. Anytae. Anthol. III. xxiii. 11. Ἡ γὰρ δ' ὑπνω-
οντα σίνις λαθροῦδὸν ἐπέλθων ἔκτεινεν. Hesych. *σίνις*· κλέπτης, κακοῦργος, ληστής. Dixit igitur Aeschylus in Agam. 726. Ἐθρο-
ψεν δὲ λέοντα σίνιν δόμοις. De leone etiam Callimachus Hymn. in Apoll. 91. ἤχι λέοντα Τηγεῖς κατέπεφνε, βοῶν σίνιν Εὐρύπλοιο. Isthmius igitur κατ' ἐξοχὴν vocabatur *σίνις*. Vid. Aristot. Rhet. III. 3. De voce *πιτνοκάμπτης* fusa est disputatio Hemsterhusii ad Lucian. Tom. I. p. 36.

982. κτανεῖν γ' Brunckius, Codicem A. perperam secutus.

983. *σύννομοι* proprie dicuntur equi et boves, qui iisdem
123 pascuis utuntur, hinc ad alia animalia quae una pascuntur, vox translata est; ut de *αὐί* in Aristoph. Av. 209. Audacissima vero metaphora vocat Noster scopulos *συννόμους* maris, id est *vicinos*. *σύννομος* est *vicinus* in Helen. 1507. ubi grues *σύννομοι νεφέων*. In isto versu corrigendum *δρόμῳ* pro *δρόμῳ* me monuit Blomfieldius. De Scironis scopulis egerunt Burmannus ad Ovid. IV. 525.

- φήσουσι πέτραι, τοῖς κακοῖς μὴ εἶναι βαρύν.
 XO. οὐκ οἶδ' ὅπως εἶποιμ' ἂν εὐτυχεῖν τινα 985
 θνητῶν· τὰ γὰρ δὴ πρῶτ' ἀνέστραπται πάλιν.
 III. πάτερ, μένος μὲν, ξύστασις τε σῶν φρενῶν
 δεινὴ· τὸ μέντοι πρᾶγμ', ἔχον καλοὺς λόγους,
 εἴ τις διαπτύξειεν, οὐ καλὸν τόδε.
 ἐγὼ δ' ἄκομπος εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον, 990

Hemsterhusius ad Lucian. Tom. I. p. 307. Scironis autem fabulam tractavit Meursius Thes. c. vi. citans Diod. Sic. IV. 59. p. 303. Ovid. Met. VII. 443. Hygin. Fab. xxxviii. Strabon. Lib. IX. sub init. Pausan. Attic. c. 44. Plutarch. in Thes. Tom. I. p. 4. E. hujus verba sunt, Σκίρωνα δὲ πρὸ τῆς Μεγαρικῆς ἀνεῖλε θίψας κατὰ τῶν πετρῶν, ὡς μὲν ὁ πολὺς λόγος, ληστεύοντα τοὺς παριόντας· ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσιν, ὕβρει καὶ τροφῇ προτείνοντα τῷ πόδε τοῖς ξένοις, καὶ κελεύοντα νίπτειν· εἴτα λακτίζοντα καὶ ἀπᾶθούοντα τοὺς νίπτοντας εἰς τὴν θάλασσαν. Lasc. Σκιδῶνιδες.

987. ξύστασις φρενῶν. huic locutioni simillimam habet Euripides in Alcest. 813. Τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ξυνεστῆτος φρενῶν. Significat ἡ ξύστασις vel τὸ ξυνεστηκὸς φρενῶν animi contractionem, quae ob dolorem et tristitiam fieri dicebatur. Conf. Cicero. Tusc. IV. 31. Eodem enim vitio est effusio animi in laetitia, quo in dolore contractio.

988. πολλοὺς λόγους Lasc. Ald. et MSS. nonnulli. καλοῦς A. B. Fl.

989. διαπτύξεις Schol. ξευνήσεις. In Soph. Antig. 709. supra a nobis laudato ad v. 78. Schol. διαπνυθέντες· ἀνακαλυφθέντες.

990. ἄκομπος. non interpreto cum H. Stephano *illepidus, inelegans*: sed non loquax, callidi et arguti sermonis haud peritus; hic et in Fragm. Eur. Licymnii I. κομψός enim apud Nostrum de facundia dicitur, et significat loquax, argutus, callidus. Suppl. 441. Κομψός γ' ὁ κῆρυξ. Cycl. 315. Κομψὸς γενήσει καὶ λαλοτάτος, Κύκλωψ. Troad. 652. κομψὰ θηλειῶν ἔπη. Iph. A. 333. De diversis ejus vocabuli potestatibus videnda sunt quae fuse et docte disputarunt Gatakerus ad M. 124 Antonin. III. 6. p. 98, 48. Ruhnkenius ad Timaeum pp. 154. 161. Exponit Scholiasta ad Aristoph. Av. 195. Κομψόν· περιλάλον, πανοῦργον, ἀπατητικόν, πιθανόν, τεχνικόν. et similiter alii Grammatici. Hesychius autem ἄκομπον· ἀπανοῦργον, ἀπλοῦν. Hunc et seq. et v. 993. habet Plutarchus Tom. II. p. 6. B. Respexerunt Aristot. Rhet. II. p. 99, 17. X. II. 515. ἐγὼ γ' nulla auctoritate edidit Brunckius. λόγους A.

εἰς ἡλικίας δὲ κωλίγους σοφώτερος.
 ἔχει δὲ μοῖραν καὶ τὸδ'· οἱ γὰρ ἐν σοφοῖς
 φαῦλοι, παρ' ὄχλῳ μουσικώτεροι λέγειν.
 ὁμῶς δ' ἀνάγκη, ἔμφροῦς ἀφιγμένης,
 γλῶσσαν μ' ἀφείναι· πρῶτα δ' ἄρξομαι λέγειν,
 ὅθεν μ' ὑπῆλθες πρῶτον, ὡς διαφθερῶν, 996
 οὐκ ἀντιλέξοντ'· εἰσορᾶς φάος τόδε,
 καὶ γαίαν; ἐν τοῖσδ' οὐκ ἐνεστ' ἀνὴρ ἐμοῦ,
 οὐδ' ἦν σὺ μὴ φῆς, σωφρονέστερος γεγώς.
 ἐπίσταμαι γὰρ πρῶτα μὲν θεοὺς σέβειν, 1000
 φίλοις τε χρῆσθαι μὴ δίκειν πειρωμένοις,
 ἀλλ' οἷσιν αἰδῶς μὴτ' ἀπαγγέλλειν κακά,
 μὴτ' ἀνθυπουργεῖν αἰσχρὰ τοῖσιν χρωμένοις·
 οὐκ ἐγγελαστής τῶν ὀμιλούντων, πάτερ,
 ἀλλ' αὐτὸς οὐ παροῦσι, κἀγγυὸς ὦν, φίλοις. 1005

991. κωλίγον Ald. corrupte.

995. πρῶτά γ' A. Fl.

996. πρῶτον pro vulgato πρότερον reposuit Valckenaerius e Codd. A. Fl. et X. II. 519. Contulit ille Nostri Med. 475. Ἐκ τῶν δὲ πρῶτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν. Suppl. 517. (527.) Καὶ πρῶτα μὲν σε πρὸς τὰ πρῶτ' ἀμείβομαι. Legit Marklandus Ὅθεν μ' ἐπῆλθες.

997. Brunckius ad Marklandi et Valckenaerii mentem edidit οὐκ ἀντιλ. deleta copula: sed vulgatam lectionem ut magis emphaticam recte tuetur Heathius.

999. Heathius scribi voluit φῆς, quod soloecum esset: subjunctivus enim postulatur post ἦν.

1001. μὴ ἀδικεῖν πειρωμένος A. Forte legendum esse μὴ δίκων πειρωμένοις conjecit Musgravius.

1002. ἀπαγγέλλειν Ald. et MSS. ἀπαγγέλειν vitiose Lasc. Miltonus corrigebat ἐπαγγέλλειν, vertens neque inhonesta petere; 125 teste Porsono. Et haec quidem correctio, sine nomine auctoris a Barnesio memorata, Viris doctis plerumque arrisit, et recepta est a Brunckio. Mihi vero satius visum est vulgatum retinere, et intelligere in eodem sensu, quo Nutrix in hac fabula dici potuisset ἀπαγγέλλειν Phaedrae κακά.

1005. Male legebatur αὐτὸς ante Valckenaerium, qui edidit αὐτὸς, obsecutus Marklando a Suppl. 867. sed debebat αὐτὸς, crasi Attica pro ὁ αὐτὸς idem. Simili ratione scribebant Attici ἀνὴρ, ἀναξ, ἀγῶν, ἀνθρωπος, ἀτερος, ἀγαθός pro ὁ ἀνὴρ, ὁ ἀναξ, ὁ ἀγῶν, etc. Has vero crases plerique

ἐνὸς δ' ἄδικτος, ὃ με νῦν ἐλεῖν δοκεῖς
λέχους γὰρ εἰς τόδ' ἡμέρας ἀγνὸν δέμας
κοῦκ οἶδα πρᾶξιν τήνδε, πλὴν λόγῳ κλύων,
γραφή τε λεύσων· οὐδὲ γὰρ ταῦτα σιοπεῖν

ignorabant librarii, unde factum est, quod in veteribus editionibus fere semper comparent ἀνήρ, ἀναξ, ἀγών etc. articulis non sine magno metri et linguae dispendio neglectis. In Nostris Heraclidis v. 459. 1052. Electr. 43. 351. 383. reponendum est ἀνῆρ, metro plane postulante. Brunckius ubicunque in tales formas offendit, aut crasin male exprimit, aut prava quadam mutatione metro satisfacere conatur. Prioris vitii exempla sint Soph. Oed. C. 32. Antig. 766. Aj. 324. 337. Philoct. 40. 212. ubi ἀνήρ in ὠνήρ mutat. In istis locis rescribas ἀνήρ, quod saepe alias rescribendum, secundum Dawesii et Porsoni regulam: et in Aj. 99. Τεθναῖσιν ἀνδρες. Diverso errore peccavit Brunckius in Oed. C. 630. ubi vulgo editum erat Γῆ τῆδ' ὄδ' ἀνήρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο. ille versui consuluit scribendo ἀνήρ ὄδ'. corrigendum est ὄδ' ἀνήρ, et hic, et in Trach. 391. Vid. Porson. ad Phoen. 1670. Ceterum, ut ad nostrum versum redeamus, apte conferunt Viri docti Suppl. 867. (877.) Φίλοις τ' ἀληθῆς ἦν φίλος, παροῦσί τε, Καὶ μὴ παροῦσιν. sic enim recte edidit Gaisfordius. Epicur. ap. Laert. X. 118. μόνον τε χάριν ἔξειν τὸν σοφὸν φίλοις καὶ παροῦσι καὶ ἀποῦσιν ὁμοίως. Valckenaerius scripsit Ἄλλ' αὐτὸς οὐ παροῦσι, κἀγγύς, ὧν φίλος. sed distinctiones eum perperam mutasse, patebit e Porsoni nota ad Hec. 788. φίλος est in Codd. A. Fl.

1006. ἄδικτος activam habere potestatem videtur hic et in Soph. Oed. C. 1521. Ἄδικτος ἡγητήρος. Conferas etiam Oed. T. 968. ἐγὼ δ' ὄδ' ἐνθάδε Ἄψανστος ἔρχομαι. Contra passive significat, cum genitivo, in Soph. Trach. 687. ἀκτινὸς τ' αἰεὶ Θεομῆς ἄδικτον. et sic alibi. Plerumque quidem ἄδικτος valet non tangendus, integer, sacer, ut supra v. 648. Ἀέκτρων ἄδικτων. Iph. T. 799. Aesch. Agam. 380. Soph. Oed. Tyr. 891. 897. Oed. Col. 39. ἔχειν pro ἐλεῖν E. P. Lasc.

1007. ἐς Last.

1008. κοῦκ Ald. Copulam omittunt A. Lasc. et Conditor dramatis X. Π. qui hunc et tres seqq. vv. usibus suis accommodavit v. 520—3.

1009. Attulit Brunckius Longi Pastoral. I. init. Ἐν Ἀέσβῳ θηρῶν, ἐν ἄλσει Νυμφῶν, θέαμα εἶδον κάλλιστον ὧν εἶδον, εἰκόνα, γραφήν, ἱστορίαν ἔρωτος. corrigens εἰκόνα γραπτήν, ἱστ. ξ. Brunckii quidem emendationem hac nota, in margine

πρόθυμός εἰμι, παρθένον ψυχὴν ἔχων. 1010
 καὶ δὴ τὸ σῶφρον τοῦμὸν οὐ πείθει σ' ἴσως
 δεῖ δὴ σε δεῖξαι, τῷ τρόπῳ διεφθάρην.
 πότερα τὸ τῆσδε σῶμ' ἐκαλλιστεύετο
 πασῶν γυναικῶν; ἢ σὸν οἰκήσειν δόμον,
 ἔγκληρον εὐνήν προσλαβὼν, ἐπήλπισα; 1015

libri scripta, comprobavit Porsonus: „*Recte. et sic Villosanus Anecd. Graec. T. II. p. 66. an. 1781. Strabo XIV. p. 959. B. (648.) καθάπερ καὶ ἡ γραπτὴ εἰκὼν ἐμφανίζει ἢ ἐν ἀγορᾷ. Pseudo-Plutarchus in vita Isocratis p. 839. C. ἦν δὲ αὐτοῦ γραπτὴ εἰκὼν ἐν τῷ Πομπείῳ.*“ R. P. οὐδὲ ταῦτα γὰρ σκοπεῖν Codd. et Edd. omnes ante Brunckium, qui ex ingenio edidit οὐδὲ ταῦτα μὲν σκ. Conjecerat Valck. οὐδὲ ταῦτα καὶ σκ. Ego vero, ut γὰρ sedem suam obtineat, scripsi οὐδὲ γὰρ τ. σκ. quo ordine haec verba exhibet X. II. 521.

1010. Confert Valckenaerius Philon. Jud. p. 742. A. παρθένουσ τὰς ψυχὰς διαφυλάσσομαι.

1011. Ita ex tribus Codd. A. B. Fl. cum Musgravio editi. εἰ δὴ Lasc. Ald. Voculas καὶ μὴ, quas receperunt Valck. et Brunck. credo equidem in Codice A. ex interpretatione scriptas fuisse. Docet Valckenaerius ad Herod. VII. 591. voculas καὶ δὴ apud Graecos valere *fac sane esse*, citans Nostri Med. 387. Καὶ δὴ τεθναῖσι· τίς με δέξεται πόλις; Helen. 465. Καὶ δὴ παρῆκεν.

1012. διεφθάρη Ald. Sed διεφθάρην omnes MSS. quos recte secuti sunt Valck. Brunck. et sic Lasc. nisi quod typographi incuria dedit διεφθάρην. Conferas Bacch. 313. καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν Οὐδ' ἦ γε σῶφρων οὐ διαφθαρήσεται.

1013. Ejusdem regiminis exempla sunt in Med. 943. Πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ, ἃ καλλιστεύεται Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἷδ' ἐγὼ, πολὺ. Herodot. VI. 61. τὴν δὲ, καταψῶσαν τοῦ παιδίου τὴν κεφαλὴν, εἶπαι, ὡς καλλιστεύσει πασέων τῶν ἐν Σπάρτη γυναικῶν. VII. 180. τῶν ἐπιβατέων αὐτῆς (sc. νηὸς) τὸν καλλιστεύοντα. Fl. οὐ καλλιστεύετο mendose.

127 1014. οἰκήσαι Ald. οἰκήσειν Codices et Lascaris, sequentibus nuperis Editoribus. οἰκεῖν οἶκον vel δόμον apud istius aevi scriptores κατ' ἐξοχὴν significabat *domus ac familiae dominum esse*. Phoen. 611. ἐγὼ γὰρ τὸν ἐμὸν οἰκήσω δόμον. Andr. 582. Πῶς; ἢ τὸν ἐμὸν οἶκον οἰκήσεις μολὼν Δευῶ; Iph. A. 331. Οὐχὶ δεινά; τὸν ἐμὸν οἰκεῖν οἶκον οὐκ ἔασομαι;

1015. Ἐγκληρος pro ἐπίκληρος dictum esse docent Viri docti, hic et in Iph. T. 682. Ἐγκληρον ὡς δὴ σὴν κασιγνήτην γαμῶν. ἐπίκληρος proprie epitheton erat puellae, ad quam tota patris here-

μάταιος ἄρα, κούδαμοῦ μὲν ἦν φρονῶν.
 ἀλλ' ὡς τυραννεῖν ἠδὺ τοῖσι σώφροσιν;
 ἦμιστά γ'· εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθορε
 θνητῶν, ὅσοισιν ἀνδάνει, μοναρχία.
 ἐγὼ δ' ἀγῶνας μὲν κρατεῖν Ἑλληνικούς 1020
 πρῶτος θέλοιμι ἄν· ἐν πόλει δὲ δευτερος
 ζῶν τοῖς ἀρίστοις εὐτυχεῖν αἰεὶ φίλοις.
 πράσσειν γὰρ εὐ πάρεστι· κίνδυνος δ' ἀπῶν
 κρείσσω δίδωσι τῆς τυραννίδος χάριν.
 ἐν οὐ λέλεκται τῶν ἐμῶν· τὰ δ' ἄλλ' ἔχεις. 1025
 εἰ μὲν γὰρ ἦν μοι μάρτυς, οἷός εἰμι ἐγώ,
 καὶ τῆσδ' ὀρώσης φέγγος ἠγωνιζόμεν,

ditas perveniret. Anglice, *an heiress*. Paulo aliter tamen Phaedrae nuptiae, post mortem Thesei, ἔγκληρος ἐνῆ dictae fuissent. Videas autem Ruhnken. ad Timaeum p. 209.

1016. Magna est in hoc versu lectionum varietas. Aldus *Μάταιος ἄρ' ἦν, οὐδαμοῦ μὲν οὐν φρονῶν*, quod et vulgo editur. Sed cum expositum sit a Scholiasta οὐδαμοῦ, φησι, *συνέσεως ἤμην ἐγὼ, τοιαῦτα ἐννοούμενος*, vidit Marklandus legendum esse *κούδαμοῦ* et *φρονῶν*, recte conferens Soph. Electr. 390. *ποῦ ποῦ εἰ φρονῶν*; et sic Brunckius, retinens μὲν οὐν. Sed pro οὐν Lasc. habet οὐ, Cod. A. ἦν. Ex his igitur varietatibus lectionem, quae optima visa sit, concinnavimus.

1017. Interpunctionem ad hunc modum mutavit Valckenaerius post Marklandum: *'Ἄλλ', ὡς τυραννεῖν ἠδύ; τοῖσι σώφροσιν 'Ἡμιστά γ'*. particula parum recte, ut opinor, collocata: neque mentem Hippolyti satis percepisse videntur Viri doctissimi. Sensus est, *At vero dices etiam modestis dulce esse regnare? Minime quidem*. Interrogationem sustulit Brunck. sed vid. supr. 970.

1018. Conf. Ion. 633. *Τυραννίδος δὲ, τῆς μάτην ἀνδρυμένης, τὸ μὲν πρόσωπον ἠδὺ, τὰν δόμοισι δὲ Ἀπηγά.* 637. *δημότης δ' ἄν εὐτυχῆς Ζῆν ἄν θέλοιμι μᾶλλον, ἢ τύραννος ἄν.* ubi forsitan legendum ἢ *τύραννος ἄν*. Soph. Oed. T. 687. *Ἐγὼ μὲν οὐν οὐτ' αὐτὸς ἐμείρων ἔφην Τύραννος εἶναι μᾶλλον, ἢ τύραννα δεῶν, Οὐτ' ἄλλος, ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.* Emendabat Miltonus μὲν pro *μη*, teste Porsono. *διέφθορ' ἄν E. P. διέφθειρεν Fl.*

1023. Vitiosa videtur Codicis Florentini Lectio *πράσσειν τε* 128 γὰρ *παρέστι, κινδύνος τ' ἀπῶν*. arrisit tamen Valckenaerio.

1024. *κρείσσον Fl.*

1025. *ἐν γ' οὐ λ.* scribendum putavit Valck.

1027. *ὀρώσης Lasc.* qui talibus vitibus saepenumero peccat.

ἔργοις ἂν εἶδες τοὺς κακοὺς διεξιῶν.
 νῦν δ' ὄρκιόν σοι Ζῆνα, καὶ πέδον χθονὸς
 ὄμνυμι, τῶν σῶν μήποθ' ἄψασθαι γάμων, 1030
 μηδ' ἂν θελῆσαι, μηδ' ἂν ἔννοιαν λαβεῖν.
 ἦ τ' ἄρ' ὀλοίμην ἀκλεῆς, ἀνώνυμος,
 καὶ μήτε πόντος, μήτε γῆ δέξαιτό μου
 σάρκας θανόντος, εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνὴρ.

1028. εἶδες pro εἶδες corrigi jussit Reiskius, et obsequentem habuit Brunckium.

1029. De Jove ὄρκιῳ egit Hemsterhusius ad Luciani Timon. Tom. I. p. 98.

1030. Vid. Porson. ad Phoen. 960.

1031. μηδ' εἰς ἔννοιαν Ald. metro consuluit Barnesius scribendo ἐς ἔν. Sed vera lectio μηδ' ἂν ἔννοιαν λαβεῖν extat in omnibus MSS. Lasc. et X. II. 525. Vertit Valck. *Jovem juro et Terrae solum, tuum me nunquam attigisse lectum; neque futurum, ut id unquam velim aut cogitem.* Observatum est supra ad v. 521. particulam ἂν cum optativis, infinitivis, et participiis conjunctam, vim futuri temporis conferre. ἂν ἔννοιαν male Musgravius. ἔνοιαν Lasc.

1032. ἦ τ' ἂν γ' ὀλοίμην post Aldinam vulgo editum est, nec mutavit Valck. Sed quod in textum demum restitimus habent Lascaris et MSS. praeter Flor. qui solenni errore ἦ γ' ἄρ'. Brunckius quidem ἦ τ' ἄρ', copulam τε male adhibens. ἦ τ' ἄρ', est ἦ τοι ἄρ', quam crasin satis attigimus ad v. 443. Ἡ κατολοίμην X. 129 II. 526. unde Valckenaerio venit in mentem Ἡ κάτ' ὀλοίμην ἀκλεῆς, ἀνώνυμος. Post hunc vulgo sequitur versus Ἄπολις, ἄοικος, φύγας ἀλητεύων χθόνα, quem ut adulterinum, et partim ex v. 1051. male effornatum, ejiciendum esse censuit Valckenaerius, recte monens non lectum fuisse eum a Conditore X. II. qui vv. 1031-2-4-5. continuos adhibet: quin et initium adsumi potuisse ex Euripidis senario apud Aelian. Var. Hist. III. 29. Diog. Laert. VI. 38. Ἄπολις, ἄοικος, πατρίδος ἐστρημένος.

1033. Citat Eustathius ad II. H. p. 668, 64 = 538, 18. intelligens de physica corporis dissolutione, et comparat cum simili loco Orest. 1085. Μήθ' αἰμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον, Μῆ λαμπρὸς αἰθῆρ, εἰ σ' ἐγὼ προδοῦς ποτε, Ἐλευθερώσας τοῦμόν, ἀπολίποιμί σε. Haec attulit Eustathius ad illustrandum Homeri locum II. H. 99. Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδαρ καὶ γαῖα γένοισθε, Ἡμεῖν αὐθι ἕκαστοι ἀκήριοι, ἀκλέες αὐτως. addens Xenophanis hexametrum Πάντες γὰρ γαίης τε καὶ ὕδατος ἐκγεγόμεσθα. Rectius autem, ut videtur, exponit Barnesius de sepultura incestis denegata. σαρκὸς pro σάρκας Eustath. Ed. Bas. corrupte.

- εἰ δ' ἦδε δειμαίνουσ' ἀπώλεσεν βίαν, 1035
 οὐκ οἶδ'· ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις λέγειν πέρα·
 ἐσωφρόνησεν, οὐκ ἔχουσα σωφρονεῖν·
 ἡμεῖς δ' ἔχοντες, οὐ κιλῶς ἐχρώμεθα.
 ΧΟ. ἀρκοῦσαν εἰπας αἰτίας ἀποστροφῆν,
 ὄρκους παρασχῶν, πίστιν οὐ σμικρὰν, θεῶν. 1040
 ΘΗ. ἄρ' οὐκ ἐπώδος καὶ γόης πέφυχ' ὄδσ,
 ὡς τὴν ἐμὴν πέποιθεν εὐοργήσιον.

1036. Alium ordinem οὐ πέρα θέμις λέγειν dederunt Valckenarius et Brunckius ex A. et X. II. 530. neque ego repugno. ultimam enim semper producit πέρα. Vid. supra v. 506. Aesch. Prom. 30. Soph. Electr. 521. 633. 1506. Phil. 332. 1277. Oed. T. 343. Oed. C. 235. ubi metrum dactylicum vitiauit Brunckius, 257. 651. Haec omnia exempla effugerant Marklandum, qui in initio trochaici Iph. A. 397. legere voluit πέρα δίκης. In nostro tamen versu nolui vulgatum ordinem mutare: Euripides enim πέρα saepius in fine senarii collocat. οὐ θέμις πέρα λέγειν B. D. Fl.

1037. ἐσωφρόνησε δ' A. ἔκοῦσα pro varia lectione D. „Ludit in ambiguo verbo σωφρονεῖν significante, sana mente esse; prudenter agere. Videri Phaedra poterat morte sibi sua castitatis famam prudenter comparasse: contra Hippolytus nihil aliud effecisse sua pudicitia, quam ut patris cubile temerasse censeretur. Oxymori figuram notissimam praeter ceteris adaptavit Euripides, cujus et ista sunt in Hec. 564. Ὁ δ', οὐ θέλων τε, καὶ θέλων; οὐκτώ κόρης. Phoen. 360. Μητὲρ, φρονῶν εὖ, κοῦ φρονῶν, ἀφικόμην. Isth. 1444. Ὁ καταθανῶν τε, κοῦ θανῶν, φαντάζομαι. Recte iudicavit St. Berglerus, ista talia ridenda sibi 130 Comicum sumpsisse, dum in Ἀγαρν. v. 395. interroganti ἔνδον ἔστ' Εὐριπίδης; servulus respondet, Οὐκ ἔνδον, ἔνδον ἐστίν, εἰ γνώμην ἔχεις· ubi praeter alia Euripidis haec quoque versum adscripsit Berglerus.“ Valck.

1038. ἐκτάμεθα G.

1040. Vid. supra ad v. 653.

1041. οὐ γόης auctoritate Codicis A. edidit Valck. Bacch. 283. λέγουσι δ' ὡς τις εἰσεκήλυθε ξένος Γόης, ἐπώδος, Αὐδίας ἀπὸ χθονός. De voce γόης nonnulla disputata sunt a Piersono ad Moerin p. 113.

1042. εὐοργήσιον Lasc. Ald. et plerique Codd. sed εὐοργήσιον restituit Musgravius ex Cod. A. quocum facit Scholiasta, exponens per παράσημα. Photius enim εὐοργήσιον πρόσθς. Affert Musgr. Bacch. 641. Πρὸς σοφοῦ γὰρ ἀνδρός ἀσκεῖν σάφρον' εὐοργήσιον. Vocem interpretatur Valck. morum et ingenii boni.

- ψυχὴν κρατήσῃν, τὸν τεκόντ' ἀτιμάσας;
III. καὶ σοῦ γε κάρτα ταῦτα θαυμάζω, πάτερ·
 εἰ γὰρ σὺ μὲν παῖς ἦσθ', ἐγὼ δὲ σὸς πατήρ, 1045
 ἔκτεινά τ' ἄν σε, κοῦ φυγαῖς ἐξημίουν,
 εἶπερ γυναικὸς ἡξίους ἐμῆς διγείν.
ΘΗ. ὡς ἄξιον τόδ' εἶπας· οὐχ οὕτω θανεῖ,
 ὥσπερ σὺ σαυτῷ τόνδε προὔθηκας νόμον·
 ταχὺς γὰρ Αἰῶος ῥᾶστος ἀνδρὶ δυστυχεῖ· 1050
 ἀλλ' ἐκ πατρώας φυγὰς ἀλητεύων χθονός,
 ξένην ἐπ' αἰῶν, λυπρὸν ἀντλήσεις βίον.
 μισθὸς γὰρ ἔστιν οὗτος ἀνδρὶ δυσσεβεῖ.
III. οἶμοι, τί δράσεις; οὐδὲ μηνυτὴν χρόνον
 δέξει καθ' ἡμῶν, ἀλλὰ μ' ἐξελᾶς χθονός; 1055
ΘΗ. πέραν γε πόντου, καὶ τόπων Ἀτλαντικῶν,

tas. Codex Flor. habet *εὐεργεσία*, errore scilicet pro *εὐοργη-
 σία*.

1044. Similis est constructio in Soph. Phil. 1362. *Παί,
 σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε*, corrigente Porsono ad Orest.
 614. *ταῦτα κάρτα* Lasc.

1045. *μοῦ* pro *μὲν* coniecit Marklandus.

1046. Mendose Fl. *Ἐκτεινά τις ἄν, κοῦ φυγῆς ἐξημίουν*.
 Hinc tamen coniecit Valck. *κοῦ φυγῆ σ' ἔξ*, pronomine male re-
 petito. *φυγαί* de uno exilio dictum infra v. 1172. ubi alia quae-
 dam notabuntur. Pro vulgato *Ἐκτεινά τοι σ' ἄν*, quod in
 priore editione repraesentaveram, nunc, monente Elmsleio, re-
 scripsi *Ἐκτεινά τ' ἄν σε*, vocalis *σε* et *ἄν* transpositis. Hanc
 emendationem certissime firmat v. 1411. *Τί δ'; ἔκτανές τ' ἄν μ',
 ὡς τότε ἦσθ' ὠργισμένος*.

131. 1050. *δυσσεβεῖ* pro *δυστυχεῖ* A. Confert Valckenaerius Ho-
 rat. Epod. xvii. 62. *Sed tardiora fata te votis manent; Ingrata
 misero vita ducenda est in hoc, Novis ut usque suppetas labo-
 ribus*.

1051. Aldus *ἀλιτεύων*, quod vitium non ante Valckenaer-
 rianam editionem e textu sublatum est.

1052. Idem fere versus legitur supra 902.

1053. *Μ. γὰρ οὗτός ἐστιν ἄ. δ.* Cod. A.

1056. *τεμόνων τ' Ἀτλαντικῶν* e tribus Codicibus A. B.
 Fl. edidit Musgravius; et ita quidem Valckenaerius, etsi ipsa
 facti poenituisse videtur: in nota enim *τόπων Ἀτλ.* exemplis
 abunde confirmat, observans alteram lectionem e v. 3. repetitam
 esse. In Aesch. Prom. 355. dixit Prometheus *ἐπεὶ με γαῖ κασιγνή-*

- εἰ πως δυναίμην· ὡς σὸν ἐχθαίρω κάρα·
 III. οὐδ' ὄρκον, οὐδὲ πίστιν, οὐδὲ μάντεων
 φήμας ἐλέγξας, ἄκριτον ἐμβαλεῖς με γῆς;
 ΘΗ. ἢ δέλτος ἦδε, κληῖρον οὐ δεδεγμένη, 1060
 κατηγορεῖ σου πιστά· τοὺς δ' ὑπὲρ κάρα
 φοιτῶντας ὄρνις πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω.
 III. ὦ θεοί, τί δῆτα τοῦμόν οὐ λύω στόμα,
 ἄστις γ' ὑφ' ὑμῶν, οὐς σέβω, διόλλυμαι;
 οὐ δῆτα· πάντως οὐ πίθοιμ' ἂν οὐς με δεῖ, 1065
 μάτην δ' ἂν ὄρκους ἐυχέαιμ', οὐς ὤμοσα.
 ΘΗ. οἶμοι· τὸ σεμνὸν ὡς μ' ἀποκτείνει τὸ σόν.

τον τύχαι Τειροῦς Ἄτλαντος, ὃς πρὸς ἐσπέρους τόπους Ἔσσηκε,
 κλον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς Ὀμοῖν ἐρείδων. Soph. Trach. 1101.
 τὸν τε χουστῶν Δράκοντα μῆλων φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις.
 Vide notam ad v. 3.

1059. ἐλέγξων Fl. male.

1060. Sortes, sive notae ex observatis augurum, tabellis
 inscriptae erant. Citavit Valck. Phoen. 852. ubi Tiresias ad na-
 tam, Κλήρους τ' ἐμοὶ φύλασσε παρθένω χειρὶ, Οὐς ἔλαβον, οἰω-
 νισματ' ὀρνιθῶν μαθῶν, Θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν, οὐ μαντεύομαι.
 Idem cum Thesei dicto recte contulit Soph. Oed. T. 964. Φεῦ,
 φεῦ· τί δῆτ' ἂν, ὦ γύναι, σκοποῖτό τις Τῆν Πυθόμαντιν ἐστὶ- 132
 αν, ἢ τοὺς ἄνω Κλάζοντας ὄρνις —;

1062. πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω. Haec phrasis illustrata est
 supra ad v. 112.

1063. Vulgo λύσω. Reposui equidem λύω, corrigente Elms-
 leio, qui ad Heracl. 805. monuit in hujusmodi locutionibus
 vel praeteritum vel praesens potius quam futurum adhibitum
 esse. citans Herc. F. 1146. Arist. Lys. 1103.

1064. ἡμῶν pro ὑμῶν Flor. et mox συγγέοιμ', ὤμοσα.

1065. πίθοιμ' ἂν Lasc. frequentissimo errore. Vid. supra
 896. οἷς με δεῖ vulgo. sed οὐς ex A. et Lasc. receperunt Valck.
 Brunck. quod jam emendaverat Reiskius. πείθειν active signifi-
 cans persuadere accusativum adsciscit. vid. v. 1011: 1307. 1353.
 Pessime igitur Heathius vertit οὐ πίθοιμ' ἂν non obedienter me
 gererem; quod esset οὐ πιθόμην ἂν. οὐς μ' ἔδει maluit Valck.
 sed alterum commodius videtur.

1067. ἀποκτενεῖ vulgo. sed praestat ἀποκτείνει, quod habet
 Cod. A. et inde sumpsit Valckenaerius, vertens, Ah! tristis ista
 vultus tui ac ficta severitas quam me enecat! Piersonus ad Moe-
 rin p. 74. infeliciter conjecit ἀποκναίει. Istud quidem compo-
 situm eodem sensu, quo Latinum enecare, usurpatum illustra-

- οὐκ εἶ πατρώας ἐκτός ὡς τάχιστα γῆς;
III. ποῖ δὴθ' ὁ τλήμων τρέπομαι; τίνος ξένων
 δόμους ἔσειμι, τῆδ' ἐπ' αἰτία φυγῶν; 1070
ΘΗ: ὅστις γυναικῶν λυμεῶνας ἡδεταί
 ξένους κομίζων, καὶ ξυνοικουρούς κικῶν.
III. αἰ, αἰ πρὸς ἦπαρ, δακρύων τ' ἐγγυς τόδε,
 εἰ δὴ κακός γε φαίναμαι, δοκῶ τε σοί.
ΘΗ. τότε στεναάζειν καὶ προγιγνώσκειν ἐρχῆν, 1075
 ὅτ' εἰς πατρώαν ἄλοχον ὑβρίζειν ἔτλης.
III. ὦ δάματ', εἶδε φθέγμα γηρύσαισθέ μοι,

vit Ruhnkenus ad Timaeum p. 42. Sed ostendi oportebat in tali significatione Tragicis quoque fuisse adhibitum.

1069. εἰς pro si Lasc. De potestate verbi εἰμι dictum est supra ad v. 804. Aldi editio ἐκτός in fine versus habet. Emendavit Canterus.

1069. ποῖ δὴθ' ὁ τλήμων A. Valck. Brunck quos secutus sum; vulgo ποῖ δὴτα τλήμων — sed vim, quandam addit articulus. sicut infra v. 1231.

133 1071. λυμαιῶνας Fl.

1072. ξυνοικουρούς κικῶν exponit Schol. ξυνοικουράτας τῶν κικῶν. Mulieres quidem domum custodientes appellatas fuisse οἰκουρούς, ostendimus supra ad v. 787. unde vocantur a poeta ξυνοικουροὶ κικῶν, qui simul cum illis domi mela pararent. Conjecit Jacobs. Exercit. Crit. p. 53. ξυν. λεγῶν.

1073. Conjecit Reiskius Ἐρπει πρὸς ἦπαρ. Valckenaerius Χωρεῖ, vel Θίγγει, vel quod maluerit, Δύνει πρὸς ἦπαρ. Si quid novandum esset, legerem cum Brunckio Αἰ, αἰ. χωρεῖ πρὸς ἦπαρ, δακρύων τ' ἐγγυς τόδε, exclamationibus istis extra metrum positis: Sophocles enim in Aj. 938. Χωρεῖ πρὸς ἦπαρ, οἶδα, γενναία δύνη. Θίγγει autem vox nihili est. Sed, ut verum fatear, nihil in hoc versu desidero; sententia enim, ob suppressum verbum abruptior, loquentis menti apprime convenit.

1074. κακός τε Ald. κακός γε Lasc. et MSS. Eldikius apud Luzac. Exerc. Acad. p. 54. tantologia, quam in hoc versu inesse credidit, offensus, e conjectura rescribendum censuit Εἰ δὴ κακός γ' ἐφανόμην, οὐκ ἔγωγε, σοί. senarium a cujusvis auribus statim repudiandum. Istam, tamen conjecturam, qua infeliciorum vix reperias, elegantiae nomine, si credere par est, commendabat Valckenaerius.

1075. προγιγνώσκειν ὁ ἐρχῆν A. B. Fl. sequentibus Valckenaerio et Brunckio.

1077-8. γηρύσαισθε et μαρτυρήσετ' Lasc. et MSS. quidam:

- καὶ μαρτυρήσαιτ', εἰ κακὸς πέφικ' ἀνήρ.
ΘΗ. εἰς τοὺς ἀφώνους μάρτυρας φεύγεις; σαφῶς
τόδ' ἔργον, οὐ λέγον, σε μνηύει κακόν. 1080
ΙΠ. φεῦ. εἴθ' ἦν ἑμαυτὸν προσβλέπειν ἐναντίον
στάνθ', ὡς ἐδάκρυσ' οἷα πάσχομεν κακά.
ΘΗ. πολλῶ γε μᾶλλον σαυτὸν ἤσκησας σέβειν,
ἢ τοὺς τεκόντας ὅσια δρᾶν, δίκαιος ὦν.
ΙΠ. ὦ δυστάλαινα μητέρα· ὦ πικραὶ γοναί· 1085
μηδεὶς ποτ' εἴη τῶν ἐμῶν φίλων νόθος.
ΘΗ. οὐχ ἔλξετ' αὐτόν, δμῶες; οὐκ ἀκούετα
πάλοι ξενουῶσθαι τόνδε προϋνέποντά με;

sed ε et αι in libris saepissime permutantur, (vid. supr. v. 372. 1071.) et optativas forinas recte exhibent E. P. Aldus γηγύσεισθε et μαρτυρήσαιτ'; illud corrupte. Corruptius autem γηγύσεσθε et μαρτυρήσαιτ' A. γηγύσεσθε Fl. Conferas quae supra ad v. 420. adnotavi.

1079. Diversam lectionem σοφῶς pro σαφῶς, memorat Scholiasta, et agnoscunt duo MSS. B. D. probante Marklando, 134 qui legendum putabat — μάρτυρας φεύγεις; σοφῶς· Τὸ δ' ἔργον —.

1081. Cum φεῦ, ἕα, et tales exclamationes extra versum sunt, ut hic et in vv. 208. 345. 1413. plenam posui distinctionem; cum partem versus faciunt, aut nullam aut minorem; secutus Porsoni regulam, ad Hec. 55.

1082. De constructione vocularum ὡς, ἴνα, ὅπως, cum indicativo, satis disputatum videtur supra ad v. 643. qua quidem rite percepta, plana fiet sententia horum versuum, in quibus obscuritatem quandam inesse arbitrati sunt Viri docti.

1083. Interpretatur Valck. *Temet ipse multo magis colere studuisti, quam justus esse, et parentes qua decebat veneratione prosequi.* et observat, „Eximie dicebant θεοὺς σέβειν· in hominum societate τὰ δίκαια καὶ ὅσια ποιεῖν.“ Mirifice depravatus est hic versus in Cod. Fl. Πολλῶ γε ἤσκησας μᾶλλον φεύγειν σε θύειν.

1087. Noster in Hec. 1269. Οὐχ ἔλξετ' αὐτόν, δμῶες, ἐκποδῶν βίη;

1088. *Veritas, Nonne auditis me jam dudum edicentem huncce peregrinum fieri, hoc est exulare? Alibi quidem ξενουῶσθαι denotat hospitari, hospitio excipi.* vid. Alcest. 68. Ion. 833. Hic autem eandem habet potestatem ac compositum ἀποξενουῶσθαι in Hec. 1210. χρόνον Πολὺν πατρῴας γῆς ἀπεξενωμένοις. τῷδε προϋνέποντά με Laoc.

- III. κλάων τις αὐτῶν ἄρ' ἐμοῦ γε θίξεται·
 σὺ δ' αὐτὸς, εἴ σοι θυμὸς, ἐξώθει χθονός. 1090
- ΘΗ. δρᾶσω τὰδ', εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πείσει λόγους·
 οὐ γάρ τις οἶκτος σῆς μ' ὑπέρχεται φυγῆς.
- III. ἄραρεν, ὡς ἔοικεν. ὦ τάλας ἐγὼ·
 ὡς οἶδα μὲν ταῦτ', οἶδα δ' οὐχ ὅπως φράσω.
 ὦ φιλιτάτη μοι δαιμόνων, Λητοῦς κόρη, 1095
 ξύνθακε, συγκύναγε, φευξόμεσθα δῆ

1089. ἄρ' Lasc. Pro vulgato κλαίων scripsi κλάων, ut semper Attici, monentibus Moeride, Etymologo M. et Eustathio, quorum verba citavit Piersonus ad Moerin p. 231. Notum est χαίρων nonnunquam dici de eo qui *roena immunis est*, ut in Soph. Oed. 135T. 363. Ἄλλ' οὐ τι χαίρων δις γε πημιονὰς ἐρεῖς. Antig. 759. Phil. 1299. Noster Med. 399. ubi vertunt interpretes χαίρων *impune*. Contrario autem usu adhibetur κλάων, et frequens est comminantis formula: exempla dabunt, praeter hunc versum, Androm. 756. τίς ὑμῶν ἄψεται; κλάων ἄρα Ψαύσει. Suppl. 458 (468.) Κλάων ἂν ἤλθες, εἴ σε μὴ πέμψεν πόλις. Heracl. 271. Κλάων ἄρ' ἄψει τῶνδε, κούκ ἐς ἀμβολίας. Soph. Oed. Tyr. 401. Antig. 754. Simile est in Aeschyli Suppl. 932. Κλάοις ἂν, εἰ ψαύσειας, οὐ μάλ' εἰς μακράν. Iph. A. 306.

1092. ἐπέρχεται A. „φρενὸς pro φυγῆς tacite Valckenaer. ad Phoeniss. 1379.“ R. P.

1093. Omnes editiones praeter Brunckianam habent ἄραρεν, quod Ionicum est, ἄραρεν recte conservarunt A. et X. II. 837. quae forma Atticis cum Doriensibus communis erat. Eiusdem generis sunt Dorismi isti quos Atticis vindicarunt Valckenaerius ad Phoen. 6. Porsonus ad Orest. 26. Ἀθάνα, δαρὸς, ἔκατι, ποδαγὸς, λοχαγὸς, ξεναγὸς, ὀπαδὸς vv. 107. 1146. κυναγὸς, et compositum ejus συγκυναγὸς infr. v. 1096. Ad hanc classem referri possunt θάκος cum compositis, (vid. v. 1096.) γάπωνος, γαπητής, γάπεδον, γάμοτος, γάποτος, γάτομος, κάρανον et ex eo composita, quae Attici Poetae etiam in Senariis adhibebant: ἐκατογκάρανον Aeschlylo restituit Blomfieldius in Prom. 361.

1094. X. II. 604. 719.

1095. κόρα Lasc. Ald. et MSS. praeter A. Verum iste Dorismus nusquam extra Choros Tragicis donandus est. Etiam in voce δέρη Ionicam terminationem retinebant Attici.

1096. φεύξομαι et φευξοῦμαι Tragicis perinde erant in usu. In Orest. 1610. Heracl. 507. φευξόμεσθα. in Bacch. 659. Helen. 508. 1050. φευξοῦμεθα metrum postulat. φευξοῦμεσθα, quod extat in duobus Codicibus A. Fl. magis Atticum est: et siquis

κλεινὰς Ἀθήνας· ἀλλὰ χαίρετ', ὦ πόλις,
καὶ γαῖ' Ἐρεχθέως· ὦ πέδον Τροϊζήνιον,
ὡς ἐγκαθηθεῖν πόλῃ ἔχασ εὐδαιμόνα,
χαῖρ' ὕστατον γάρ σ' εἰσορῶν προσφθέγγο-
μαι. 1100

ἴτ', ὦ νέοι μοι τῆσδε γῆς ὀμηλικες,
προσεῖπαθ' ἡμᾶς, καὶ προπέμψατε χθονός,
ὡς οὐποτ' ἄλλον ἄνδρα σωφρονέστερον.
ὄψασθε, καὶ μὴ ταῦτ' ἐμῷ δοκεῖ πατρί·

ΧΟ. ἡ μέγα μοι τὰ θεῶν μελεδήμαθ', ὅταν φρένας
ἔλθῃ, στρ. α'. 1105
λύπας παραιρεῖ·
ξύνεσιν δέ τιν' ἐλπίδι κεύθων,

hanc formam in contextu rescribere malit, id nobis non inivitis faciet.

1097. χαίρετω πόλις Editiones omnes. χαίρετ', ὦ πόλις. Καὶ γαῖ' Ἐρ. emendavit in schedis Porsonus, conferrī jubens Alcest. 136 399. ἀλλὰ χαίρετ', ὦ τέκνα. ibi quoque χαίρετῶ Lascaris et Aldus.

1100. „νῦν pro γὰρ fortasse X. II. 1313. 1631.“ R. P. προσφθέγγομαι edidit Barnesius, suo an typographi errore, nescio.

1102. X. II. 686. 1493.

1105. Praepositionem περὶ ante θεῶν supplet Scholiasta. In hoc Choro versus 1105. 1108. 1112. 1115. 1119. 1128. quorum singuli in duos versiculos vulgo dividuntur, in hexametros contraxi.

1106. παραιρεῖ A. Fl. litera ν pro ρ, quod saepe accidit, expressa. Causa non erat, cur παραιρεῖ suspectum haberet Valckenaerius, et conjiceret παραίνονται. Legitur quidem παραιρεῶν in Nostri Heracl. 911. παραιρεῖ etiam Schol. ad Aesch. Agam. 171. qui hunc versum cūm praecedente citat.

1107. Sententiam sic exposuit Heathius, probante Valckenaerio. *Et cum spem conceperim me aliquid circa divinam providentiam certi intelligere, spes ista rursus me frustratur, cum in fortunas et in facta mortalium intueor.* Notandum est quod Chorus mulierum de se loquens, masculina participia κεύθων et λεύσων usurpat: et hoc equidem credo prorsus insolenter factum esse. Vulgo quidem editum est in Androm. 422. "Ὀικτεῖρ' ἀκούσας· οἰκτρά γάρ τὰ δυστυχῆ Βροτοῖς ἅπασι, κἄν θυραῖος ᾖν τύχη. Sed ibi recte Lascaris ἀκούσας. Scholiasta, ut poëtam quodammodo

- λείπομαι, ἐν τε τύχαις θνατῶν καὶ ἐν ἔργοισι λεύσσων.
 ἄλλα γὰρ ἄλλοθεν ἀμείβεται
 μετὰ δ' ἴσταται ἀνδράσιν αἰῶν 1110
 πολυπλάνητος αἰεὶ.
 εἶθε μοι εὐξαμένα θεόθεν τάδε μοῖρα παράσχοι, ἀντ. ἀ.
 τύχαν μετ' ὄλβου,
 καὶ ἀκήρατον ἄλγεσι θυμόν·
 δόξα δὲ μήτ' ἀτρεκῆς, μήτ' αὐτὸν παράσημος ἐνεῖη. 1115
 ῥάδια δ' ἤθεα τὸν αὐρίον
 μεταβαλλομένα χρόνον αἰεὶ
 βίον ξυνευτυχοίην· [στρ. β'.
 οὐκέτι γὰρ καθαρὰν φρέν' ἔχω, παρὰ δ' ἐλπίδα λεύσσω·

137 excuset, monet eum ex sua persona haec locutum esse. De hac re quaedam disseruit Dorvillius ad Chariton. p. 153.

1109. ἄλλοτ' ἀμείβεται Lasc. Ald. contra metrum. ἄλλοθεν ex A. Fl. reposuit Valck. Aliud est exemplum versiculi, habentis dipodium Iambicam duobus dactylis subjectam, in Nostri Med. 1253. ἀμείβεται et mox ἴσταται Lasc.

1112. εἶθε μοι δ' A. Fl.

1114. ἀγήραον ἄλγεσι Lasc. Ald. et sic vulgo. Sed MSS. A. Fl. ἀκήρατον, cuius restitutio Musgravio debetur. Exponunt Glossae ἀφθορον, ἀήτητον. Vertit Valck. *animum curis vacuum*, vel *ab omni luctu purum et incorruptum*. Timaeus Lex. Plat. p. 17. ἀκήρατοι· καθάροι. ubi vocem illustravit Ruhnkenius. ἄλγεσθαι Fl. corrupte.

1115. De sensu vocis ἀτρεκῆς diximus supra ad v. 261. παράσημος exponit Schol. ἀντὶ τοῦ ἀδόκιμος, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κιβδηλῶν νομισμάτων. Similia habent Suidas et Harpocration, (qui citant παράσημος δῆτωρ ex Oratione Demosthenis ὑπὲρ Κτησιφῶντος) et Hesychius.

1116. Latinis numeris pulchre et fideliter convertit Grotius; *Mores sed faciles habens, Et quos crastina molliter Immutet veniens dies, Tuto perfruar otio*. Pro αὐρίον Musgravius male corrigebat ὦριον, exponens *tempestivum*. sed ὦριος pro ὠραῖος nunquam, opinor, usurpabant Tragicis.

1117. Corruptissime Flor. καταλαμβάνομένην.

138. 1119. καθαρὰν. Schol. ἀτάραχον, καὶ ἄφθορον. Metaphora in hoc versu ducta esse videtur ab aquarum perturbatione. Eandem imaginem expressit Shakespearus, *Troilus and Cressida*, Act. III. Sc. 3. sub fin. *My mind is troubled, like a fountain stirr'd, And I myself see not the bottom of it*. Assentior Heathio interpretanti παρὰ δ' ἐλπίδα λεύσσω, praeter

ἐπεὶ τὸν Ἑλλανίας 1120
 φανερώτατον ἀστέρ' Ἀθάνας
 εἶδομεν, εἶδομεν ἐκ πατρὸς ὄργας
 ἄλλαν ἐπ' αἶαν ἰέμενον.
 ὦ ψάμαθοι πολίητιδος ἀκτᾶς,
 δρυμός τ' ὄρειος, ὅθι κυνῶν 1125
 ὠκυπόδων μετὰ θήρας ἐναιρεν,

expectationem autem res evenire video. A. P. Fl. Lasc. habent παρ' ἐλπίδα λεύσσων; sed participium fluxit, ut videtur, a v. 1108. Corrigitur tentabat Musgravius παρὰ δ' ἐλπίδ' ἄ λεύσσω, vel, quod minus ferri posset, παρὰ δ' ἐλπίδ' ἄλυσσω.

1120. Adjectivum Ἑλλήνιος pro Ἑλληνικός usurpavit Herodotus a Valek. indicatus Lib. V. 92. p. 424, 20. ἐπιμαρτυρούμεθά τε ἐπικαλούμενοι ὑμῖν θεοὺς τοὺς Ἑλληνίους, μὴ κατιστάναι τυραννίδας ἐς τὰς πόλεις.

1121. Ἀθάνης Lasc. Ald. et MSS. sed Ἀθάνας habet Eustathius ad Π. E. p. 515, 42 = 388, 49. observans Tragici nostri locutionem Ἑλλάνιας φανερώτατον ἀστέρ' Ἀθάνας adumbratam esse ab Homericis ἀλλήκιον ἀστέρι καλῶ. Exponit etiam Eustath. ἦγον ἀστέρα τῆς παρ' Ἑλλήσιον Ἀθηνᾶς ταυτὸν δ' εἰπεῖν διάδηλον ἐν Ἀθήναις, αἱ παρονομάζονται τῇ Ἀθηνᾷ. Conferat Valckenaerius Anthol. III. xxv. 1. Μουσάων ἀστέρα καὶ Χαρίτων, sc. Homerum. 42. Τὸν τραγικῆς Μούσης ἀστέρα Κερρόπιον. sc. Sophoclem.

1122. ὄργας Lasc. et Ald. perperam; postulatur enim genitivus.

1124. Ψάμαθοι πολίητιδος ἀκτῆς, ἦγον λευκῆς, κατὰ τοὺς παλαιούς. Eustath. ad Π. E. p. 468, 43 = 357, 9. derivans ab Homericis πολίης ἐπὶ θινὶ θαλάσσης. Sed rectius, ut opinor, Valckenaerius iudicavit a πολιὰ formari non potuisse πολίητις sed esse femininum ab Homericis πολίητις, significare autem litus Troezeni vicinum, ejusdem regionis. Vocem adhibuit Apollonius I. 867. ubi Hercules puellas populares vocat πολίητιδας.

1125. Copulam omittit Fl. ὦ δρυμός ὄρειος Lasc. Schol. ὦ δρυμοί, ὄρειος A.

1126. Vulgo legitur Ὄκυπόδων ἐπέβα θεᾶς μετὰ, θήρας ἐναιρέων, metris antistrophicis aperte repugnantibus. θεᾶς, ut ineptum additamentum, delevit Brunckius; idcirco laudatus a Porsono ad Phoen. 5. „Ex Hippolyto 1139. (1143. Musgr.) θεᾶς recte ejecit Brunckius; quanquam ne sic quidem iste locus perpurgatus videtur.“ Quid in animo habuerit Criticorum summus, pro certo praestare non possum. Correctione tamen aliqua opus esse, vel propter metra male congruentia, manife-

Δικτυναν ἀμφὶ σεμνάν.
 οὐκέτι συζυγίαν πάλων Ἐνετᾶν ἐπιβάσει, ἀντ. β.
 τὸν ἀμφὶ Λίμνας τροχὸν
 κατέχων ποδὶ γυμνάδας ἵππους. 1130
 μούσα δ' αὖπνος ὑπ' ἀντυγι χορδᾶν
 λήξει πατρῶον ἀνά δόμον
 ἀστέφανοι δὲ κορας ἀνάπανλαι
 Λατοῦς βαθεῖαν ἀνά χλοῶν.

stum est. Mihi quidem olim videbatur omittenda vox ἐναίρων, et adsumenda Scholiastae constructio, ὄθι μετὰ κνωῶν ἀκνωπόδων ἐπέβα θήρας. Hodie vero vocem ἐπέβα e Scholio oriundam censeo, et omnino amplector correctionem doctissimi Censoris Angli (*Quart. Rev.* Vol. viii. p. 224.) Ὀκνωπόδων μετὰ θήρας ἐναίρων. Sic profecto optime procedent metra: quin et observabit Lector, tribus daetyliis tetrametris totidem versus Iambicos, satis venusto ordine, subjungi. ἐπέβας MS. A. et sic legit Scholiasta, qui et κατὰ pro μετὰ vitiose exhibet. μέγα γήρας Fl.

1127. *Δικτυναν* Schol. vid. supra ad v. 145.

1128. Vid. supra 231.

1129. Ellipsis est praepositionis κατὰ, qualis in *Orest.* 1248. Στῆθ' αἱ μὲν γυνὴν τῆθ' ἀμαξήσῃ τριβῶν. Soph. Aj. 30. Πηδῶντα πέδια σὺν νεοδῶντων ξίφει. Alia exempla satis obvia sunt. Vid. supra v. 228.

1130. Hanc lectionem tuentur omnes Libri cum Scholiasta. Reiskium legentem γυμνάδος ἵππων secuti sunt Musgravius et Brunckius.

1131. „Attigit haec Euripidis Eustath. in Π. E. p. 456, 18. Ἄντυξ—οὐ μόνον ἐπὶ ἀρματός—ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ζυγοῦ κιθάρας, κατὰ τοὺς παλαιούς, ἢ πηχεῶς, καθ' ὃ σημαϊνόμενον Ἄντυγα χορδῶν Εὐριπίδης φησὶν ἐν Ἰαπολύτῳ. Inter Lyrae partes ζυγοῦ meminit et πηχεῶς Eratosthenes *Catast.* c. xxv. cujus Graeca deerant Scaligero Latina tractanti Hygini et Schol. Germanici Manil. p. 422. Rem de lyrae quoque partibus intricatam esse significavit Clar. T. H. in Lucian. p. 223. “ Haec Valckenaerius. Ceterum ἀντυξ, quod hic de jūgo citharae dicitur, proprie quemvis ambitum significavit. Est ἀμφίτυς currus in hujus dramatis vv. 1183. 1226. ut in Hom. Π. E. 262. ἐξ ἀντυγος ἦντᾶ τεινας, ora chrysi Π. Σ. 607. Ἄντυγα παρὰ πύματην σακεῶς, de orbe Lunae, Quint. 140 Calaber A. 146. ἀλιγκιον ἀντυγι μῆνης. Flor. μὲν ἕπνος, et mox δρόμον. B. D. χορδᾶς. Non absimilem figuram adhibuit Horatius *Carm.* II. x. 18. quondam cithara tacentem Suscitavit Musam.

1134. βαθεῖαν. fertilem interpretatur Blomfieldius ad Aesch.

νυμφιδίων ὃ ἀπόλωλε φηγᾶ σᾶ
 λέκτρων ἄμιλλα κούραις. 1135
 ἐγὼ δὲ σᾶ δυστυχία ἐπῳδός.
 δάκρυσιν διοίσω
 πότμον ἄποτμον· ὦ τάλαινα
 μάτηρ, ἔτεκες ἀνόνατα· φεῦ, 1140
 μανίῳ θεοῖσιν·
 ἰὼ ἰὼ, συζυγίαι Χάριτες,
 τί τὸν τάλαν ἐκ πατρώας

Prom. 673. ubi πρὸς Λέρνης βαθὺν Λειμᾶνα. conferens Androm.
 635. βαθείαν γῆν. Homer. Il. I. 147. βαθὺ λήϊον. I. 151. Ἄν-
 θειαν βαθύλειμον. Plura quaerantur hujus significationis exempla
 in ipsius nota, et in locis ibi indicatis. ἀν' ὕλαν E. P. Lasc.

1135. In omnibus editionibus hactenus scriptum est νυμφι-
 δια ὃ ἀπόλωλε λέχη φηγᾶ σᾶ, quod per metrum stare non potest.
 Delendum igitur judicavi λέχη, sententiae ac metro perinde incom-
 modum; et deest profecto in Cod. Fl. nec videtur lectum fuisse a
 Scholiastis, quorum interpretamenta exscribam. διὰ τὴν φηγῆν,
 οὐκ ἔτι ἀμιλληθήσονται εἰ παρθέναι ὑπὲρ τοῦ γάμου, τίς σοι δο-
 θήσεται γυνή. ἄλλως. φηγάδος σου ὄντος, ἢ φιλονεκία τῶν παρ-
 θένων τῶν ἐπιδοξαζομένων τῷ σᾶ γάμῳ ἀπώλετο. Quod vulgo
 legitur, ἀμιλληθήσονται, Barnesii debetur sagacitati: Arsenii enim
 Scholiorum Editio habet ἀμιλληθήσονται, mero typographi errore
 pro ἀμιλληθήσονται. Ceterum ex emendatione edidi νυμφιδίων.
 Posses quidem levissima correctione scribere νυμφιδία, et cum
 ἄμιλλα conjungere: sed epitheton illud non nisi cum εἶναι, λέχη,
 κοῖταν, τέρεμνα, vel tali vocabulo, usurpavit Noster. τερέμων
 ἀπο νυμφιδίων supra v. 767. [νυμφιδίων emendabat etiam Wake-
 fieldius: ex Adalendis.]

1136. κόραις Lasc. Ald. Ionicam formam, quae Tragicis per-
 inde erat in usu; exhibent B. Fl. λέκτρ' ἀνάμιλλα P.

1139. ὦ abest a Lasc.

1140. ἀνόνητα vulgo. Doricam formam e Cod. A. reposuit
 Brancias: ἀνόνατα Fl. Simili modo vocabulum adhibuit Noster 141.

in Alcesti 419. ὦ πάτερ, ἀνόνατ', ἀνόνατ' ἐνύμφευσας. Electr.
 509. Καὶ πάτερ, τὸν ἔμον, ὃν ποτ', ἐν δόμοις ἔχων, Ἄνονητ' ἔ-
 θερπας σοὶ τε καὶ τοῖς σοῖς φίλοις. Hec. 760. Herc. Fl. 718.

1142. Χαρίτων conjecit Reiskius.

1143. τί τόνον vitiose Fl. Versus, ut a nobis distribuitur,
 est Ionicus a Majore dimeter, quales sunt 552. 560. 737. 747. De
 hujus metri legibus dictum est supra ad v. 537.

γᾶς, οὐδὲν ἄτας αἴτιον,
πέμπετε τῶνδ' ἀπ' οἴκων;

1145

καὶ μὴν ὀπαδὸν Ἴππολύτου τόνδ' εἰσορῶ
σπουδῇ σκυθρωπὸν πρὸς δόμους ὀρμώμενον,

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ποῖ γῆς ἄνακτα τῆσδε Θεσέα μολῶν
εὐροιμί' ἄν, ὦ γυναῖκες; εἵπερ ἴστε, μοι
σημήνατ' ἄρα τῶνδε δωματίων ἔσω;

1150

ΧΟ. ὄδ' αὐτὸς ἔξω δωματίων πορεύεται.

ΑΓ. Θεσεῦ, μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον
σοί, καὶ πολίταις, οἳ τ' Ἀθηναίων πόλιν
ναίουσι, καὶ γῆς τέρμονας Τροϊζηνίας.

ΘΗ. τί δ' ἐστὶ; μὴν τις ξυμφορὰ νεωτέρα 1155

1144. τὸν οὐδὲν ἄ. αἴ. Lasc.

1146. Sic Lasc. Ald. cum MSS. (nisi quod habent ὀπαδὸν aspero spiritu.) Edidit tamen Valckenaerius ὀπαδῶν, nullo, mea sententia, jure. Dixit quidem Euripides Med. 1115. Καὶ δὴ δέδορα τόνδε τῶν Ἰάσονος Στελχοντὶ ὀπαδῶν. et sic alibi. Sed verior ut sine articulo dixisse potuerit ὀπαδῶν Ἴππολύτου τόνδε. Persona Ἡμιχόρον, huic versui vulgo praefixa, in Codice A. recte omittitur. ὀπαδῶν habuisse videtur X. II. 1866.

1148. Ultima syllabae accusativorum Θεσέα, Ὀρφέα, βασιλέα, etc. a nominibus in εὐς, apud Atticos plerumque producuntur, analogiam secutae genitivorum in ἔως; neque id vero semper, quod aiunt Clarkius ad Hom. Iliad. A. 265. et Heathius. Corripitur enim vocalis in φονέα, in Hec. 876. Electr. 599. 763. duas alias exceptiones apud Comicos habet Porsoni Nota ad Hec. 876. Pejus autem erravit Barnesius, syllabam producendam esse arbitratus scribendo Ὀρφεᾶ supra v. 957. Loca veterum Grammaticorum ad hanc rem spectantia citantur in Notis ad Moerin p. 192. Tantum notent tirones, poetas nonnunquam horum casuum duas ultimas syllabas, versu cogente, in unam contraxisse: quod in 142 genitivis Θεσέως, Ἐρεχθέως, Αἰγέως factum esse videmus v. 10. 622. 1098. 1278. In accusativis autem Phoen. 927. Σφάξαι Μενοικία τόνδε δεῖ σ' ὑπὲρ πάτρας. 1181. Ὀρῶ δὲ Τυδέα καὶ παραπιστάς πικρούς. Idem monuit Clarkius. τόνδε Θεσέα et mox πορεύομαι Flor. utrumque male.

1149. Hunc v. cum sequentibus adhibuit X. II. 1860.

1155. X. II. 1867.

- δισσὰς κατείληψ' ἀστυγείτονας πόλεις;*
ΑΓ. Ἴππόλυτος οὐκέτ' ἐστίν, ὡς εἰπεῖν ἔπος·
δέδορκε μέντοι φῶς ἐπὶ σμικρᾷς ῥοπῆς.
ΘΗ. πρὸς τοῦ; δι' ἐχθρας μῶν τις ἦν ἀφιγμένος,
ὅτου κατήσχυν' ἄλοχον, ὡς πατρός, βία; 1160
ΑΓ. οἰκείος αὐτὸν ὄλεσ' ἀρμάτων ὄχος,
ἀραί τε τοῦ σου στόματος, ἄς σὺ σῶ πατρὶ

1157. Vid. supra 778. ὡς εἰπεῖν ἔπος ut verbo dicam. Vv. 1157-8. habet X. Π. 649. 650.

1158. „Eustath. ad Il. Θ. p. 699, 40 = 580, 52.“ R. P. Citat Eustathius δέδορκε φῶς ὡς ἐπὶ σμικρᾷς ῥοπῆς, monens hanc locutionem, et Sophocleam Oed. T. 961. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνόζει ῥοπῆ, sumptas esse ἐκ τοῦ βέπειν θανασίμως τὰ τοῦ Διὸς τάλαντα.

1159. Tanquam si dixisset Nuncius θνήσκει vel ὄλωλε, interrogat Theseus πρὸς τοῦ; Hec. 767. Θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ, καὶ τίνος πότμου τυχών; δι' ἐχθρας μῶν τις ἦν ἀφιγμένος; Num hostis factus erat aliquis—? Locutiones huic similes adamasse videntur Tragicis. Nonnunquam adjungitur dativus. Vid. Abresch. ad Aesch. Prom. 121. Valcken. ad Phoen. 482. Hujus formulae exempla quaedam nos citasse non molesté ferent Lectores. Prom. 121. τὸν πᾶσι θεοῖς Δι' ἀπεχθείας ἐλθόνθ'. i. e. factum omnibus Divis inuisum. Phoen. 20. Καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι' αἵματος. 489. δι' ἐχθρας τῷδε καὶ φόνου μολών. 1577. δι' ὀδύνας ἄν ἔβας. Orest. 747. διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι, μετuo. Androm. 174. διὰ φόνου δ' οἱ φίλτατοι Χωροῦσι 416. Καὶ πατρὶ τῷ σῶ διὰ φιλημάτων ἰών, patrem osculatus. Ista dedit Valck. ad Phoen. 482. (489. Pors.) Ἄδδασ ἐjusdem fabulae 395. διὰ πόθου δ' ἐλήλυθα, 148 quod exponit Schol. ποθῶ. Med. 868. Ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην, vertente Abreschio, convitiis in memet grassata sum. Soph. Oed. C. 905. Εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἦκον; ἦς ὄδ' ἄξιος.

1160. ἐκ πατρός Ald. βία Lasc.

1161. ἀρμάτων ὄχος currus vehiculum. Eadem est periphrasis in Phoen. 1206. Iph. T. 390. ἄρματος A. ὄλεσεν Lasc. qui supra v. 1154. planissime contra metrum, ναλοῦσιν.

1162. Hunc versum, ob literam σ crebro repetitam, notavit Marklandus ad Iph. T. 1068. quanquam saepius repetitur in hujus fabulae v. 839. Τῆς σῆς στερηθεῖς φιλιότης ὁμιλίας. 866. Τῆς οὐκέτ' οὔσης τῆσδε προσσάλνουσί με. nec parcius in vv. 501. 906. et pluribus aliis. Protulit ille ingrati istius vitii exempla; Med. 476. Ἐσώσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὄποι. Iph. A. 1221. Ἴου. 386. Andromed. ap. Suid. v. εἰση. Soph. Oed. T. 425. Ἄσθ' ἐξιώσσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις. (Ita pro Ἄ σ' ἐξιώσσει — 14-

- πόντου κρέοντι παιδὸς ἡράσω πέρι.
ΘΗ. ὦ θεοί, Πόσειδόν θ', ὡς ἄρ' ἦσθ' ἐμὸς πατήρ,
 ὀρθῶς ἀκούσας τῶν ἐμῶν κατευγμάτων. 1165
 πῶς καὶ διώλει' ἐπέ· τῷ τρόπῳ δίκης
 ἔπαισεν αὐτὸν ῥόπτρον, αἰσχύναντ' ἐμέ;
ΑΓ. ἡμεῖς μὲν ἀκτῆς κυμοδέγμονος πέλας
 ψήκτραισιν ἵππων ἐκτενίζομεν τρίχας,
 κλάοντες· ἦλθε γάρ τις ἀγγελος λέγων, 1170

git Porsonus in Advers. p. 237.) Notum est Tragicum nostrum hoc nomine a Comicorum aculeis exagitatum fuisse. De sigmatismo Euripideo insignis est nota Porsoni ad Med. 476. τοῦ perperam omittunt Lasc. Ald.

1163. κρέων pro Homericο κρείων adhibuisse Euripidem observavit Eustath. ad Il. Δ. p. 500, 8=381, 37. Legitur illa forma in Electr. 1271. Πόντου κρέοντος. in Aesch. Suppl. 583. et non raro apud Pindarum.

1164. Copula deest in Ald.

1165. Reiskius ὀρθῶς cum praecedentibus connectit: et ita Markland. Valck. Brunck.

1166. πῶς καὶ διώλει' ἐπέ; de hac constructione videas notata supra ad v. 91.

1167. Haec bis attigit Eustathius, ad Il. Γ. p. 381, 22=288, 41. et ad Il. Δ. p. 501, 22=322, 33. In utroque loco docet ῥόπτρον denotare ῥόπαλον, vel πάγη, i. e. laqueus; ζομ-
 144 φαλα, εἶδος ξίφους; vel etiam ἐπισπαστρον, κρικον θύρας, citans Lysiae Orat. in Andocidem, ἔδησε τὸν ἵππον ἐκ τοῦ ῥόπτρου τοῦ ἰσοῦ. Similia habet Schol. Existimat autem Valckenaerius per ῥόπτρον significasse Euripidem *paxillum in decipula*, quo moto irretiuntur animalia aut retinentur: in hoc enim sensu vocem ab Archilochο adhibitam fuisse auctor est Etymologus M. p. 715, 44. Sic quoque Hesychius Ῥόπτρον ῥόπαλον, ἢ τὸ ἀποκαταπίπτον τῆς παγίδος, καὶ συλλαμβανόν. De hac voce nonnulla eodem pertinentia notavit Blomfieldius; „Suidas Ῥόπτρον ῥόπαλον, ἢ παγίς, ἢ τιμωρία, huc respiciens. Quae habet Eustathius ex Lysia; habent etiam Photius et Suidas, sed plenius Harpocratio, qui citat Aristophanis Amphiarum, et Xenophon. Hellen. VI. Pollux VII. 26. ὁ δὲ ἐν ταῖς μελίσσι πάγαις πάνταλος, ῥόπτρον. eadem habet X. 34.“ Ceterum ἵππεσσι pro ἔπαισε habet utraque Eustathii editio ad Il. Δ. αἰσχύναντ' ἐμέ, pro αἰσχύναντά με e duobus Codd. recepit Brunckius.

1169. Huc respexit Eustath. ad Il. Θ. p. 696; 57=577, 13. Vid. supra v. 109.

ὡς οὐκ ἔτ' ἐν γῆ τῆδ' ἀναστρέφει πόδα
 Ἴππόλυτος, ἐκ σοῦ τλήμονας φυγὰς ἔχων.
 ὁ δ' ἦλθε ταῦτον δακρυῶν φέρων μέλος
 ἡμῖν ἐπ' ἀκταῖς· μυρία δ' ὀπισθόπους
 φίλων ἅμ' ἔστειχ' ἠλίκων θ' ὀμήγουρις. 1175
 χρόνῳ δὲ δὴ ποτ' εἶπ', ἀπαλλαχθεῖς γόων·
 Τί ταῦτ' ἀλύω; πειστέον πατρὸς λόγοις·
 ἐντύνεθ' ἵππους ἄρμασι ζυγηφόρους,
 δμῶες, πόλις γὰρ οὐκ ἔτ' ἐστὶν ἧδ' ἐμοί. —
 τούνηνδε μέντοι πᾶς ἀνὴρ ἠπείγετο, 1180
 καὶ θᾶσσον, ἢ λέγοι τις, ἐξηρτυμένας
 πάλους παρ' αὐτὸν δεσπότην ἐστήσαμεν.

1171. ἀναστρέφει Ald. ἀναστρέφει E. P. Lasc. scilicet errore pro ἀναστρέφει, quod e duobus MSS. B. D. receperunt Musgr. Valck. Brunck.

1172. „Ἴππόλυτος, ἐκ σοῦ τλήμονας φυγὰς ἔχων. injuria Valckenaerius et Musgravius MS. Parisiensis lectionem τλήμονος praefereunt. Bacch. 1350. δέδοκται, πρέσβυ, τλήμονες φυγαί. Electr. 233. Ποῦ γῆς ὁ τλήμων τλήμονας φυγὰς ἔχων; qui locus satis Hippolyti versum contra Valckenaerium defendit. 508. Ἡ τὰς Ὁρέστον τλήμονας φυγὰς στένεις;“ R. P.

1173. Vulgo ταῦτον, ut supra v. 273. Olim equidem edideram cum Valckenaerio et Brunckio lectionem MSS. A. Fl. ταῦτο, unde iambum pro spondeo lucrabamur. Nunc autem intelligo, perpaucos esse apud Tragicos versus, qui hanc formam requirant. Satius igitur veterem lectionem revocare. Pro φέρων varia est lectio in A. Lasc. ἔχων. Fl. ἔχον. Vid. supra v. 883.

1174. μυρίων δ' P. Lasc. Sed rectius dicitur μυρία δ' ὅπ. 145 ut supra v. 54. Πολὺς δ' ἅμ' αὐτῷ προσπόλων ὀπισθόπους Κῆμος λέλακεν. Brunckius, non monito lectore, scripsit ἡμῖν ἐπ' ἀκταῖς μυρία δ' ὀπισθόπους.

1175. Vulgo ἠλίκων ὀμήγουρις. Dudum suspicatus eram ἠλίκων θ' ὁ. propter Med. 248. Ἡ πρὸς φίλων τι, ἢ πρὸς ἠλικίας τραπέις. et hanc conjecturam, cum a Marklando in Nota MSa, et ab aliis confirmatam videam, tandem in-textum assumpsit.

1176. ἀπόπλαγγεις D.

1177. X. II. 1124. πιστέον Fl.

1178. ἐντύνεθ' A. Fl. quos sequitur Brunckius.

1179. ἦδε μοι vulgo. correxit Brunck.

1181. λέγει Ald. λέγοι e MSS. A. E. Fl. P. et Lasc. restituit Musgravius.

μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος,
αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἀρμόσας πόδα.

1183. Euripides in Phaethonte apud Longin. περὶ ὕψους XV. Τσαῦτ' ἀκούσας εἰτ' ἔμαρψεν ἡνίας, quod male sollicitavit Toupius, legendo χερσ' ἔμ. ἢ. vocalem istam in dativo plurali non elidunt Tragici. De εἶτα, inter participium et verbum posito dictum est ad v. 700. De propria vocis ἄντυξ significatione vid. supra ad v. 1131. Quid esset ἄντυξ ἄρματος exponit Hémsterhusius ad Lucian. Tom. I. p. 279. allatis Scholiis ad Hom. Π. E. 262. 728. unde patet ἄντυγα fuisse orbiculum summæ curuli sellæ additum, eamque cingentem. Hujus autem cacumini vel lateri, si consistere currum oporteret, habenæ circumligabantur. sic Π. E. 262. ἔξ ἄντυγος ἡνία τείνας. qui locus apprimè huc facit. Geminae vero nonnunquam erant ἄντυγες, ut in Junonis curru, Π. E. 728. δοιαὶ δὲ περιδρομοὶ ἄντυγές εἰσι. ubi Scholiasta Venet. Ἄντυγες τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμίκυλλα, ἐνθεν καὶ τὰ ἡνία ἐξάπτονται.

146 1184. Vertendum, *postquam pedem* (sc. in curru) *cum calceis fixerat.* Versum laudant Etymol. M. p. 135, 12. Eustath. ad Π. E. p. 559, 22=456, 20. indicante Valckenaerio, qui perperam; mea quidem sententia, sequitur Eustathium et Scholiastam, intelligentes ἀρβύλαι de parte currus, in qua stabat auriga: talem enim vocis significationem prorsus ignorasse videntur veteres: Ellipsis praepositionis σύν cum alias apud Graecos, tum praesertim addito dativo pronominis αὐτὸς, frequentata est. infra 1336. τοὺς γε μὴν κακούς Ἀυτοῖς τέκνοισι καὶ δόμοις ἐξόλλυμιν. Hujus formulae antiquissima praebet exempla Homerus Π. O. 24. Ἀντῆ κὲν γαίῃ ἐρύσαιμ', αὐτῆ τε θαλάσῃ. A. 698. Τέσσαρες ἀθλαφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφι. T. 481. Ὁ δὲ φασγάνῳ ἀνίενα θείνας, Τῆλ' αὐτῆ πῆληκι κάρη βάλε. Herod. VI. 32. τὰς πόλιας ἐνεπίπρασαν αὐτοῖσι τοῖσι Ἴεροῖσι. et sic alibi: quoniam vero Atticis constructio ista maxime usitata est, quaedam horum loca describere non pigebit. Aesch. Prom. 227. Ἐμαῖς δὲ βουλαῖς Ταρτάρου μελαμβαθῆς Κευθμῶν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον, Αὐτοῖσι συμμάχοισι. 1082. γθόνα δ' ἐκ πυθμένων Αὐταῖς ῥίξας σινεῦμα κραδαίνοι. Soph. Aj. 25. Ἐφθαρμῆνας γὰρ ἀρτίως εὐρσκομεν Λείας ἀπάσας, καὶ κατηραρισμένας Ἐκ χειρὸς, αὐτοῖς ποιμνίαν ἐπιστάταις. Sophocl. ap. Strab. IX. p. 612. Αὐτοῖς ὄπλοις καὶ τετραορίσῳ δίφρῳ. Eur. Orest. 1528. ἦτις Ἑλλάδ' αὐτοῖς Φρυγῆ διελυμῆνατο; Med. 165. Suppl. 927. Iph. A. 534. Ἐλθόντες, αὐτοῖς τείχεσιν Κυκλαπλοῖς ἔνναρπάσουσι, καὶ κατασκάψουσι γῆν. Eisdem fabulae v. 423. corrigi Porsonius Αὐτοῖσι πόλοισι, et in Cyclop. 705. Αὐτοῖσι συνναύταισι pro vulgato σύν ναύταισι. Bacch. 1133. de Bacchis Penthei membra discernentibus, ἔφαρξ

καὶ πρῶτα μὲν θεοῖς εἶπ', ἀναπτύξας χεῖρας 1185
 Ζεῦ, μηκέτ' εἶην, εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνήρ·
 αἰσθοῖτο δ' ἡμᾶς ὡς ἀτιμάζει πατῆρ,
 ἦτοι θανόντας, ἦ φάος δεδορκότας. —
 καὶν τῷδ' ἐπῆγε κέντρον εἰς χεῖρας λαβῶν
 πῶλοις ὀμαρτῆ· πρόσπολοι δ' ὑφ' ἄρματος 1190
 πέλας χαλινῶν εἰπόμεσθα δεσπότη,
 τὴν εὐθύς Ἄργους κάπιδαυρίας ὁδόν.

δ' ἡ μὲν ὠλένην, Ἡ δ' ἴγνος αὐταῖς ἀρβύλαις. *ferebat autem haec ulnam, illa pedem cum calceis.* ob hunc locum nolui mutare in versu Hippolyti vulgatum πόδα in πόδας, quod habent E. P. Iasc. et nuperi editores. πόδα citant Etymol. et Eustath. Adde Arist. Eq. 3. 7. Ran. 560. Vesp. 170. 1449. Pac. 1288. Si plura hujusmodi exempla velit lector, quaerat apud Lamb. Bos. Ellips. Graec. p. 745. ed. Schaeff. Haec de solenni formula idcirco monuimus, quod in nostri loci interpretatione haeserunt Viri docti.

1185. Respexit Eustath. ad Il. Δ. p. 505, 9=385, 40. Ἀναπτύξας χεῖρας, εἰς εὐχὴν δηλαδὴ, κατὰ τὴν τραγῳδίαν· ὅπερ Ὀμηρος Ἀνασχεῖν χεῖρας φησί.

1189. „Flagellum κέντρον dixit Ὀμηρικῶς. ad κέντρον ad-147 scribitur in Par. Cod. μᾶστιγα. Homero dicitur Archilochus κέντρον ἐπισπέρχων, Il. Ψ. 430. et Trojani alii que κέντρορες ἵππων, ipsi etiam equi flagello morigeri, κεντροηνετές. In Il. Θ. v. 392. Eustath. p. 608, 26. τὸ Μᾶστιγι θεῶς ἐπεμαλετο ἵππους, explicat, ἐμᾶστιξεν· Εὐριπίδης δ' ἂν εἶποι, Κέντρον ἐπῆγεν ἵπποις.“ Valck. Eustathius etiam ad Il. E. p. 557, 36=423, 22. cum Homericis Μᾶστιξεν δ' ἐλάαν, et Νῶτω δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην, confert Nostri Phoen. 181. Ὡς ἀτρεμαῖα κέντρα Καὶ σώφρονα πῶλοις Μεταφέρων ἰθύνει. ubi Scholiasta κέντρα, μᾶστιγας. Herc. F. 947. δίφρου τ' εἰσέβαινεν ἄντυγα, Κάθεινε, κέντρον δῆθεν ὡς ἔχων χειρί. ita enim corrigendum puto e Dion. Chrys. XXXII. p. 391. C. a Valck. indicato.

1190. ὀμαρτῆ cum sequentibus conjungunt Reiskius, Marklandus, alii. Hesych. ὀμαρτῆ· ὀμοῦ. Aldus ὀμαρτῆ, probante Elmsleio ad Heraclid. 139. ἐφ' ἄρματος E. P. ἐμφ' ἄρματος Fl. ἐφ' ἄρματι A.

1192. Adverbium εὐθύ, *recta ad*, cum genitivo, praepositionis instar, saepissime usurparunt Attici. Aristoph. Av. 1421. Μῶν εὐθὺ Πελλήνης πέτεσθαι διανοεῖ; Pac. 819. Ὡς χαλεπὸν ἦν εἰθεῖν ἄρ' εὐθὺ τῶν θεῶν. Nub. 162. Sed nihil opus est rei omnibus notissimae exempla congerere: quorum tamen abunde est apud Hemsterhus. ad Lucian. Tom. I. p. 437. Valck. Animadv.

ἐπεὶ δ' ἔρημον χώρον εἰσεβάλλομεν,
 ἀκτὴ τις ἐστὶ, τοῦπέκεινα τῆσδε γῆς,
 πρὸς πόντον ἤδη κειμένη Σαρωνικόν, 1195
 ἔνθεν τις ἠχώ, χθόνιος ὡς βροντῆ Διός,
 βαρὺν βρόμον μεθῆκε, φοικῶδη κλύειν
 ὀρθὸν δὲ κρατ' ἕστησαν οὐς τ' ἐς οὐρανὸν
 ἵπποι· παρ' ἡμῖν δ' ἦν φόβος νεανικὸς,
 πόθεν ποτ' εἶη φθόγγος· εἰς δ' ἀλιερόθους 1200

ad Ammon. p. 90. Ruhnken. ad Timaeum p. 127. Tetigerunt etiam Wesseling. in Diod. Sic. Tom. I. p. 126. Toup. in Suid. Tom. I. p. 201. Euripidem vero reprehendit Grammaticus aliquis, cujus commentum descripsit Photius v. εὐθύ Λυκείον, quod εὐθύς pro εὐθύ adhibuerit. Eodem nomine ab Ammonio inculpatur Menander in *Λυσκόλω*, cujus ultima verba sic forsitan legenda; πᾶς δ' Ἐλευθερῶν Ἀπῆλθεν εὐθύς, ὡς τάχος. Phrynichus quidem p. 24. εὐθύ μὲν γὰρ τόπου ἐστίν, εὐθύς δὲ χρόνου. et negant alii Grammatici εὐθύς de loco recte dici posse. Credo tamen Euripidem et Menandrum in hoc usu vetustioris linguae indolem sectatos fuisse: eadem enim ratio est vocum ἰθύς et ἰθύ, quorum prius fere semper adhibuit Homerus cum genitivo conjunctum. II. M. 106. Βάν δ' ἰθύς Δαναῶν. Φ. 540. Οἱ δ' ἰθύς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο — Φεῦγον. Apud Herodotum autem 148 ἰθύ in hac constructione satis frequens est. IV. 89. ἔπλεε ἰθύ τοῦ Ἰστροῦ. VI. 95. ἰθύ τοῦ τε Ἑλλησπόντου καὶ τῆς Θρηϊκῆς. Ceterum ἀπιδαυρίαν Cod. Fl. καὶ Ἐπιδαυρίαν Photius. Mirum est tam apertam mendam amplexos esse Valckenaerium et Bruncium.

1194. Recte vertunt Heath. et Valck. τοῦπέκεινα τῆσδε γῆς *ultra hanc regionem*. In isto sensu non raro adhibetur ἐπέκεινα. Aesch. Suppl. 265. Πίνδου τε τὰπέκεινα.

1195. ἦδε pro ἤδη male conjecit Marklandus. κειμένην A. Σαρδωνικόν et Σκειρόωνος v. 1203. Lasc. Σαρδωνικόν vitiose Fl. Citat Valck. Callimach. Hymn. in Delum 41. Πολλάκι δ' ἐκ Τροιζήνης, ἀλιξάντοιο πολίχνης, Ἐρχόμενοι Ἐσφρηγδε, Σαρωνικοῦ ἔνδοθι κόλπου, Ναῦται ἐπεσεψάπαντο. Idem Aeschylō fuit Σαρωνικὸς πορθμὸς, Agam. 314.

1196. ὡς φωνῆ Διός Ald. βροντῆ ex omnibus Codd. et Lasc. reposuit Musgravius, recte conferens Aesch. Prom. 1029. βροντήμασι Χθόνιοις κυκάτω πάντα καὶ ταραστέω. Eur. Electr. 753. ὥστε νεοτέρα βροντῆ Διός. Aristoph. Av. 1760. ὦ χθόνια βαρυναχέες ὀμβροφόροι θ' ἅμα βρονταί, Αἷς ὅδε νῦν χθόνα σείει.

1198. ὀρθὸν τε vulgo. ὀρθὸν δὲ Valck. ex A. Fl.

1199. φόβος νεανικὸς, *timor vehemens*.

ἀκτὰς ἀποβλέψαντες, ἱερὸν εἶδμεν
 κῦμ' οὐρανῷ στηρίζον· ὥστ' ἀφηρέθη
 Σκείρωνος ἄκρας ὄμμα τοῦμὸν εἰσορᾶν
 ἔκρυπτε δ' Ἰσθμὸν, καὶ πέτρην Ἀσκληπιού·
 κᾶπειτ' ἀνοιδῆσάν τε, καὶ περίξ' ἀφρὸν 1205
 πολὺν καχλάζον ποντίῳ φύσῃματι,

1201. Noster Cycl. 264. ἱερὰ κύματα. Hesychius, Eustath. ad H. K. p. 789, 11=702, 43. aliique Grammatici exponunt ἱερὸν, μέγα, quam interpretationem huic loco plerumque donant Viri docti. In hoc quidem sensu Homeri ἱερός ἰχθύς (H. II. 470.) intelligunt Hesych. Suid. Etymol. M. et omnes fere veteres glossographi. Dubito an recte conferatur Virgilianum, *Auri sacra fames.*

1202. Adumbratum est ab Homericō, H. A. 442. Ἦτ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη. observante Eustathio ad H. A. p. 495, 27=378, 3. ubi vitiose ci-149 tatur οὐρανόν. στηρίζον explicat Eust. per ἐγγίζον. Hesychius etiam στηρίζαι· ἐγγίσει. Supplendum est ἑαυτὸ, ut in locis a Valckenaerio laudatis, Bacch. 970. Ὡστ' οὐρανῷ στηρίζον εὐρήσεις κλέος. 1080. πρὸς οὐρανόν, Καὶ γαῖαν ἐστήριξε φῶς σεμνοῦ πυρός. Thucyd. II. p. 128, 92. ὁπότε ἐς τὴν καρδίαν στηρίζαι.

1203. ἄκρας emendatio est Luzacii, ut videtur, Exerc. Acad. p. 57. pro ἀκτὰς, quod habent omnes Edd. et MSS. confirmat Scholiasta, ὥστε μηκέτι καθορᾶν ἡμᾶς τὸ ὄρος τοῦ Σκείρωνος. Latinus Tragicus legisse videtur ἄκρας, cum haec Euripidis exprimeret; Senec. Hippol. 1022. *Latuere rupes, numen Epidauri Dei, Et scelere petrae nobiles Scironides, Et quae duobus terra comprimitur fretis.* Vide supra v. 983. Σκείρωνίδες — πέτραι. et loca ibi citata. ἀκτὰς in hanc sedem a v. 1201. vel 1207. illatum esse potuit.

1205-6. Vertit Valck. in altum consurgens, et magno cum fremitu concilians spumas, circumquaque flatu marino pulsas. καχλάζειν eximie dictum est de fluctibus in terram ruentibus. Hesych. καχλάζει· ψοφεῖ, et mox κηχλίξει· ἀθρόως γελᾷ, τετάρκται· γέγρονε δὲ ἀπὸ τῶν κυμάτων· φλεγμαίνει, βράττει. Pariter Suidas, Photius, alii. Optime vero vocem exponit Etymol. M. p. 494. citatus a Stanleio ad Aesch. Theb. 118. ubi Κύμα γὰρ περὶ πτόλιν Δοχηολόφων ἀνδρῶν Καχλάζει πνοαῖς Ἄρεος ὄρομενον. Derivat Etymologus — ὁ γὰρ ἦχος τοῦ κύματος ἐν τοῖς κοιλώμασι τῶν πετρῶν γινόμενος, δοκεῖ μιμεισθαι τὸ κάχλα, καχλα: respiciens ad Apollon. Rh. II. 572. ὑπόθι δ' ὄχθης Λευκὴ καχλάζοντος ἀνέπτει κύματος ἄρη. Idem IV. 943.

χωρεῖ πρὸς ἀκτὰς, οὐ τέθριππος ἦν ὄχος.
 αὐτῷ δὲ σὺν κλύδωνι καὶ τρικυμῖα
 κῦμ' ἐξέθηγε ταῦρον, ἄγριον τέρας
 οὐ πᾶσα μὲν χθὼν φθέγματος πληρουμένη 1210
 φρικῶδες ἀντεφθέγγετ'· εἰσορῶσι δὲ
 κρεῖσσον θέαμα δεργμάτων ἐφαίνετο.
 εὐθύς δὲ πῶλοις δεινὸς ἐμπίπτει φόβος
 καὶ δεσπότης μὲν, ἵππικοῖσιν ἦθεσι
 πολλὸς ξυνοικῶν, ἤρπασ' ἠνίας χεροῖν, 1215
 ἔλκει δὲ, κώπην ὥστε ναυβάτης ἀνήρ,
 ἱμάσιν εἰς τοῦπισθεν ἀρτήσας δέμας·

ἀμφὶ δὲ κῦμα λαβρὸν ἀειρόμενον πέτραις ἐπὶ καγλάζεσκεν.
 Theocr. Idyll. VI. 11. τὰ δὲ νιν καλὰ κύματα φαίνει Ἄσχη
 καγλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν. quocum Valck. comparat
 Catull. LXIII. 273. leni et resonant plangore cachinni. Attius,
 Excoita saxis saeva Caelaeno Crepitu clangente cachinnat. Lapi-
 li, quibus illiduntur fluctus, dicti sunt κάγληκες. teste Suida,
 Κάγληκες· λίθαικες ἐν τοῖς ὕδασι.

150 1208. τρικυμῖα. De hac voce consulas Blomfieldii Glos-
 sarium ad Aesch. Prom. 1051.

1209. pro ἄγριον Fl. habet ἀγαῖον: et ex ista vitiosissi-
 mi Codicis corruptela excogitavit Is. Vossius *Αγαῖον*, Grono-
 vius *Αγαῖον*: frustra.

1211. ἀντεφθέγγετ' Fl. X. II. 857. sed alterum verius
 puto: tempus enim imperfectum durationem istius mugitus re-
 boantis denotat.

1212. Vertendum, nobis vero intuentibus, immanius spe-
 ctaculum videbatur, quam ut oculi sustinere possent. δεργμά-
 των exhibitent Edd. et MSS. omnes, quibuscum facit X. II. 896.
 ubi ὀμμάτων: explicat enim Hesych. δεργμάτων· ὄψεων, ὀμμά-
 των. Sed hac voce mire offensus Valckenaerius et Mus-
 gravius, quorum ille δειμάτων, hic φθεγμάτων proposuit. Sed
 istae conjecturae ab omni specie veritatis abhorrent, et, nisi a
 viris doctissimis profectae essent, frigidae et insulsa videri
 poterant.

1214. ἵππικοῖς ἐν ἦθεσι vulgo. Valckenaerii emendatio-
 nem ἵππικοῖσιν, post Brunckium, admisimus: postulatur enim
 datusiv cum ξυνοικῶν. ἦθεσιν Lasc. qui et infra 1260. ὄμμα-
 σιν. Nos quidem, Porsoni iudicium secuti, v paragogicum in
 fine senarii non adscribimus, nisi sequens versus a vocali inci-
 piat.

αἰ δ', ἐνδακοῦσαι στόμια πυριγενῆ γνάθοις,
 βία φέρουσιν, οὔτε ναυκλήρου χερός,
 οὔθ' ἰπποδέσμων, οὔτε κολλητῶν ὄχων. 1220
 μεταστρέφουσαι· κεί μὲν εἰς τὰ μαλθακὰ
 γαίας ἔχων οἰάκας ἰθύνοι δρόμον,
 προῦφαινέτ' εἰς τοῦμπροσθεν, ὥστ' ἀναστρέφειν
 ταῦρος φόβω τέτρωρον ἐκμαίνων ὄχου.
 εἰ δ' εἰς πέτρας φέροντο μαργώσαι φρένας, 1225
 σιγῇ πελάζων ἀντυγί ξυνεῖπετο
 εἰς τοῦθ', ἕως ἔσφηλε, κἀνεχαίτισεν,
 ἀψίδα πέτρῳ προσβαλὼν ὀχήματος.

1218. γναθμοῖς, quod exhibet unus Codex A. ediderunt Valck. et Brünck. Habet Aeschylus Theb. 218. πυριγενετῶν χαλίνων.

1221. Schol. καὶ εἰ μὲν εἰς τὰ ἀπαλὰ καὶ ἰσόπεδα τὸν δρόμον ἐποίει, κ. τ. λ. Similiter Latinus Tragicus vertit, Nunc aequa carpens spatia.

1222. οἰήκας vulgo, quod Ionum est: correxit Valcken. Brunckius recepit εὐθύνοι pro ἰθύνοι e Cod. A. utrumque probum. Quod edidi, habent Lasc. Ald. et MSS. plerique.

1223. τὸ πρόσθεν A. Flor.

1224. τέτρωρον ὄχον hinc citat Eustath. ad Il. Γ. p. 427, 27=324, 36. comparans τέθριππον ἄρμα, quod apud Nostrum frequens est. Notandum est etiam Homericum τετράορος, perinde ac τέτρωρος adhibuisse Tragicos. Illud legitur in Suppl. 667. 675. (677. 685. Ed. Gaisf.) Helen. 729. Soph. Trach. 508. τετράορον φάσμα ταύρου. Dicitur ὄχος pro ipsis equis, ut ὄχημα infra v. 1352. Virg. Georg. III. 91. Martis equi dijuges, et magni curvus Achillei.

1225. πέτρῳ A. Flor.

1227. ἀνεχαίτιζεν proprie de equo dicitur, qui se arretum tollens, atque adeo jubam rejiciens, equitem effundit. Hinc Harpocrates, Hesychius, et Suidas exponunt ἀνεχαίτισεν ἀνέτρεψεν. In Bacch. 1072. Bacchus Penthea in ramo abietis collocabat, φυλάσσω μὴ ναχαίτισεῖ νιν. Demosth. Olynth. B. p. 20, 26. Reisk. ὅταν δὲ ἐκ πλεονεξίας καὶ πονηρίας τις ὥσπερ οὗτος, ἰσχύση, ἢ πρώτη πρόφασις καὶ μικρὸν παῖσιμα ἅπαντα ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσεν.

1228. Brunckius post προσβαλὼν distinctionem ponit, ut sit κἀνεχαίτισεν ἐξ ὀχήματος. ἀψις, rotæ circulus. Hesych. ἀψίδες τὰ κύκλα τῶν τροχῶν, αἱ περιφέρεται, ἢ καμάραι. De

εὐμφορτα δ' ἦν ἅπαντα· σύριγγές τ' ἄνο-
 τροχῶν ἐπήδων, ἀξόνων τ' ἐνήλατα. 1230
 αὐτὸς δ' ὁ τλήμων, ἠγίασιν ἐμπλακείς,
 δεσμὸν δυσεξήνυστον ἔλκεται δεθείς,
 σποδοῦμενος μὲν πρὸς πέτρας φίλον κάρα,
 θραύων δὲ σάρκας, δεινὰ δ' ἐξανδῶν κλύειν
 Στήτ', ὡ φάτναισι ταῖς ἐμαῖς τεθραμμέναι, 1235
 μὴ μ' ἐξαλείψῃτ'. ὦ πατρός τάλαι' ἀρά.
 τίς ἀνδρ' ἀριστον βούλεται σῶσαι παρών; —
 πολλοὶ δὲ βουληθέντες, ὑστέρω ποδὶ
 ἐλειπόμεσθα. χῶ μὲν, ἐκ δεσμῶν λυθεῖς
 τμητῶν ἱμάντων, οὐ κάτοιδ' ὄτω τρόπῳ, 1240
 πίπτει, βραχὺν δὴ βίοντον ἐμπνέων ἔτι.

Solis curru dicitur in Ion. 88. Παρνασιάδες δ' ἄβατοι κορυ-
 φαὶ Καταλαμπομένην τὴν ἡμερῖαν Ἀψίδα βροτοῖσι δέχονται.
 152 1229. 1230. Haec afferens Eustathius ad Il. E. p. 598,
 29=455, 40. exponit σύριγγες per χοινικίδες, πλήμναι. (Angl.
 the naves.) ἐνήλατα δὲ, τὰ ταῖς χοινικίσι ἐμβλλόμενα, ἢ παρ-
 σαλλίσκοι κωλύοντες ἐξίεναι τὸν τροχόν· τὰ καλούμενα ἀμαξηδόνια.
 Pro ἀμαξηδόνια, quam vocem habent quoque Scholia, correxit
 Valck. παραξόνια, e Polluce I. 145. τὸ κωλύον ἐκπίπτει τὸν
 τροχόν, ἐμπηγνύμενον τῷ ἄξονι, παραξόνιον. (Angl. the linchpin.)
 Pro ἐπήδων, quod habent Lasc. MSS. et Eustathius, dedit Aldus
 ἐπεπήδων, vitio typographico. Correxerunt Reiskius et Pier-
 sonus.

1231. Orestes in Soph. Electr. 746. Καὶ ἀντύγων ἄλισθε,
 σὺν δ' ἐλίσσεται Τμητοῖς ἱμάσι.

1232. δυσεξήνυτος Lasc. Ald. cum MSS. et Eustath. ad Il.
 Γ. p. 384, 5=290, 42. Sed analogiae convenit forma, quam
 monumentibus Heathio et Valckenaerio reposui; Hom. Il. II. 111.
 ἀννήυστω ἐπὶ ἔργῳ. In Nostri Heracl. 964. ἀνυστον. Ceterum
 Glossa in Cod. A. explicat per δυσεξέλκτω.

1233. πρὶν πέτρας Ald. πρὸς πέτραις Codices A. B. Fl.
 Sed accusativo opus est. In re simili fingitur Orestes apud Soph.
 Electr. 752. Φορούμενος πρὸς οὐδας, ἄλλοι' οὐρανῷ Σκέλη προ-
 φαίνων. Ex his Euripideis suam de Hippolyti fati narrationem
 imitando expressit Ovidius Metam. XV. 500—529. quem locum
 cum Tragicis nostri descriptione conferant velim lectores.

1234. Legit Elmsleius θραύων τε.

1240. Legendum suspicor οὐκ ἔτ' οἶδ' ὄτω τρόπῳ.

153 1241. Sic MSS. A. B. βραχεὶ δὴ Fl. δὲ pro δὴ E. Lasc.
 βραχὺν βίοντον D. P. Ald.

ἵπποι δ' ἐκρυφθεν, καὶ τὸ δύστηνον τέρας
ταύρου, λεπταίας οὐ κάτοιδ' ὄπου χθονός.
δοῦλος μὲν οὖν ἐγωγε σῶν δόμων, ἀναξ,
ἀτὰρ τοσοῦτόν γ' οὐ δυνήσομαί ποτε 1245
τὸν σὸν πιθέσθαι παιδ', ὅπως ἐστὶν κακός.
οὐδ' εἰ γυναικῶν πᾶν κρεμασθεῖη γένος,
καὶ τὴν ἐν Ἰδῇ γραμμάτων πλήσειε τις
πέυκην, ἔπει νιν ἐσθλὸν ὄντ' ἐπίσταμαι.

1242. Terminationem *θεν* pro *θησαν* Aeolibus et Doribus adsignat Etymol. M. v. *ἤγεσθην*. Frequentabant quidem Homerus, Pindarus, Theocritus, et alii Poetas; Atticus autem Tragicus rarissima licentia adhibet. Editum erat ante Valckenaerium *δύστηνον κάρα*: is e MSS. A. Fl. dedit *δύστηνον τέρας*, comparans Nostri Orest. 992. *Τὸ χρυσόμαλλαν ἀρνός ὅσπερ Ἐγένετο τέρας ὁλοόν*.

1243. Eustathius ad Π. Α. p. 488, 18=372, 22. *λεπταία χθών, τραγικῶς, ἢ ὀρεινῇ*. huc respiciens. Extat idem epitheton in Nostri Iph. T. 324. Heracl. 395. *ὄποι* Fl. *ὄπως* Ald.

1245. *τοσοῦτον οὐ δ. π.* Lasc. Ald. et X. II. 820. 1287. Particulam inseruerunt Valck. et Brunck. e MSS. A. Fl. et sic in secunda editione Musgravius, qui primum dederat *τοσοῦτό γ'*. Monuit Censor Promethei Edit. Blomfield. (*Edinb. Rev.* Vol. xvii. p. 289.) quem ferunt esse doctissimum Elmleium, *τοιοῦτο* et *τοσοῦτο* rarissime apud Tragicos occurrere.

1246. Exempla similis constructionis concessit Kusterus ad Aristoph. Plut. 55.

1248-9. Vox *πέυκη* respicit ad tabellas Phaedrae e ligno piceae factas; quas eo nomine vocari testatur Eustath. ad Π. Ζ. p. 633, 22=490, 1. ubi de hoc loco fuse disputatum est. Ita quoque *πέυκη* est *δέλτος* in Iph. A. 39. Damm. Lex. Homeric. p. 2027. v. *πέυκη*. „Olim ante inventam chartam, fiebant ex hac arbore pugillares. Hinc Eur. Hipp. 1253. — *Καὶ τὴν ἐν Ἰδῇ* (Cretensi, nam respicitur ad Phaedram Cressam genere) *γραμμάτων πλήσειε τις Πεύκη*. Ejusmodi pugillares vocabantur Athenis *Ἄξονες*, quia erant tabulae oblongae, plures simul, quae superne ad communem axem convertebantur. ejusmodi tabella lignea oblonga vocabatur et *τὸ παλασίον*. ceterum superne, ubi isti libelli ad communem clavum convertebantur, fuere angustiores, inferne latiores. Unde ista pugillarum species lignea vocabatur *ἢ δέλτος*; 154 ibid. 865. fuere ergo fere triangularia.“ *τὴν ἐν Ἰδῇ πέυκη* Eustath. ad Π. Α. p. 832, 61=766, 12.

1249. *μιν* vulgo. Sed Tragicam formam *νιν* exhibent A. Fl. sequentibus Valck. et Brunck. In Androm. 1139. vulgatur

- XO.** αἰ, αἰ· κέρανται ξυμφορὰ νέων κακῶν, 1250
οὐδ' ἔστι μοίρας τοῦ χρεῶν τ' ἀπαλλαγῆ.
- ΘΗ.** μίσει μὲν ἀνδρὸς τοῦ πεπονθότος τάδε,
λόγοισιν ἤσθην τοῖσδε· νῦν δ' αἰδοῦμενος
θεοῦ τ', ἐκείνόν θ', οὐνεκ' ἔστιν ἐξ ἐμοῦ,
οὐδ' ἤδομαι τοῖσδ', οὐτ' ἐπάχθομαι, κα-
κοῖς. 1255
- ΑΓ.** πῶς οὖν; κομίζειν, ἢ τί χρεὶ τὸν ἄθλιον
δράσαντας ἡμᾶς σῆ χαρίζεσθαι φρενί;
φρόντις· ἐμοῖς δὲ χρώμενος βουλευμασιν,
οὐκ ὠμὸς εἰς σὸν παῖδα δυστυχοῦντ' ἔσει.
- ΘΗ.** κομίζειτ' αὐτὸν, ὡς ἰδὼν ἐν ὄμμασι 1260

μιν. sed et ibi recte Lascaris γιν. Ex Hippolyto *Καλοπτομένω* desumptos esse credo Nostri versus apud Stobaeum LXXXVI. p. 498, 14. p. 361. Grot. Τὸν σὸν δὲ παῖδα σωφρονοῦντ' ἐπίσταμαι, Χρηστοῖς θ' ὀμιλοῦντ', εὐσεβεῖν τ' ἡσκηκότα. Πῶς οὖν ἂν ἐκ τοιοῦδε σώματος κακὸς ἴκνοιτ' ἂν; οὐδεὶς τοῦτό μ' ἂν πίθοι ποτε. Primum versum ita emendavit Piersonus Verisim. p. 138. Stobaeus enim. Τοσοῦδε παῖδας σωφρονοῦν ἐπίσταμαι.

1250. Vulgo *συμφοραί*. Flor. *κέρμαντι συμφοραῖ*. et v. 1252. τοῦ πεπόντος τόδε. Corruptissime idem Codex supra v. 1203. *σκηθραπὸς ἀπίας*. Equidem demum reposui *ξυμφορὰ*, monente Elmsleio. Singularis est *κέρανται*.

1251. τὸ χρεῶν, *debitum fatum, necessitas*. Vox indeclinabilis est; Herc. Fur. 20. εἶδ' Ἥρας ὑπο Κέντροις δαμασθεῖς, εἶτε τοῦ χρεῶν μέτα. sic enim legendum monet Porsonus pro vulgato *εἶτε του χρεῶν μέτα*. Semper apud Nostrum articulum adsciscit. Vid. Iph. T. 1486; Helen. 1656. Fragm. Temen. ap. Stob. CXXIII. p. 617, 18.

1252. τόδε A. Fl.

1253. Prave Fl. τοῖσδ' ὁμοῦ μ' αἰδ. Hinc tamen coniciebat Valck. ὁμῶς αἰδ. Conferri jubet Valck. Clytaemnestrae quaedam in Soph. Electr. 766. et seqq.

1254. Altera copula deest in Lasc. Primam forsam omitendam censet Valckenaerius, et omittit Brunckius.

1255. ἐπάχθομαι A. B. D. ut sine Codicibus emendavit Pier-sonus Verisim. p. 69. pro vulgato ἀπέχθομαι. Flor. ἀπάχθομαι, unde corruptelae initium deprehendas.

1256—9. Hos quatuor versus prave mutatos habet X. II. 1281. seqq.

155 1260. X. II. 1475. Porsonus in Orest. 1018. e Manuscriptorum vestigijs edidit *Οὐ ἐγὼ μάλ' ἀθίς, ὡς σ' ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασι*

τὸν τᾶμι ἀπαρηθέντα μὴ χρᾶναι λέχη,
λόγοις ἐλέγξω, δαιμόνων τε συμφοραῖς.

- ΧΟ. σὺ τὰν θεῶν ἄκαμπτον φρένα
 καὶ βροτῶν ἄγεις, Κύπρι
σὺν δ' ὁ ποικιλόπτερος ἀμφιβαλῶν 1265
 ὠκυτάτῳ πτερῷ
 ποτάται δ' ἐπὶ γαῖαν,
εὐάχητόν δ' ἄλμυρόν ἐπὶ πάντων
θέλγει δ' Ἔρως, ᾧ μαινομένα καρδίαι
 πτανὸς ἐφορμάσῃ χρυσοφαγῆς, 1270
 φύσιν ὄρεσκόων
 σκυλάκων, πελαγίων δ',
 ὅσα τε γὰ τρέφει,
τὰν ἄλιος αἰθόμενος δέρεται,
 ἄνδρας τε συμπάντων δὲ 1275

Πανσιτάτην πρόσθετον ἐξίστην φρενῶν. adnotans; Phrasis ab Homero Il. A. 587. (Μὴ σε, φίλην περ εἶουσεν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι θεινομένην) et alibi, ad alios poetas transit, ut ad Theocr. IV. 7. (Καὶ πόκα τήνδ' ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώσῃ;) Noster Hipp. 1276. (1260.) Eadem formula legitur in Soph. Trach. 241. 748. et alibi.

1262. λόγοις τ' ἐλέγξω Flor.

1269. ἔρως et καρδία Lasc. Edidit Brunckius & Codd. Fl. μαινομένην καρδίαν; perperam; ut opinor. Dativus pendet a verbo ἐφορμάσῃ.

1270. πτανὸς Fl. ἐφορμάσῃ vulgo. ἐφορμάσῃ D. E. F. Fl. Lasc. et Schol. quod hodie praetuli; intellecta particula ἄν. χρυσοφαγῆς Lasc.

1271. Vulgo editum erat ὄρεσκόων, quae forma HomERICA est: Il. A. 268. Φηροῖν ὄρεσκόοισι, ubi Schol. τοῖς ἐν ὄρει θαιτωμένοις. Odyss. I. 155. Ἄγας ὄρεσκόους. Homeri vocem similiter exponunt Hesych. Apollón. Lex. Etym. M. alique Gram-
matici; derivantes a κείαι, ὅ ἐστι κοιμηθῆναι. Extat autem δαι-
τός — ὄρεσκόου in Nostri Cyclop. 246. et ὄρεσκόων in hoc versu
Lasc. Ald. Compositum esse credo ex ὄρει et κόοι, quod expo-
nit Hesychius τὰ χάσματα τῆς γῆς, καὶ τὰ κοιλώματα.

1274. Vid. supra ad v. 527. Corruptam Codicum A. et FL. lectionem αἰθόμενον in textum intulit Valckenarius.

1275. Scripsit fortasse Euripides συμπάντων δὲ σὺ—. Haec vocula excidit e versu Sophoclis Aj. 210. si in hoc loco inseratur,

βασιληίδα τιμᾶν, Κύπρι,
τῶνδε μόνα κρατύνεις.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

οὐδὲ τὸν εὐπατρίδαν Αἰγέως κέλομαι
παῖδ' ἐπακούσαι.

Ἀητοῦς δὲ κόρη εἴη Ἀρτεμις αὐδῶ. 1280
Θησεῦ, τί τάλας τοῖσδε συνήδει,

versus fiet Iambicus dimeter. Quod ad metra hujus cantilenae at-
tinet, operam dedi, ut versus, quantum fieri potest, eorundem
sint generum, ac ceteri in hac fabula chorjici, qualesque Euripi-
des libenter conjunxisse videtur. Sunt igitur dochmiaci vv. 1266.
1271. 1273. Creticus, 1272. Ex iambica dipodia et dochmio
constat v. 1263. qualis supra v. 862. Etiam vv. 1265. et 1267.
sunt asynarteti communium formarum. Anapaestici vero vv. 1268.
1270. 1274. 1276. quales in Tragicorum melicis haud infrequentes
sunt. Pherecrateus v. 1267. Reliquorum notissima sunt metra.

1276. Subauditur, ut opinor, praeisilio κατά. Locutio
autem ab Homero sumpta est, Π. Ζ. 198. Δῶκε δὲ οἱ τιμῆς βασι-
ληίδος ἡμῶν πάσης.

1278. Novem superstitem fabularum Euripidis Deos vel De-
as ad solvendum nodum in ultimo actu inducunt. Eae sunt Ore-
stes, Hippolytus, Andromache, Supplices, Iphigenia in Tauris,
Bacchae, Helena, Ion, Electra. Hoc vero meliora jure in Hip-
polyto, quam in ceteris, factum esse videtur. ἀλλομαι Lesc.

1279. Miretur quis Dianam Thesea Aegei filium vocare hic
157 et infra v. 1429. licet ipsa intra tantillum spatium (vv. 1311.
1314.) Neptunum illi patrem tribuat. Potius autem, quam illud
ex incuria Tragici evenisse statuamus, credibile est nomen Regis
Atheniensis, patris scilicet profassi, velut solennem titulum, ad-
ditum esse. Sin voluerit duos Theseo patres, alterum mortalem,
alterum immortalem, tribuere, uno certe exemplo se ipsum de-
fendit Euripides: quippe passim in dramate Herculis Furientis,
tum Jovis, tum Amphitryonis filius Hercules dicitur. Quae ad
Thesei parentes spectant congestit Meursius in Thea. c. i.

1280. αὐδῶ vulgo. αὐδῶ e Cod. Fl. recepit Valckenaerius,
recte: solebant enim Dii Euripidei istiusmodi formulis nomen
suum indicare. Orest. 1642. Φοῖβός σ' ὁ Ἀητοῦς παῖς αὐδ' ἑγγὺς
ᾧν καλῶ. Bacch. 1340. Ταῦτ' οὐχὶ θνητοῦ πατρὸς ἐκγεγώς, λέ-
γω Διόνυσος, ἀλλὰ Ζηνός. Helen. 1663. δισσοὶ δὲ σε Διόσκοροι
καλοῦμεν.

1281. Hunc versum imperite sollicitavit Valck. scribens οὐ
γ' ἤδη pro συνήδη: sed hoc recte defendit Brunckius allata Glos-

παιδ' οὐχ οσίως σὺν ἀποκτείνας,
 ψευδέσι μύθοις ἀλόχου πεισθεὶς
 ἀφανῆ; φανεράν δ' ἔσχεθες ἄτην.
 πῶς οὐχ ὑπὸ γῆς τάρταρα κρύπτεις 1285
 δέμας αἰσχυνοθεὶς;
 ἢ πτηνὸς ἄνω μεταβάς βίωτον,
 πῆματος ἔξω πόδα τοῦδ' ἀνέχεις;

sa Cod. A. *συνήδη, ἀντὶ τοῦ ἤδη, Ἀττικῶς.* Hesych. *συνήδεται, ἐφήδεται.* Rhes. 961. *Οὐ μὴν θανόντι γ' οὐδαμῶς ξυνηδόμεαι.* Addas Med. 186. *Οὐδὲ σννήδομαι, γύναι, Ἄλγεσι δώματος.* ad quem locum Porsonus, „Hic locus Valckenaerii memoriam effugerat, cum in Rheso 961. *ἐφήδομαι* pro *συνήδομαι* reponere volebat. Sed hoc satis defendit Brunckius ad Hippol. 1295.“

1284. Vulgo *ἔσχεσ ἄταν*, renuente metro. *ἔχεις* E. P. Male res cessit Musgravio et Valckenaerio emendantibus *ἐπέβησ* et *ἔχεσ*. Melius conjecit Marklandus *ἔσχεθες*. Nos vero facillimam medelam, voces transponendo, post Brunckium adhibuimus. In superiore versu, eodem facto opus erat; veteres enim Editiones contra leges anapaesticorum habent *πεισθεὶς ἀλόχου*: sed ibi verum verborum ordinem servarunt tres MSS. A. B. D. Simili correctione in Aesch. Pers. 779. metrum sanandum esse arbitror; *Ἐξέξης δ' ἑμὸς παῖς ὦν νέος νέα φρονεῖ.* lego *φρονεῖ νέα.* Infra v. 1295. Cod. Fl. habet *τινὰ τρόπον*, vetante metro. [Haec olim scripsi; mox autem Marklandi emendationem amplexus sum: facillime librarii rariorem aoristi formam *ἔσχεθες* in *ἔσχεσ* mutare poterant. In Phoen. 419. ubi *τὴν ἐπινοίαν ἔσχεθες* senarium claudit, Aldus cum MSS. nonnullis ex-158 libet *ἔσχεσ*. Hoc monuit Elmsleius, qui de forma *ἔσχεθον* videndus ad Heracl. 272.]

1285. *πῶς δ' οὐχ* Cod. Fl. et sic Valck. sed conjunctio abest a ceteris MSS. et Edd.

1287. Schol. *μεταβιβάσας. μεταβαλὼν. μεταλλάξας ζωὴν, καὶ ἀλλοιωθεὶς εἰς ὄφρουον.* Valcken. mallet *πτηνόν*, citans Med. 1298. *Δεῖ γὰρ νυν ἦτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω, ἢ πτηνὸν ἀραι εἶμι ἐς αἰθέρος βάθος.*

1288. Pro vulgato *τόνδ'*, olim emendaveram unius literae mutatione *τοῦδ'*. Eandem conjecturam deprehendi inter lectiones quasdam e Gilberti Wakefieldii manu profectas, quas mecum communicavit Vir doctrina et humanitate spectabilis, ac de me nunquam non optime meritus, Robertus Hole. Similis est locutio in Aesch. Prom. 271. *Ἐλαφρόν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα ἔχει, παραμειν νουθετεῖν τε τὸν κακῶς Πράσσοντ'. Nostri Heracl. 110, Καλὸν δέ γ' ἔξω πραγμάτων ἔχειν πόδα.* Fl.

δόλοισι σὸν παῖδ', ἀλλ' ὁμῶς ἐπεισέ σε.
ΘΗ. οἶμοι.
ΑΡ. δάκνει σε, Θησεῦ, μῦθος· ἀλλ' ἐχ' ἤσυχος,
 τοῦνθένδ' ἀκούσας, ὡς ἂν οἰμώξης πλέον. 1310
 ἄρ' οἶσθα πατρὸς τρεῖς ἀράς ἔχων σαφεῖς;
 ὧν τὴν μίαν παρεῖλες, ὦ κάκιστε σὺ,
 εἰς παῖδα τὸν σὸν, ἐξὸν εἰς ἐχθρῶν τινα.
 πατὴρ μὲν οὖν σοι πάντιος, φρονῶν καλῶς,
 ἔδωχ' ὅσονπερ' χρῆν, ἐπέπερ' ἤνεσεν. 1315
 σὺ δ' ἐν τ' ἐκείνῳ κάκ' ἐμοὶ φαίνεται κακός,
 ὅς οὔτα πίστιν; οὔτε μάντεων ὅπα
 ἔμεινας, οὐδ' ἤλεγξας, οὐ χρόνον μακρῶν.
 σκέψιν παρέσχες, ἀλλὰ θάσσον, ἢ σ' ἐχορῆν,

hac fabula legitur ἐρώσ' ἔρωτα v. 32. ἡμάρτηκεν ἀμαρτίαν v. 320. δῶρον δίδως v. 334. ἡρώσθης ἔρον v. 387. εἰπέην ἔπος v. 1157. ἀράς ἄς ἡράσω v. 1162=B.

1310. οἰμώξη Ald.

1311. ἄρ' pro ἄρ', sublata interrogationis nota, Valckenaerius, cui nequeo assentiri. Vulg. σαφεῖς ἔχων; ordinem mutavit Brunckius, secutus Codices A. Fl. σαφεῖς ἀράς supra v. 894. Ad quem locum Valck. attulit Cicer. de Off. I. 10. *nam si (ut in fabulis est) Neptunus, quod Theseo promiserat non fecisset, Theseus filio Hippolyto non esset orbatus: ex tribus enim optatis, ut scribitur, hoc erat tertium, quod de Hippolyti interitu iratus optavit; quo impetrato, in maximos luctus incidit.* Ibid. III. 25. Scholiasta ad v. 1345. εἰσὶ δὲ αἱ εὐχὰς Θησεῦς πρὸς Ποσειδῶνα τρεῖς· πρῶτον, ἀνελεθεῖν ἐξ Αἴδου· δεύτερον, ἐκ Λαβυρίνθου· τρίτον, Ἰππολύτου θάνατον. similia habet Schel. ad v. 894. unde autem ista didicerit, nescio. Vulgo ἐχθρόν τινα. Edidi ἐχθρῶν, quomodo certissime emendat Elmseleius, conferens vv. 318. 350. 822. 986. 1069.

1315. Vide supra ad v. 86.

1317. Conf. v. 1058. Οὐδ' ὄρκον, οὐδὲ πίστιν, οὐδὲ μάντεων Φήμας ἔλεγξας, ἀκριτον ἐμβαλεῖς με γῆς; Anglice veritas πίστιν, *proof*. Monet Valck. in Attico foro quaevis argumenta, quibus ad causam utebantur probandam, πίστεως dici.

1318. οὐκ ἤλεγξας A. Fl. μακρῶ χρόνον Fl.

1319. σκέψιν γ' ἐνείμας Lasc. Ald. Citat Eustathius ad II. A. p. 488, 16 = 372, 20. οὐ μάντεως ὅπα ἔμεινας, οὐ χρόνον μακρῶ σκέψιν ἐνείμας, hunc locum notans ob similitudinem sonorum in vocibus ἔμεινας, ἐνείμας. Ed. Bas. habet σκέψιν, mendose.

ἄρας ἀφήκας παιδί, καὶ κατέκτανες. 1320
 ΘΗ. δέσποιν', ὀλοίμην. ΑΡ. δεῖν' ἐπραξας, ἀλλ' ὅμως
 ἔτ' ἐστὶ καὶ σοὶ τῶνδε συγγνώμης τυχεῖν.
 Κύπρις γὰρ ἦθελ' ὥστε γίγνεσθαι τάδε,
 πληροῦσα θυμόν. θεοῖσι δ' ὧδ' ἔχει νόμος·
 οὐδεὶς ἀπαντᾶν βούλεται προθυμία 1325
 τῇ τοῦ θέλοντος, ἀλλ' ἀφιστάμεσθ' αἰεὶ.
 ἐπεὶ, σάφ' ἴσθι, Ζῆνα μὴ φοβουμένη,
 οὐκ ἂν ποτ' ἦλθον εἰς τόδ' αἰσχύνης ἐγώ
 ὥστ' ἄνδρα πάντων φίλτατον βροτῶν ἐμοὶ

Equidem aliquando cogitabam de edendo *σπέφεις ἔνεμας*. Cum vero duo Codices A. Fl. habent *σπέφιν παρσίχες*, hoc potius in textum adsumendum judicavi: idem fecerat Brunckius.

1321. Dorica forma *ὀλοίμην* in Editionibus erat Aldinam sequentibus, et *γενοίμην* infra v. 1408. contra consuetudinem dialogi Tragici. Correxerit Valck. ὄλωλα infeliciter coniecit Marklandus.

1322. Hunc versum habet X. II. 816. *ἔνεστι καὶ σοὶ Α. non* 162 male. *συγγνώμην ἔχειν* Fl. Vid. supra ad v. 116.

1323. Abundat ὥστε ante infinitivum, ut supra v. 702. in Suppl. 581 (591.) *Ὅστοι μ' ἐπαίρεις, ὥστε θυμῶσαι φρένας*. Aesch. Prom. 347. Choeph. 540. *Κοίνω δέ τοι νιν ὥστε συγκόλλως ἔχειν*. Soph. Phil. 656. *Ἄρ' ἐστὶν ὥστε κἀγγυθὲν θεῶν λαβεῖν*; Electr. 1454. *Πάρεσθ' ἄρ' ἡμῖν ὥστε κἀμφανῆ μαθεῖν*. Loca, quae sequuntur, indicavit Porsonus apud Gaisfordium ad Supplices. „Sophocl. Oed. Col. 1346. Aesch. Eum. 202. 228. Eur. Orest. 52. Markland. ad Iph. T. 1380.“ *τόδε* pro *τάδε* A. Flor.

1324. Virg. Aen. II. 686. *animumque explesse juvabit Ultracis flammae*.

1325-6. Hos versus citat Eustath. ad Od. N. p. 519, 28. et rursus attingit ad Odys. Z. p. 266, 34. ed. Bas. observante Valckenauerio; qui censet ex his Euripideis expressos esse Ovidii versus Met. III. 236. *pater omnipotens, (neque enim licet irrita citquam Facta Dei fecisse Deo) pro lumine adempto Scire futura de- dit*. XIV. 783. *Sida Venus portae cecidisse repagula sensit, Et clausura fuit, nisi quod rescindere nunquam Diis licet acta Deum*.

1327. *σάφ' οἶσθ' ἄ* Lasc.

1329. *φίλτατον ἐμὸν βροτῶν* Lasc. Ald. Ordinem, quem metrum postulat, e duobus Codd. A. B. reposuit Musgravius, post Scaligerum. *φίλτατόν γ' ἐμὸν βροτῶν* Barnesius, otiosa particula male inserta.

θανεῖν εἶσαι. τὴν δὲ σὴν ἀμαρτίαν, 1330
 τὸ μὴ εἰδέναι μὲν πρῶτον ἐκλύει κἀκῆς
 ἔπειτα δ' ἡ θανοῦσ' ἀνάλωσεν γυνή
 λόγων ἐλέγχους, ὥστε σὴν πείσαι φρένα.
 μάλιστα μὲν νῦν σοὶ τὰδ' εἴρωγεν κακὰ,
 λύπη δὲ κἀμοί· τοὺς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ 1335
 θνησκόντας οὐ χαίρουσι· τοὺς γε μὴν κακοῦς

1330. συν pro σὴν Lasc. vitiose.

1331. Crases in vocibus ἢ εἰδέναι et μὴ εἰδέναι apud Tragicos haud rarae sunt. Ne quis tironum in hoc versu haereat, exemplis sint Orest. 472. "Ἐὰ τὸ μέλλον ὡς κακὸν τὸ μὴ εἰδέναι. Iph. T. 1048. Δάθρα δ' ἀνακτος, ἢ εἰδῶς, δρασεις ταδς; Ion. 324. Ὡς μὴ εἰδῶς, ἤτις μ' ἔτακεν, ἐξ ὅτου τ' ἔφην. Soph. Oed. C. 1155. Antig. 35. Καὶ δαῦρο γεισθαι ταῦτα τοῖσι μὴ εἰδῶσι Σαφῆ προσηκούσαντα. ubi vulgo τοῖς μὴ εἰδῶσι, hiatus sane non ferendo. οὐκ inseruit Brunckius. 263. Κρηδεις ἐραγγής, ἀλλ' ἔφηνε τὸ μὴ εἰδέναι. vulgo editur ἔφηνε. emendatum citavit Porsonus ad Med. 139. Antig. 535. Trach. 321. Insolentiores quidem, sed ejusdem ordinis sunt crases in μὴ εὐτός Iph. T. 1010. ἢ οὐχάτ μεσθ' ἄμα Soph. Trach. 84. Nostri Electr. 1104. Ὅστις δὲ, πλοῦτον ἢ εὐγένειαν εἰσδῶν, Γαμεί πονηράν, μῶρός ἐστι. Contra frequentissima sunt ἢ οὐ ἔτ μὴ οὐ, quae saepe apud Atticos monosyllaba efficere dudum monuerunt Viri docti.

1332. ἀνάλωσ' et mox ἐλέγχουσ' Lasc. ἐγγήλωσεν manvult Elmseleius.

1334. μάλιστα νῦν σοὶ που Ald. μ, νῦν δὲ σοὶ E. P. Lasc. μ. μὲν νῦν σοὶ A. B. D. Fl. et hoc praetuli, rescripta tantum vov, enclitica. τὰ γ' pro τὰδ' Lasc.

1335-6. τοὺς εὐσεβεῖς θεοὶ θανόντας οὐ χαίρουσι citat Eujath. ad II. I. 737, 4=631, 22. conferens cum Homericο τίς αν ταδς γηθήσειεν; II. I. 77. quod notat esse Attice dictum, ut Cratini γέγηθα τὸν ἀνδρα; Soph. Philoct. 1314. Ἐἴδην πατέρα (τε) τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε, Ἀυτόν τ' ἐμ'. Oedip. F. 936. τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ ταχ' αν Ἡδοιο μὲν. Aj. 389. ὡς ἤκει φέρων Ἀλλαντος ἡμῖν πράξειν, ἦν ἡλγῶ ἐγω. vid. Schaefer. ad Bos. Ellips. p. 26. Figura Oropismus dicta est, qualis in Rheto 391. Χαίρω δὲ σ' αὐ-τυχοῦντα, καὶ προσήμενον Πυργοῖσιν ἐχθρῶν. Addas Nostri Siayphum apud Suid. et Etym. M. v. χαιρω. Ἐληλυθότα χαιρω σὲ γ', Ἀκμηνας τέκος Βέκτιστε, τὸν τε μακρὸν ἐξολωτότα. sic enim hunc locum, ab Heathio, Valckenaerio, et Toupio frustra tentatum, emendavit Porsonus in Adversariis super editis p. 275. Ibi Etymologus, χαιρω σ' ἐληλυθότα· Ὠρωπικοὶ οὕτω λέγουσιν.

- αὐτοῖς τέκνοισι καὶ δόμοις ἐξόλλωμέν.
 XO. καὶ μὴν ὁ τάλας ὄσθ' ἤδη στείχει,
 σάρκας νεαρᾶς
 ξανθὸν τε κῆρα διαλυμανθεῖς. 1340
 ὦ πάνος οἴκων· οἶον ἐκράνθη
 δίδυμον μελάθροισι
 πένθος θεόθεν καταληπτὸν.
 III. αἶ, αἶ, αἶ, αἶ.
 δύστηνος ἐγὼ πατρός ἐξ ἀδίκου 1345
 χρησιμοῖς ἀδικοῖς διεκλυμάνθη.
 ἀπόλωλα τάλας· οἴμοι· οἴμοι·

1337. Conferas notata supra ad v. 1184.

1339. νεαρᾶς ut disyllabum pronunciari voluit Marklandus, 164 credens scilicet mediam syllabam produci. Sed fessit eum corruptus locus Sophoclis Oed. Col. 475. Οἶός νεαρᾶς νεοπόκω μαλλῶ βάλων. ubi fortasse legendum sit *Νεαρᾶς ἀπ' οἶός νεοπόκω μ. β.* Secundam corripit νεαρᾶς in Nostri Troad. 845. et in anapaestis, Aesch. Agam. 76. 367. Soph. Ant. 167. Marklandi errorem solita temeritate secutus est Brunckius, et sententiam istam more suo defendit. „σάρκας νεαρᾶς. Hinc monometer e duobus spondaeis constat, quod vere monuit Marklandus. νεαρᾶς duabus syllabis pronunciandum. Obloquendi, ut videtur, studio Heathius notam illam carpit, et νεαρᾶς anapaestum esse vult: sed fallitur. In νεανίας, νεᾶνις, νεαρῶς, Tragicis α semper producitur, quod qui eos legerit, nemo ignorare potest. Sophocles Oed. Col. 475. οἶός νεαρᾶς νεοπόκω μαλλῶ βάλων.“ Sed audiamus, quaeso, eandem Brunckium ad Sophoclis locum, et iterum candorem hominis ac fidem miremur. „Libri omnes habent οἶός νεαρᾶς, quod mendosum esse titubans metrum arguit. In voce νεαρᾶς, media corripitur, nec ulla ratione produci potest.“ Ipse igitur, iterum, inculpato Heathio, e Valckenaerii conjectura tandem edidit νεογνής.

1341. οἶος Lasc. Ald. οἶον e MSS. A. Fl. receperunt ultimi editores.

1343. „Pro καταληπτὸν Musgravius proponit κατασηπτὸν, credens vocalem corripi posse ante σι. cujus exemplum adducit Ion. 1198. Οὐνῆρὰ σκεῖη σμικρά. Interim lege τὴνῆ. vide Ion. 1208.“ R. P.

1347. Vulgo male scribitur αἴσσοσ'. Disyllabon plerumque est apud Atticos Poetas αἴσσω; tres tantum exceptiones notavit Porsonus, Hec. 31. Iph. A. 12. Τί δὲ σὺ σκηνηῆς ἐπὶ τὸς αἴσσαις; Aesch. Pers. 470. Male etiam Valckenaerius et Brunckius scri-

διὰ μου κεφαλῆς αἰσούσ' ὀδύνας,
κατὰ δ' ἐγκέφαλον πηδᾶ σφάκελος.
σχῆς, ἀπειρηκὸς σῶμ' ἀναπαύσω. 1350

ἔ, ἔ.
ὦ στυγνὸν ὄχημ' ἵππειον, ἐμῆς
βόσκημα χερὸς,
διὰ μ' ἐφθείρας, κατὰ τ' ἐπτευνας.
φεῦ, φεῦ· πρὸς θεῶν, ἀτρέμα, δμῶες, 1355
χρὸς ἐλμῶδους ἀπτεσθε χερσίν.
τίς ἐφέστη· ἐνδέξια πλευροῖς;
πρόσφορὰ μ' αἶρετε, σύντονα δ' ἔλατε

bunt ἄσσοσ', quasi prima diphthongi vocalis per se longa esset.
ἀτσοσ' Lascaris, qui infra v. 1391. ὄλυτε.

1349. κατὰ τ' Lasc. κατὰ γ'. Ald. σφάκελος vertitur *spasmus*.
Vocem adhibuit Aeschylus Prom. 903. 1081. ad priorem locum
interpretatur Blomfieldius, „Dolor quivis acutus. Proprie signifi-
cat morbum acutum, qui spinam dorsi, vel medullam, vel ce-
rebrum afficit.“ deinde pergit varios ejus usus, qua solet eru-
ditione, illustrare.

1350. Hiatus in fine versus, contra morem anapaesticorum,
manere sinitur. Hoc ob suspensam histrionis vocem, et
exclamationes in versu sequente, factum esse videtur. Suspi-
cio tamen oriri potest, excidisse paroemiacum et fortasse plu-
res versiculos. ἀπειρηκῆς A.

1351. Omittit A.

1354. κατὰ δ' ἐπτευνας A. Fl. Valck. Brunck.

1355. ἀτρέμας vulgo. ἀτρέμα Cod. A. Nos hanc formam,
quae perinde ac altera Euripidi usitata est, et hic metro con-
venit, praetulimus. Idem fecit Brunckius. In Orest. 252. ἀτρέ-
μα versus plane flagitat. δμῶες ἀτρέμας Ald.

1356. ἀπτεσθαι A. solenni vitio.

1357. Vulgo τίς ἐφέστηκεν δεξιά πλευροῖς; ubi si δεξιά pro
substantivo accipias, in metrum peccas: sin pro κατὰ δεξιά i.
e. ad dextram, vereor ut in tali usu usquam adhibeatur. Primus
edidit Valck. e Codice A. τίς ἐφέστηκεν ἐνδέξια πλευροῖς; Quis
lateri meo adstat ad dextram? et recte contulit Hom. Il. A.

166597. Ἄνταρ ὁ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν Οἰνογόει. Neque
de hac scriptura idcirco dubitandum est, quod prior dipodia
non integra voce terminatur; siquidem triginta fere alia negle-
ctae istius regulae exempla e Tragicorum reliquiis descripsit
Gaisfordius ad Hephaest. p. 279.

1358. Exponit Schol. ἦγον ἀρμοδίως, καὶ προσεχόντως,

τὸν κακοδαίμονα, καὶ κατάρφατον
 πατρὸς ἀπλακίαις. Ζεῦ, Ζεῦ, τὰδ' ὄρα; 1360
 ὃδ' ὁ σεμνὸς ἐγὼ, καὶ θεοσέπτωρ,
 ὃδ' ὁ σωφροσύνη πάντας ὑπερσῶν,
 προὔπτον ἐς Αἶδην στείχω κατὰ γῆς,
 ὀλέσας βίοντον.
 μόχθους δ' ἄλλως τῆς εὐσεβίας 1365

καὶ συμφώνως· μὴ ὁ μὲν ἄνω, ὁ δὲ κάτω, ἀλλ' ἐξίσου βασιάζετε· ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μουσικῶν τόνων. Adhibet X. II. 1499.

1360. ἀπλακία Ald. ἀπλακίαις A. Fl. Lasc. et sic Valck. Brunck. De scriptura hujus vocis quaedam notavimus supra ad vv. 145. 884. εἰσορᾶς Fl.

1361. θεοσέπτωρ, θεοσεβής· Hesychius, huc. forsan respiciens.

1362. ὑπερῶν omnes Editiones. Nos ὑπερσῶν e conjectura Valckenaerii edidimus: rarissime enim in legitimo systemate anaepaestum dactylo subjecerunt Tragicis. In Alcest. 80. "Ὅστις ἂν ἐνέποι, πότερον φθιμένην, corrigendum opinor." Ὅστις ἂν εἴποι. In Electr. 1328. lego Θάρσει· Παλλάδος ἦξεις ὅσταν Πόλιον· ἀλλ' ἀνέχον. pro vulg. ὅσταν ἦξαις. In nostro versu aoristi participium multo melius est ad sententiam, et facile permutantur literae Ε et C. Similem correctionem adhibuit Porsonus in Aesch. Prom. 221.

1363. προὔπτον· πρόδηλον, φανερόν. Hesych. Contractum est προὔπτος ex Ionico πρόοπτος, quod habet Herodotus IX. 17. προόπτω θανάτω. unde ἀπρόοπτος Aesch. Prom. 1110. Conferas autem Soph. Oed. C. 1439. καὶ τίς ἂν σ' ὀρμώμενον· Εἰς προὔπτον Αἶδην οὐ καταστένοι, κάσι; Aesch. Theb. 854. προὔπτος ἀγγέλου λόγος. Deinde Aldus κατάκρας, sequentibus plerisque editoribus. A. B. D. P. Fl. Lasc. κατὰ γᾶς, idque recepit Brunckius probatum a Valckenaerio, qui locutionem κατὰ γῆς sub terram exemplis illustrat. κατὰ γᾶν E.

1364. Hos versiculos aliter distribuerunt Valck. et Brunck. ut basis anapaestica Paroemiaco praefigeretur. Sed id frustra factum esse arbitror. De anapaesticorum divisionibus bene disseruit Butlerus ad Aesch. Prom. 93.

1365. Pro vulgato εὐσεβίας, quod metrum jugulat, Valckenaerius e Lasc. reponit εὐσεβίας. quam formam, perinde ac alteram, quoties metro convenit, libenter scripserunt Tragicis. Hoc monuit Valck. ad Phoen. 1471. ubi προμηθία, versu cogenté, ut in Soph. Oed. C. 332. Electr. 990. εὐσεβίας recte legit Valck. in Fragm. Hippolyti Καλυπτ. ap. Stob. V. p. 63,

εἰς ἀνθρώπους ἐπόνησα.

αἶ, αἶ, αἶ, αἶ:

καὶ νῦν ὀδύνα μ', ὀδύνα βαίνει.

μέθετέ με τάλανα,

καὶ μοι θάνατος παιᾶν ἔλθοι.

1370

προσαπόλλυτέ μ', ὄλλυτε

τὸν δυσδαίμον· ἀμφιτόμου

λόγγας ἔραμαι διαμοιρᾶσαι,

διὰ τ' εὐνάσαι τὸν ἐμὸν βίοντον,

42. p. 37. Grot. unde versus, quos in fine prioris fabulae credo fuisse lectos, in gratiam juniorum citabo; ὦ μάκαρ, οἷας ἔλαχες τιμῆς, Ἰσπέλονθ' ἤρωσ, διὰ σωφροσύνην· Οὐποτα θνητοῖς ἀρετῆς ἄλλη Δύναμις μέλξαν· Ἐλθε γὰρ ἢ πρόσθ', ἢ μετόπισθεν, Τῆς εὐσεβίας χάρις ἐσθλή. ibi quoque vulgo εὐσεβίας. Extat εὐσεβίας in Soph. Oed. C. 188. εὐσεβίαν Antig. 943. ὄφελιά in Androm. 387. εὐγενίας in Fragm. Eur. Aegēi apud Stob. LXXXIV. p. 493, 24. ἀμείλια in Fragm. Antioip. Stob. XXX. p. 209, 40. corrigente Valck. Alia dedit exempla Vir doctus (Quart. Rev. Vol. viii. p. 225.) De his formis multa habet Dorvillius in Charit. p. 405-6.

1368. ὀδύναν μ' ὀδύνααι Fl.

1369. με deest in Lasc. Ald. μέθετε τὸν τάλανα E. τάλαν A. B. D.

1370. παιᾶν, pro quo Comici παιῶν, titulus erat, quo eximie invocabatur Apollo ἰατρός, unde adjectivum παιῶνιος, i. e. θεραπευτικός. Hesychius, παιῶν· ἰατρός. Ceterum cum nostro versu aptissime contulit Valckenaerius Fragm. Aesch. Philoct. ap. Stob. CXIX. p. 602, 38. ὦ θάνατε παιᾶν, μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν· Μόνος (γὰρ) εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν Ἰατρός. „Incertain Tragicus apud Plutarch. II. p. 106. D. ὦ θάνατε παιᾶν, (dele ἰατρός cum Valckenaerio ad Hipp. 1392.) μόλοις· Διμήν γὰρ ὄντως Ἀΐδας ἀνιᾶν. Ita lege Dorice pro ἀνιῶν, quod pro ἀν' αἶαν legit Ruhnkēnius ad Longinum ix. Aeschylus ibidem, Ὅσπερ μέγ' ἐστ' ἴαμα τῶν πολλῶν κακῶν. vulgo μέγιστον ἴαμα. μέγ' ἐστ' ed. Grot.“ R. P.

168 1372. Edidit Brunckius, e conjectura Marklandi, ὄλλυτε τὸν δυσδαίμονά μ', ut duos dimetros effingeret: sed in systemate illegitimo, talia non tentanda sunt. In sequentibus ordo est ἔραμαι ἀμφιτόμου λόγγας, (ᾧστε) διαμοιρᾶσαι, monente Porsono ad Med. 1396. φιλίου χερῆζω στόματος Παιδῶν ὁ τάλας προσπτόξασθαι, ubi similis structura.

ὃ πατὴρ ἐμοῦ δύστανος ἀρὰ,
 μισαιφόνων τε συγγόνων,
 παλαιῶν προγεννητόρων,
 ἐξορίζεται κακόν, οὐδὲ μέλλει,
 ἐμολέ τ', ἐμολ' ἐπ' ἐμὲ, τί ποτε, τὸν οὐδὲν
 ὄντ' ἐπαίτιον κακῶν; 1375
 ἰὼ μοι, τί φῶ;
 πῶς ἀπαλλάξω βιοτὰν ἐμὴν
 τοῦδ' ἀναλήτου πάθους;
 εἶθε με κοιμίσεις τὸν 1380

1375. Doricam formam δύστανος e Cod. A. recepit Valck.

1376. Intelligit Heathius Atreum et Thyestem, fratres Pitthei. Pittheus enim Aethram genuit, matrem Thesei. Noster Med. 681. Πιτθεύς τις ἔστι γῆς ἀναξ Τροίηνης. — Παις, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος. In sequente versu respiciuntur Tantalus et Pelops, qui et supra v. 834.

1377. καλ. τε πρ. Lasc. Hunc v. et praecedentem transponendos esse censent Heath. et Reisk.

1378. Versum notent tirones Sapphicum Hendecasyllabum. Alius effingi poterit, si cui ita visum erit, mox v. 1382. legendo Πῶς ἀπαλλάξω βιοτὰν ἐμὴν τοῦδ'. Hoc metrum legitur in Antistrophicis, Med. 649. 658.

1379. ἐμόλετ' ἐπ' ἐμὲ Lasc. Ald. ἔμολ', ἔμολ' ἐπ' ἐμὲ Fl. ἔμολ' semel A. Metrum est Trochaicum.

1381. Vulgo ἰὼ μοι μοι. Brunckius ὦ μοι μοι, auctore, ut videtur, Codice A. Quare praetulerim hodie ἰὼ μοι; τί φῶ; dictum est supra ad v. 845.

1382. Vulgo πῶς δ' ἀπαλλάξω. δ' omittunt A. Fl. πῶς δ' ἂν ἀλλάξω Lascaris, soloece.

1383. ἀναλήτου dubitanter conjecit Musgravius: deinde Brunckius, conjecturam istam certissimam pronuncians, vocem 169
 ἐο quidem seculo nunquam exauditam, in Euripidis textum temere inserit. ἀνάλητος in Soph. Aj. 946. et alibi significat, qui dolore non tangitur, immisericors, vel etiam crudelis; et hanc equidem interpretationem, etsi olim ob substantivum πάθος durior videbatur, hodie omnino amplectendam esse intelligo. τοῦδ' ἀναλήτου πάθους, from this cruel calamity.

1384. Versus est Choriambicus dimeter. Posset vero, modo tanti esset, senarius effici, legendo, Εἰ γάρ με κοιμίσεις τὸν δυσδαιμόνα. Vulgo κοιμάσεις. ego vero alteram formam, quam praebet A. cum Brunckio praetuli. εἶθε δέ μοι κοιμάσει Lasc.

- 1385
- δυσδαίμον' Αἶδου μέλαινα
νύκτερός τ' ἀνάγκα.
- AP. ὦ τλήμων, οἷα ξυμφορᾷ ξυνεξύγης·
τὸ δ' εὐγενές σε τῶν φρενῶν διώλεσεν.
- III. ἔα. ὦ θεῖον ὀδυμῆς πνεῦμα· καὶ γὰρ ἐν κακοῖς
ῶν ἡσθόμην σοῦ, κἀνεκουφίσθην δέμας· 1390
ἔστ' ἐν τόποισι τοιοῖδ' Ἀρτεμις θεά.
- AP. ὦ τλήμων, ἔστι σοί γε φιλτάτη θεῶν.
- III. ὀρᾷς με, δέσποιν', ὡς ἔχω, τὸν ἄθλιον;

1385—6. Vitiosae exhibent A. Fl. Αἶδου γε νυκτὸς δυστά-
λαι' ἀνάγκα.

1387. προσεξύγης perperam editum erat post Aldinam, do-
nec συνεξύγης reposuit Valckenaerius e Codd. plerisque, Lasc.
et X. II. 806. optime defendens per Androm. 93. δαίμον' ὦ συνε-
ξύγην. Helen. 262. τίνι πότμῳ συνεξύγην; Adde Soph. Aj. 123.
ἄτη ξυγκατέβουκται κακῇ. Brunckius e duobus Codd. dedit οἷαις
ξυμφοραῖς, frustra, ut opinor.

1388. ἀπώλεσεν A. Fl.

1389. De divino odore, quem spirabant Numinum vestes vel
capilli, multa habet Spanhemius ad Callim. Hymn. in Apoll. 38.
Prometheus, Nymphas adventantes sentiens, inquit, Τίς ἄχῳ,
τίς ὀδμᾷ προσέπτα μ' ἀφεγγής; Aesch. Prom. 115. Virg. Aen. I.
507. Ambrosiaequae comae divinum vertice odorem Spiravere. Ovid.
Fast. V. 375. tennes successit in auras; Mansit odor: posses scire
fuisse deam. Conf. Milton. Par. Amis. III. 135. et V. 285.
Hunc et seq. v. adhibuit Auctor X. II. 1333-4.

1391. τόποισι pro vulgato δόμοισι, e Cod. A. certissime
repositum Musgravius, vide supra v. 53. Deinde τοῖσδέ γ' Ἄ. Θ.
omnes editores ante Brunckium, qui ex eodem Codice dedit
170 τοῖσιδ' quod etiam sine Codice reponendum erat. Hanc dativi for-
mam plerumque obliteravit librariorum inscitia, nunc in τοῖσιν,
nunc in τοῖσδέ γ' mutantium. Exempla quaedam notavimus su-
pra ad v. 402. Dudum equidem emendabam in Aesch. Prom.
242. Καὶ τοιοῖδ' οὐδεὶς ἀντίβαινε πλὴν ἐμοῦ. pro τοῖσιν. et in
Nostri Heracl. 146. Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοιοῖδ' ἔσταμεν λόγοις.
ubi vulgo τοιοῖδ' αὐτοῖς τοῖσιν. sed istas correctiones in nupe-
ris quibusdam Censuris occupatas esse video. In Alc. 200. edi-
dit e MSS. Gaisfordius τοιοῖδ'. Reponenda est haec vox in He-
racl. 252. pro τοῖσι γ': in Ion. 325. pro τοῖσδέ γ'. ὡς ἡσθόμην
MS. quidam apud Musgraviium.

1393. ὀρᾷς μ', ὦ δέσποιν' Lasc. solenni vitio.

- AP. ὀρῶ· κατ' ὄσσαν δ' οὐ θέμις βαλεῖν δάκρυ.
 Π. οὐκ ἔστι σοι κυναγός, οὐδ' ὑπηρέτης. 1395
 AP. οὐ δῆτ'· ἀτάρ μοι προσφιλής γ' ἀπόλλυσαι.
 Π. οὐδ' ἵππονώμας, οὐδ' ἀγαλμάτων φύλαξ.
 AP. Κύπρις γὰρ ἡ πανοῦργος ᾧδ' ἐμήσατο.
 Π. ᾧμοι· φρονῶ δὴ δαίμον', ἧ μὴ ἀπόλεσε.
 AP. τιμῆς ἐμέμφθη, σωφρονοῦντι δ' ἤχθετα. 1400
 Π. τρεῖς ἄντας ἡμᾶς ὤλεσεν Κύπρις μία.
 AP. πατέρα τε, καὶ σέ, καὶ τρίτην ξυνάορον.
 Π. ᾧμαξα τοίνυν καὶ πατρός δυσπραξίας.

1394. Hinc forsā Ovidius Met. II. 621. *neque enim coelestia tingi Ora decet lachrymis.* οὐδέμις Ald.

1396. Sic A. B. προσφιλής τ' Fl. ἀπόλεσεν D. Mira est varietas, sed vitiosa, in Aldina, ἀτάρ τοι δύσποτμός γ' ἀπόλλυσαι. δύσποτμός τ' Lasc.

1397. ἵππονώμας. hanc vocam Porsonus in Nota MSta Sophocli restituendam esse monuit. „Sophoclis Aj. 256. lege ex Aldina Τὸν αἰδ' ἄπλωτος ἴσχει, ἡμοδ' μιτανίτ Triclinius ob v. 232. Βοτήρας ἱππονόμους. ubi scribendum ἵππονώμας. vid. Arist. Nub. 571. Eur. Hipp. 1413. (Ed. Brunck.)“ R. P. Valckenaerius ad Phoen. 120. confert voces ejusdem formae apud Euripidem, λευκολόφας Phoen. 120. εὐλύρας Alc. 587. μηλονόμας 589. χρυσοκόμας Iph. A. 548. Suppl. 976. Iph. T. 1236. Tr. 253.

1398. Lasc. πανούργος et mox ἀπόλεσεν.

1400. τιμῆς σ' ἐμ. ad mentem Reiskii edidit Brunckius. Sed recte supprimitur pronomen, ut in Hec. 956. Σὺ δ' εἶ τι μέμφει τῆς ἐμῆς ἀπουσίας, Σχέξ. Observat Valck. τιμῆς dici de honore neglecto, conferens Hom. Il. A. 93. Οὐτ' ἄρ' ὅ γ' ἐνχολῆς ἐπιμέμφεται, οὐδ' ἑκατόμβης.

1401. Aldus et A. habent ἄλεσ', ἥσθημαι, Κύπρις. Lascaris autem cum duobus MSS. ὤλεσεν μία Κύπρις. hoc vero cum per metrum stare non posset, duas ultimas voces transposui; nec dubito quin sic scripserit Poeta. Vidimus enim quoties ordinem vocum librarii sub finem hujus Tragoediae immutarunt. supr. vv. 1283. 1284. 1295. 1311. 1318. 1329. 1355. Conjicit quidem Valckenaerius ἄλεσ', ἥσθημαι, μία. Loca autem ab eo allata nostram lectionem apprime defendunt. Orest. 733. Ποῦ 'στίν ἡ πλείστοις Ἀχαιῶν ὤλεσεν γυνή μία; 1242. Τρισσοῖς φίλοις γὰρ εἰς ἄγων, δίκη μία. Troad. 368. Iph. T. 1065. Legit G. Burges. ad Tr. 993. ὤλεσεν θεὰ μία.

1402. ξυνάορον vitiose A. ξυνόφρον τρίτην Fl.

1403. Aoristos saepe adhibent Graeci significatiōna paullum

- ΑΡ.* ἐξηπατήθη δαίμονος βουλεύμασιν.
ΙΠ. ὦ δυστάλας σὺ τῆσδε συμφορᾶς, πάτερ. 1405
ΘΗ. ὄλωλα, τέκνον, οὐδέ μοι χάρις βίου.
ΙΠ. στένω σὲ μᾶλλον, ἢ μὲ, τῆς ἀμαρτίας.
ΘΗ. εἰ γὰρ γενοίμην, τέκνον, ἀντὶ σοῦ νεκρός.
ΙΠ. ὦ δῶρα πατρὸς σοῦ Πησειδῶνος πικρά.
ΘΗ. ὡς μήποτ' ἐλθεῖν ὄφελ' εἰς τοῦμόν στόμα. 1410
ΙΠ. τί δ' ; ἔκτανές τ' ἄν μ', ὡς τότ' ἦσθ' ὄργισμένος.
ΘΗ. δόξης γὰρ ἤμεν πρὸς θεῶν ἐσφαλμένοι.
ΙΠ. φεῦ. εἶδ' ἦν ἀραῖον δαίμοσιν βροτῶν γένος.
ΑΡ. ἔασον· οὐ γὰρ οὐδὲ γῆς ὑπὸ ζόφον
 θεῶς ἄτιμοι Κύπριδος ἐκ προθυμίας 1415

distante a praesentibus. Exempla complura e Tragicis dedit Hermannus ad Viger. p. 784. observans in talibus praeteritum revera indicari, sed ut vix alia lingua exprimi possit, nisi circumscribere velis. In Med. 274. vertit εἶπον, edictum volo. Suppl. 1170. ὑπεῖπον, imperatum volo. Iph. Aul. 469. κατώκτειρα, misericordia tacto sum. Hujus igitur generis est ὤμωξα in nostro versu, et in Med. 787. "Ὄμωξα δ' ὅλον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον Τούννευθεν ἡμῖν. Conferas ἀπέπτυσσα supra v. 610. ἀπωλόμην 574. 847.

1406 — 8. His usus est X. II. 893. seqq.

1407. ἢ μὲ Lasc. minus recte.

1411. ἔκτανές γ' male proposuit Valckenaerius. τ' ἄν crasis 172 est τοῖ ἄν, de qua vide supra ad v. 448. μ' deest in Cod. A.

1412. „Versus 1432-3-4. (ed. Musgr.) omittit Ed. Flor.“ R. P. II sunt 1412. 1413. meae Editionis. Etiam vv. 913. 914. absunt ab Ed. Flor.

1413. Recte statuerunt intérpretes ἀραῖον in activo sensu capiendum esse, ut Med. 608. Καὶ σοῖς ἀραῖα γ' οὐσα τυγχάνω δόμοις. Iph. T. 778. Aesch. Agam. 245. Soph. Oed. T. 1291. nec opus est Valckenaerii mutatione εἶτ' ἦν. Exponit Schol. εἶθε ἦν καταρᾶσθαι ἀνθρώπων θεῶν. Omnes editiones, quas inspexi, habent δαίμοσι.

1414. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Aldas, et editores eum secuti, donec tacite correxit Barnesius οὐ γὰρ οὐδὲ: sic enim ille in libro Miltoniano, quò usus est, emendatum viderat. Pariter adhibentur particulae negantes in Soph. Trach. 280. "Τρωῖν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες. ζόφω A. B. ζόφον Lasc. Ald. et X. II. 1926.

1415. ἄτιμος in hoc sensu exponit Schol. Aesch. Choeph. 1018. ἀτιμώρητος. Valckenaerio videtur imitatus Noster Aeschylum Agam. 1288. Οὐ μὴν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεδνήσομεν. Nostrum autem Vergilius Aen. XI. 845. Non tamen indecorem tua te regina

ἀργαὶ κατασκήψουσιν εἰς τὸ σὸν δέμας,
 σῆς εὐσεβείας κατὰθῆς φρενὸς χάριν.
 ἐγὼ γὰρ αὐτῆς ἄλλον ἐξ ἐμῆς χερὸς,
 ὃς ἂν μάλιστα φίλτατος κυρῆ βροτῶν,
 τόξοις ἀφύκτοις τοῖσδε τιμωρήσομαι. 1420
 σοὶ δ' ὦ τάλαιπῶρ', ἀντὶ τῶνδε τῶν κακῶν,
 τιμὰς μεγίστας ἐν πόλει Τροίῃσι
 δώσω· κόραι γὰρ ἄξυγες, γάμων πάρος,

*relinquet Extrema jam in morte; neque hoc sine nomine letum Per
 gentes erit; aut famam patieris inultae.*

1416. κατασκήπτουσιν vulgo. sed rectius Brunck. κατασκή-
 ψουσιν e Cod. A. huc facit Fl: κατασκήψουσιν. Futurum etiam le-
 gisse videtur Conditor X. II. κατὰ σκήπτουσιν Lasc.

1417. Legitur in X. II. 822. Hunc versum immerito suspe-
 ctum habet Valckenaerius, ob similem infra 1452.

1418. Adonidem indicari plerumque intelligunt Viri docti.
 In hanc rem Muretus, Var. Lect. V. 7. commodè citat Apollodo-
 rum III. 14. p. 355. Ed. Heyn. Ἀδωνίς δὲ, ἔτι παῖς ὢν, Ἀρτέμι-
 δος χόλῳ πληγῆς ἐν θήρῳ (θήρῳ) ὑπὸ τοῦδ' ἀπέθανεν. Addit
 Valck. Claudianum, Adonidis et Hippolyti fata jungentem; in
 Fescenn. l. 16. *Venus reversum spernit Adonidem; Damnet redu-
 ctum Cynthia Virbium.* Quomiam verò nunc oblata est occasio,
 Virgilii narrationem describam: Aen. VII. 765. *Namque ferunt*
fama Hippolytum; postquam arte nocerae Occiderit, patriasque
explerit sanguinis poenas, Turbantis distractus equis, ad sidera
rursus Aethera, et superas coeli venisse sub auras, Paeoniis revo-
catum herbis et amore Dianae. — At Trivia Hippolytum secretis
ulnis recondit Sedibus, et nymphae Egeriae nemorique relegat;
Solus ubi in sylvis Italis ignobilis aevum Exigeret, versoque ubi
nomine Virbius esset. De auctoribus qui eandem fabulam tractas-
 se videntur; bene disputavit Heynius in Observ. ad Apollod. p.
 278-9. Virgilium secutus est Ovidius Met. XV. 533. Contra Ho-
 ratius Car. IV. vii. 25. *Infernis neque enim tenebris Diana pudic-*
um Liberat Hippolytum.

1419. Sic Lasc. et Codices. κυροῖ, quod exhibet Aldus, so-
 loecum est. Vid. notata ad v. 487.

1421. σὺ δ' ἔπ' σοὶ δ' Lasc.

1423. Pausanias II, 32. ἀποθανεῖν δὲ αὐτὸν (οἱ Τροίηται)
 οὐκ ἐθέλουσι γινέσθαι ὑπὸ τῶν Ἰππῶν, οὐδὲ τὸν τάφον ἀποδείκνυ-
 σιν εἰδότες, τὸν δὲ ἐν οὐρανῷ καλούμενον ἠνίοχον, τοῦτον εἶναι
 νομίζουσιν ἐκείνοι Ἰππόλυτον, τιμὴν παρὰ θεῶν ταύτην ἔχοντα.
 Scholiasta noster, ἐν Τροίῃσι ἱερὸν ἐστὶν Ἰππολύτου, ὃ (l. οὐ)
 ἀποδείκνυται ἀλλ' ἐπιμόνυμοι. Similia habent Dioforus Siculus IV.

κόμας κερϋνται σοι, δι' αἰῶνος μακροῦ,
πένθη μέγιστα δακρῶν καρπούμεναι· 1425

αἰεὶ δὲ μουσόποιός εἰς σὲ παρθένων
ἔσται μέριμνα, κούκ ἀνώγυμος πεσῶν
ἔρως ὁ Φαίδρας εἰς σὲ σιγηθήσεται.

σὺ δ', ὦ γεραιῶ τέκνον Αἰγέως, λάβε
σὸν παῖδ' ἐν ἀγκάλαισι, καὶ προσέλκυσαι· 1430

ἄκων γὰρ ὤλεσάς νιν· ἀνθρώποισι δὲ,
θεῶν διδόντων, εἰκὸς ἑξαμαρτάνειν.

καὶ σοὶ παραινῶ πατέρα μὴ στρυγεῖν δέδεν,

Ἴππόλυτ'· ἔχεις γὰρ μοῖραν, ἣ διεφθάρης.

καὶ χαῖρ'· ἐμὸν γὰρ οὐ θέμις φθιτὸν ὄραν, 1435

οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς·

ὄρω δὲ σ' ἤδη τοῦδε πλησίον κακοῦ.

III. χαίρουσα καὶ σὺ στείχε, παρθέν' ὀλβία·

62. Pausanias II. 32. ubi plura de Hippolyto, Lucianus, qui vocatur, de Syria Dea, Tom. III. p. 489, 58.

1425. Valckenaerii correctionem καρπούμενῶν probavit Musgravius, et recepit Brunckius. Sed nollem factam. Sanum mihi videtur καρπούμεναι. setius est, Innuptae virgines flebunt tua facta, atque ad deo flatas sui fructum reportabunt. similis est usus vocis καρπούσθαι in Aesch. Agam. 511. Ἄντ'ος φροσῶν καρπεῖτο τὴν ἀμαρτιῶν.

74. 1429. Vide supra ad v. 1279.

1430. ἀγκάλῃσι vulgo. Alteram vero terminationem, quam hic exhibent Lasc. A. semper, non taenito lectore, dedimus. προσέλκυσσον E. P. Lasc.

1435-6. Landavik Aelianus ap. Suid. v. Φαίμων. Reapexit etiam Eustath. ad Il. II. p. 1081, 19=1107, 9. et ad Od. X. p. 1982, 12=792, 43. Hoc notat Valck. Noster Scholiasta indicat Alcest. 22. ubi Apollo, Alcestide vitam jam relictura, Ἐγὼ δὲ, μὴ μίαιμά μ' ἐν δόμοις εἶη, Ἀλκίω μελέθρων τῶνδε φιλάτην στέγην. In Statii Theb. VIII. fin. Minerva, aspecto Tydeo jam moriente, fugit aversata jacentem, Nec prius astra subit, quam mystica lampas, et insons lissos multa purgaret lampina lympha. pro φθιτὸν Cod. A. Fl. habent νεκρὸν, e glossemate, ut videtur.

1437. X. II. 149.

1438. Male vertunt interpretes laeta et in vade. χαίρουσα στείχε est vade et vale. sic in Med. 754. Χαίρων πορτενον. Phoen.

μακράν δὲ λείπεις ῥαδίως ὀμιλίαν.
 λύω δὲ νεῖκος πατρι, χρηζούσης σέθεν 1440
 καὶ γὰρ πάροιθε σοῖς ἐπειθόμην λόγους.
 αἰ, αἰ· κατ' ὄσων κινχάνει μ' ἤδη σκότος.

935. Χαίρων ἴθ'· οὐ γὰρ σῶν με δεῖ μαντευμάτων. Alcest. 829.
 Soph. Trach. 821. Ἄλλ' ἔρπτεω χαίρουσα.

1439. λείποις A. E. Fl. et sic Valck. Brunck. λείπεις Lasc.
 Ald. rectius sane quam, quod olim amplexus eram, λείποις. X.
 Π. 851. habet Μακράν λιπόντα ῥαδίως ὀμιλίαν. unde conjicias
 invenisse eum Μακράν λιπούσα ῥ. ὁ. Ceterum conjectura longe
 infelicissima Valckenaerio excidit; legenti, Μακράν δὲ λείποις ῥα-
 δίως ὀμιλίαν.

1440. λύω A. qui infra 1448. cum tribus alijs Codicibus,
 ἀφήσεις. hoc sumpsit Brunekius. Utrobique vero praesens tem-
 pus sententiae melius inservit. πατρός Fl.

1442. Editiones omnes habent κινχάνει, sed metro plane ad-
 versante; vox enim illa primam corripit, secundam producit.
 Monuit Egertonus in Addendis ad suas in hanc fabulam Annotatio-
 nes, Porsonum legere κινχάνω; recte omnino. Eandem vocem re-
 stituit Porsonus Aeschilo, Chosph. 520. Gaisfordius Nostrō, Alc.
 493. Ἄδμητρον ἐν δόμοισιν ἄρα κινχάνω; exscribens insignem lo-
 cum Eustathii ad Od. E. p. 1525, 10=209, 25: qui docet. for-
 mam κινχάνω analogiae consentaneam esse, utpote a κίχω deriva-
 iam, non secus ac ἀνδάνω, μανθάνω, λαχάνω et similia, ab
 ἄδω, μάθω, λάγω. Eundem indicaverat Hermannus de Emend.
 Gr. Gramm. p. 69, qui tamen κινχάνω scribere voluit, minus re-
 cte; emendans Helen. 605. Soph. Oed. Col. 1450. Sed mihi qui-
 dem, ut verum fatear, parum arridet ista Grammaticorum ratio,
 quae verba a formis obsoletis, sive fictis, deducit. Credo equi-
 dem fluxisse praesentia θιγγάνειν, ἐρυγγάνειν, φυγγάνειν, κιν-
 χάνειν, λαγγάνειν, τυγγάνειν, δακνείν (contr. ex δαγκάνειν) λαμ-
 βάνειν, μανθάνειν, ἀιδάνειν, πονθάνεσθαι, ab aoristicis, θιγγείν,
 ἐρυγγείν, φυγγείν, κινχάειν, λαχάειν, τυχάειν, δακνάειν, λαβείν, μαθάειν,
 ἀιδάειν, πυνθάσθαι: scilicet litera γ vel μ inserta. In eadem fuisse
 opinione videtur Vir doctus (Edinb. Rev. vol. II. p. 321.) qui
 λαμβάνω, πείθω, βάλω, ab aoristicis suis derivabat. Ut, ἀκ κινχάνω
 revertar, formam agnoscit Hesychius in vocibus κινχάνω, κινχά-
 νειν, ἐκίχανεν, exponens per τυγγάνω. Corrigendus est Euripi-
 des apud Stobaeum XLI. p. 240, 31. Gesn. p. 167. Grot. Πρὶν
 εἶν κατ' ὄσων τυγγάνη με καὶ σκότος. Dedit Grotius τυγγάνη μέ-
 λας σκότος. Repono. Πρὶν εἶν κατ' ὄσων κινχάνη μέλας σκότος.
 In Hippolyti versu τυγγάνει habet Cod. Fl.

λαβού, πάτερ, μου, και κατόρθωσεν δέμας.

- ΘΗ. ὄμοι, τέκνον, τί δρᾶς με τὸν δυσδαίμονα;
 ΙΠ. ὄλωλα, και δη νεοτέρων ὀρῶ πύλας. 1445
 ΘΗ. ἢ τὴν ἐμὴν ἀνάγκον ἐκλιπὼν φρένα;
 ΙΠ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ σε τοῦδ' ἐλευθερῶ φόνου.
 ΘΗ. τί φῆς; ἀφίης αἵματός μ' ἐλευθερον;
 ΙΠ. τὴν τοξόδαμνον Ἀρτεμιν μαρτύρομαι.
 ΘΗ. ὦ φίλταθ', ὡς γενναῖος ἐκφαίνει πατρί. 1450
 ΙΠ. ὦ χαῖρε και σὺ, χαῖρε πολλά μοι, πάτερ.
 ΘΗ. ὄμοι φρενὸς σῆς εὐσεβοῦς τε ἀγαθῆς.
 ΙΠ. τοιῶνδε παίδων γνησίων εὐχον τυχεῖν.
 ΘΗ. μὴ νυν προδῶς με, τέκνον, ἀλλὰ καρτέρει.
 ΙΠ. κευκαρτέρηται τᾶμ' ὄλωλα γὰρ; πάτερ' 1455
 κρύψον δέ μου πρόσωπον ὡς τάχος πέπλοισ.
 ΘΗ. ὦ κλείν' Ἀθηνῶν Παλλάδος θ' ὀρίσματα,

1443. Vide supra 786. 789.

1444. οἴμοι habet A.

1445. νῦν pro δη X. II. 898. Infeliciter conjecit Valckenaerius κ' ἦδη. Talem enim sive elisionem, sive crasin, ignorarunt Attici.

1446. Diversam lectionem χεῖρα pro φρένα agnoscunt B. D. 176 Fl. Conf. Ovid. Metam. VII. 850. *Neu me mortē tua sceleratum deserat, oro.*

1447. φόβου pro φόνου Fl. quod si in aliis legeretur, quivis adsumendum esse in textum judicaret; ob Hec. 863. *Ἐγὼ σε θήσω τοῦδ' ἐλευθερον φόβου.* Phoen. 1093. *ὡς σ' ἀπαλλάξω φόβου.* Sed saepe permittuntur voces φόβος, et φόνος. utravis locutio per se proba est; et nostri loci sententiae satis conveniens.

1452. εὐλαβοῦς pro εὐσεβοῦς Cod. A. sed monuit Valckenaerius usum vocis εὐλαβῆς de pietate, quem frequentabant Sacri Scriptores, veteribus fuisse ignotum, *εὐγενεῦς τε X. II. 801.* De constructione genitivi post οἴμοι, subaudita praepositione, egerunt Koen. ad Gregor. p. 59. Hemsterh. ad Arist. Pluf. p. 425. Hic citat Schol. in Acharn. 209. *Οἴμοι τῶν ἐτῶν τῶν ἐμῶν σφόδρα Ἀττικῆ ἢ φράσις· λείπει γὰρ τὸ ἔνεκα.*

1454. μὴ νῦν prima nostra editio, quemadmodum praecedentes omnes. μὴ νυν hic et alibi reponendum esse censeo.

1456. X. II. 1451. Contulit Valckenaerius Hec. 436. Troad. 623. Héracl. 560. Electr. 1207. Soph. Aj. 915.

1457. ὀρίσματα in eodem usu adhibetur Hec. 16. *Ἐας μὲν*

οἴου στερήσεσθ' ἀνδρός· ὧ τλήμων ἐγώ·
 ὡς πολλὰ, Κύπρι, σὼν κακῶν μεμνήσομαι.
 ΧΟ. κοινὸν τὸδ' ἄχος πᾶσι πολίταις 1460
 ἦλθεν ἀέλπτως.
 πολλῶν δακρῶν ἔσται πίτυλος·

οὐν γῆς ὄρεθ' ἔκειθ' ὄρισματα. ubi exponit Schol. per πύργοι, et vertit Marklandus ad Suppl. 665. *moenia*.

1458. „στερήσεσθ' *futurum medium pass.* Vid. *Orest.* 434. οἴεται. *Med.* 474. λυπήσει.“ R. P. Notandum tironibus, quatuor esse apud Graecos formas futurorum passive significantium. 177 Exempla rem apertam facient. Primi igitur generis esse ponamus *τιμήσομαι, στυγήσομαι, λέξομαι*: secundi, quod Paulo post Futuri nomine distinguunt Grammatici, *βεβλήσομαι, γεγράψομαι*: tertii, *βληθήσομαι, ἀπαλλαγήσομαι*: quarti, quod apud Tragicos rarius est, *ἀπαλλαγήσομαι, φανήσομαι*. Primae formae, cui Futuri Medii titulum dederunt Grammatici, usus passivus Atticis maxime placuit. Vide Hemsterhusium ad Thom. Mag. p. 852. Exempla horum futurorum passive significantium, quae inter Tragicorum lectionem enotavi, exscribam. *λέξομαι* Hec. 901. Alc. 332. Iph. T. 1047. Herc. F. 852. Soph. Oed. C. 1186. *τιμήσομαι* Fragm. Eur. Erecthei I, 54. Soph. Antig. 210. Aesch. Ag. 590. *στερήσομαι* Eur. Electr. 310. Hipp. 1458. Soph. Electr. 1210. Antig. 890. *κηρύξομαι* Phoen. 1646. *άλώσομαι* Andr. 190. Soph. Oed. T. 576. Oed. C. 1064. Ant. 46. *ιάσομαι* Iph. A. 331. *μισήσομαι* Tr. 663. Ion. 623. *στυγήσομαι* Soph. Oed. T. 672. *δηλώσομαι* Soph. Oed. C. 531. *βουλεύσομαι* Aesch. Theb. 204. *ἐνέξομαι* Orest. 509. *ἄρξομαι* Aesch. Pers. 591. *διδάξομαι* Helen. 1446. Soph. Ant. 726. *ἐπιτάξομαι* Suppl. 521: (531.) *καλοῦμαι* Soph. El. 971. *ὄνειδιοῦμαι* Oed. T. 1500. In Heracl. 335. *μνημονεύεται χάρις* reposuit Elmaleius. Alia quaedam hujusmodi in Tragicorum reliquiis deprehendit lector. Apud ceteros Atticos frequentissima sunt. vid. Pierson. ad Moerin pp. 13. 367. Praeiverat Homerus in Odys. A. 123. *Χαίρε ξεῖνε· παρ' ἄμμι φιλήσεται*. Iis, quae descripsi, addi posset *ἐξογκώσεται* supra v. 942. Sed hujus futuri usus videtur a ceteris jam notatis nonnihil distare, et mediam potius quam passivam significationem capere.

Ibid. „ὧ τλήμων ἐγώ. *solemnis serarii clausula. Conf. Alcest.* 1087. *Herc. F.* 551. et hoc legendum in *Aristoph. Plut.* 777. *ubi vulgo ὁ τλήμων ἐγώ.*“ R. P. *τλήμων* Lasc.

1460. *κοινὸν ἄχος* Flor.

1462. *πίτυλος*. haec vox extat in Aesch. Theb. 862. Pers. 981. et in undecim Euripidis locis, quae monstrabit Beckii Index. Diverse explicant Grammatici. Hesychius, *πίτυλος* *συστροφῆ τῆς*

τῶν γὰρ μεγάλων αξιοπενθεῖς
φῆμαι μᾶλλον κατέχουσιν.

χειρὸς, ὅταν πικρῶς ἐπιφέρηται. ita enim corrigunt Viri docti, 178pro πικρῶς ἐπιφέρηται, e Jul. Polluc. Π. 4. Exponitur autem impulsorum remorum strepitus, ab Aeschyli Scholiasta ad Theb. 862. πίκυλος ἔστι κυρίως, ὁ ἀπὸ τῶν ἐρεσσομένων κωπίων γενόμενός θόρυβος. Patet ex exemplis denotare aliquem crebrum motum; ut in Heracl. 837: πίκυλος θόρυβος. Troad. 1244. πικύλους διδοῦσα χειρὸς. Iph. T. 307. μανίας πίκυλον. Herc. F. 818. πίκυλον φόβου.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΙΠΠΟΛΤΟΤ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΤ.

A D D E N D A.

„Non possum quin conjecturam hic promam, aptiori loco argumentis satis idoneis confirmandam, *Phaedrae* nomine inscriptam fuisse a poeta priorem, *Hippolyti* posteriorem fabulae editionem: quorum titulorum mutatio cur a poeta instituta sit, causa me latere non videtur. *Osann.* ad *Philemon.* p. 37. In quibusdam grammaticorum locis *Phaedrae* nomine inscripta haec fabula commemoratur. Similiter interdum *Electram* nominant pro *Oreste.*

V. 67. *εὐπατέρειαν.* Vid. *Seidler.* ad *Euripid. Electr.* v. 168.

V. 79. *Hermann.* ad *Euripidis Bacchas* p. 46.

V. 365. *πρὶν δὲν — κατανύσαις* *Dissen.* *Disquisit. philol. I.* p. 20.

V. 389. Non adnotavit *Monkius,* scholiastam *Venetum Homeri* II. α. 104. λ. 356. *γράφματα* legisse. Vid. *Dobraeum* ad *Arist. Plut.* v. 454.

V. 468. — 470. *Hermann.* praefat. ad *Sophocl. Aiac.* p. XIX.

V. 472. *πεσοῦδ' in πεσόνθ'* olim mutari voluit *Seidlerus.* v. *Hermann.* ad *Sophocl. Trachin.* v. 150. — *Bruhck.* ad *Aristoph. Aves* 355. *Schaefer.* *Melet. crit.* p. 60.

V. 740. *τῶν ἀοιδῶν.* *Buttmann.* *Grammat. Gr. vol. I.* p. 154.

V. 844. Vid. *Philemon.* p. 157.

V. 1107. *ξόνειον δέ τις ἐλπίδι κεύθων* *Hermann.* ad *Vigerum* edit. tertia p. 715.

V. 1212. *Coraes* ad *Plutarch.* vol. I. p. 372. infelici coniectura *λεγμαίων.*

V. 1250. *κίχρανται συμφορὰ* etiam Schaeferus correxerat ad schol. Apollon. Rhod. p. 208.

V. 1284. Cod. Flor. *δελ' i. e. ΑΕΙΛΕΣ*. Lege igitur *φανερὰ δ' ἔλλεν δ' ἄτα*, et confer Orest. 963. ed. Pors. Heracl. 941. ed. Beck. *Dobree* ad Aristoph. Pjnt. 115.

V. 1320. *ἄραξ ἐφήκας* Schaefer. ad Schol. Apollon. Rh. p. 206.

V. 1401. *Wid. Dobraeum* ad Aristoph. Nubes v. 23.

I N D E X

R E R U M E T V E R B O R U M.

(NUMERI PAGINAS EDITIONIS CANTABRIGIENSIS IN MARGINIBUS LIPSIENSIS NOTATAS INDICANT.)

A.

A. Hujus literae potestas *ἐπιτατική*. 33.

α et εν confusa. 36. 86.

α et ος confusa. 72.

α et ων terminationes confusae. 48. 75. 140. 145.

ἄγ' et ἄλλ' permutata. 40.

ἄξειν, τῷξειν. 94.

ἄδικτος. Duplex usus h. v. 125.

αι diphthongus in media voce nonnunquam brevis. 24.

αι et ε confusa. 29. 49. 71. 133. 144.

αι et οι terminationes confusae. 46.

αἰδώς. 11. 51.

αἰνεῖν. Usus h. v. 6.

αἰσσω disyllabon. 164.

ἀκήρατος. 137.

ἀκύμαντος, ἀκύματος. 33.

ἀλλ' ἢ, interrogantis. 116.

ἀλλ' ὅμως in fine senarii frequentabat Euripides. 47.

ἀμβροσιος. 20.

ἀμύχανος. 81.

ἀμφιδέξιος. 97.

ἄν. De constructione cum infinitivo 60. cum participio 66.

ἄν omissum ante subjunctivum. 67. 155.

ἄν duplicatum cum optativo. 38. 61. 62.

ἀνακίνασθαι φίλλας, et simil. 36.

ἀνάληγτος. 169.

ἀναξ et δεσπότης opposita. 13.

ἀνασειράζειν. 33.

ἀνοχαιτίζειν. 151.

ἀνεύχεσθαι, ἀπεύχεσθαι. 112.

ἀνέχεσθαι cum participiis. 47. 59. 87.

ἄνθρωπος de muliere dictum. 61.

ἄννητα. 141.

ἄντυξ. 139. 145.

ἀνύτειν subaud. ὁδόν. 93.

ἢ ἀξία, the value. 73.

ἀξιοῦν, αὐδере. 10.

ἀπαλλαγῆσομαι. ἀπαλλαγῆσομαι. 47.

ἀπειναντισμός. 6.

ἀπέπτυσσα, *respuo*, subaud. λόγον vel μῦθον. 77.

ἀπλακεῖν, ἀπλακία, ἀπλάκημα. 21. 105.

ἀραῖος. 172.

ἀραρε forma Atticis cum Doriensibus communis. 135.

ἀρέσκειν. De constructione. 23.

ἀρμάτων ὄχος. 143.

ἀρυτεῖν. De quantitate. 29.

ἀτη. Significatio apud Tragicos. 33.

ἄτιμος. 172.

ἀνρευθῆς sensu rariore. 36.

ἀτρέμα, ἀτρέμας. 165.

ἀν nunquam otiosum. 38.

αὐθις, *posthac*. 42. 112.

ἀψίς. 151.

Adjectiva modo duorum generum, modo femininas formas habentia, παῖλος, μάταιος, γενναῖος, etc. 55.

Adonidis fabula. 172.

Aeschyli Persae emend. 157.

— Choephorici emend. 62.

Amor Jovis filius. 68.

Amoris altare in Academia. 69.

Anapaesticorum leges. 166.

Antiopa, mater Hippolyti. 2.

Aoristi sensu paulum distante praesentibus. 171.

Aristophanis Nubes emend. (a Porsono.) 97. 119.

Aristophanis Ranae emend. 50.

— Theamophoriazusae emend. 25.

Atlas Mons maris et naturae finis. 1. Atlantis fabula. 93. 131.

B.

βάζειν. De constructione. 17.

βαθύς, *fertilis*. 140.

βαλιός. 81.

βαπτός. 18.

βιόδορος. 94.

βλος ἀβλατος. 103.

βίος et βλοτος confusa. 35.

Γ.

γ et ν confusa. 61. 62. 88.

γαμβρός. De significationibus.

80. γαμβρός et πενθερός confusa. *ibid*.

γάμων ἀπτεσθαι, ψάτειν. 3.

γάρ et δὲ confusa. 92. 110.

γάρ et καί confusa. 88.

γε male additum. 37. 122. 161.

γε et σε confusa. 16. 17. 64. 86. 120.

γε et τε confusa. 14. 158.

γε sequens εἴπερ. 64.

γεγωνεῖν. 74.

γεραιός. 24.

γεύεσθαι. 84.

γνάθος, γναθμός permutata. 150.

γραφάς γραφειν. Hujusmodi locutiones frequentat Euripides. 160.

Genitivi post adjectiva. 60.

Glyconei versus. 9. 92.

Δ.

δ et λ confusa. 32.

δ et σ confusa. 45.

δαί Tragicis haud usitatum. 32.

δάκη θηρῶν. 81.

δὲ et γάρ confusa. 92. 110.

δὲ et τε confusa. 50. 52. 61.

84. 87. 90. 104. 116. 148.

δεῖ et χοῆ permutata. 7. 18.

δεῖ με πόνου. Constructio Euripidi familiaris. 4.

δέμας ἀγυὸν Λάματρος ἀπτάς. 19.

δέον, ἐν δέοντι. 115.

δέρη, δείρη. 96. 135.
 δεύρο, τό δεύρο. 25.
 δηθῆναι, πληθῆναι. 159.
 δι' ἔχθρας ἀφίχθαι — ρολεῖν —
 ἔρχεσθαι. διὰ φόβου — φό-
 νου etc. 142.
 διαφθείρειν usu metaphoricō.
 51.
 Διὸς ἀυλή. 9.
 δόμοι et τόποι confusa. 8. 169.
 δρόσος simpliciter aqua. 19.
 δυσεκπέρατος. 85.
 δυσέρως. 26.
 δύστροπος. 23.
 Daviesianus canon de usu sub-
 junctivi et optativi. 159.
 Dictynna Diana fuit Cretensibus.
 21.
 Dorismi apud Tragicos extra
 choros. 135.
 Dochmiaci versus. 48. 72. 74.
 104.
 Dualia masculina pro femininis.
 51.

E.

ε et αι confusa. 29. 49. 71. 133.
 144.
 ε et σ confusa. 85. 166.
 εα terminatio accusativi singu-
 laris a nominativo in εύς. 141.
 ἔγγονος et ἔκγονος. 58.
 ἔγκαθεισατο. 5.
 ἔγκληρος, ἐπικληρος. 127.
 ει et η confusa. 57. 116.
 εἰ et ἐν confusa. 13.
 εἰ δ' εὐ γ' ἔπραξ' ἄν soloecum.
 88.
 εἴ τοι δοκεῖ formula. 64.
 εια, ια. Terminantia in —. 167.
 εἰεν. De vi hujus exclamationis.
 41.
 εἶμι, cum compositis ἄπειμι,
 ἔσειμι etc. futuri temporis no-
 tionem habet. 100.

εἰς ταῦτόν ἦσαι. 38.
 εἰσω et ἔσω. De constructione.
 65.
 Ἑλληνιος. 138.
 ἔμπλημαι. 84.
 ἐν subauditum. 69.
 ἐν et ἐπί confusa. 68.
 εν et ευ confusa. 17.
 ἐν σοί, penes te. 48.
 ἐνδέξια. 165.
 ἐνέπω, ἐννέπω. 73.
 ἔντονος, ὑπόλητος. 17.
 ἔξαιρει et ἔξαιρε. 8.
 ἔξαιρειν, exciāre, impellere. 48.
 ἔξαντλεῖν βίον, et similia. 118.
 ἔξαρσει. 89.
 ἔξεργάζεσθαι. 76.
 ἔκκετός. 43.
 ἐπέκεινα, ultra. 148.
 ἐπίκρανον. 28.
 ἐπίστασθαι καὶ γινώσκειν. 50.
 ἐπιστολαί, mandata. 108.
 ἐπιστρατεύειν. De construct. 67.
 ἔρημος οἶκος. 106.
 ἔρος pro ἔρας. 45.
 ἔς τε, ἔς τ' ἄν, quamdiu. De
 constructione. 83.
 ἔρχεσθαι pro ἔρχον. 167.
 εὐθύ, εὐθύς, de loco, cum ge-
 nitivo. 147.
 εὐθύνειν, ἰθύνειν confusa. 151.
 εὐλοχος epitheton Dianae. 23.
 εὐοργησία. 150.
 εὐπατέρεια. 9.
 εὐπροσήγορος. 14.
 εὐσεβία, εὐσεβία. 167.
 εὐτονος, robustus. 17.
 εὐφημος ἔσθαι, εὐφημα φώνει. 90.
 εὐφρόνη. Unde Nox sic vocata.
 50.
 ἔχθαρτέος, non ἔχθραντέος. 36.
 Equi Veneti. 32.
 Euripides in fabulae oeconomia
 peccat. 96. Deos vel Deas

- ad solvendum nodum in ultimo actu inducit. 156.
 Euripides imitatur Aeschylum. 172.
 Euripides a Comicis irrisus. 26.
 31. 77. 79: Impietatis crimine in jus vocatus. 77.
 Euripidis Alcestis emend. 166.
 — Supplices emend. 27.
 — Bacchae emend. 12. (a Persono.) 66. 73.
 — Heraclidae emend. 125. 170.
 — Helena emend. 123.
 — Ion emend. 127. 170.
 — Electra emend. 13. 125. 166.
 — Fragmentum apud Stobaeum emend. 175.
 Exclamationes extra versum habendae. 134.

Z.

ζόη et ζαή. 102.

H.

- η et ν confusa. 34. 90. 162.
 η pro ει recentioris Atticismi. 63.
 η et ης terminationes confusae. 82.
 ηδη Atticum plusquam perfectum. 52.
 ήλιβατος. 91.
 ήπειρος, terra, mari scil. opposita. 95.
 ήρινός, forma Attica. 11.

Θ.

- θ et ϑ confusa. 55. 79. 90.
 θανμάζειν, colere, honorare. 16.
 θέλητρα. 36.
 θεν terminatio pro θησαν. 153.
 θεόδημοι, Athenarum epitheton. 121.

- θεός de Diva. 8.
 θεωρός. 98. 100.
 θίγγει vox nihili. 133.
 θερόμενος, θρούμενος. 48.

I.

- ι in fine dativi singularis perraro eliditur apud Tragicos. 31.
 In fine dativi pluralis nunquam eliditur. 145.
 ιδείν εν ὄμμασι. 155.
 ιερός, sensu rariore. 148.
 ίξιν. Verba terminantia in ίξιν. 33.
 ιω et εν confusa. 22. 150.
 ίνα, ώς, ὅπως, ὅφρα cum indicativis conjuncta. 81. 134.
 Cum subjunctivis et optativis. 82. 159.
 Ισπόλοτος Στεφανηφόρος. Unde titulus Tragoediae inditus. 10.
 ιππινόμας. 170.
 Interpolationes versuum. 6. 87. 114. 129.
 Ionicae formae βούτας, νοῦσος, κοῦρος. 69.
 Ionici a Maggiore versus. 68. 141.

K.

- κ et σ confusa. 103.
 κάθαμα λύειν. 85.
 καθανύσαι. 48.
 καθαρα φρήν. 138.
 καθείσατο. 5.
 και interrogativis τίς, πώς, ποῦ, ποῖ, ποῖος postpositum. 14.
 και δή, fac sane esse. 126.
 τι καινόν, τι νέον. 108.
 κακός et καλός permutata. 7.
 κακῶν πέλαγος et similia. 103.
 καλλιστεῦσθαι. De construct. 126.

καλῶς ἔλεξας, formula. 89.
 κάμπτεν βίον — τέλος βίου. 13.
 καπηλεύειν. 118.
 καπνοί, *res nihili, pugae*. 119.
 καρπίσσειναι pro καρπούσσειναι
 Tragicis haud usitatum. 65.
 καρπούσσειναι. 178.
 κατὰ subauditum. 139. 156.
 κατακονᾶν. 103.
 καταψήγειν. 16.
 κατείχετο passive, non κατέσχε-
 το. 4.
 κατόψιος. 4.
 καχλάζειν. 149.
 κέκλημαι significans sum. 1.
 κέντρον, *flagellum*. 147.
 κίβδηλος. 78.
 κιγγάνειν. 175.
 κλάων, comminantis formula.
 135.
 κλιτός. De quantitate. 32.
 κομήτης λειμών. 29.
 κομψός, ἄκομψος. 123.
 κρατεῖ, *praestat*. 35.
 κρυπτός cum genitivo. 22.
 κτᾶσθαι φρένας, *prudētiaē opi-
 nionem possidere, et similia*.
 88.
 Comparativi duplices. 62.
 Crases Atticae. 125. 175. Cra-
 ses in ἢ εἰδέναι, μὴ εἰδέναι,
 μὴ αὐτός, ἢ οἰχόμεσθα, ἢ
 εὐγένειαν. 163.
 Λ.
 λ et δ confusa. 32.
 λειμῶν ἤριμός. 11.
 λεπαῖος. 153.
 λίαν. De quantitate. 37. τὸ
 λίαν, ὑπερβολή. *ibid.*
 λίμνη, *mare*. 22.
 λίχνος, *λιχνεία*. 114.
 λύει pro λύεται. 57.
 Limna, locus Troezenē. 32.

M.

μαῖα. De significatiōibus. 34.
 μάκιστος. 103.
 μεθίεναι, μεθίεσθαι. 45.
 μέλος, *querela*. 111.
 μέμφεσθαι. De constructione.
 171.
 μὲν eleganter suppressum. 75.
 μὲν et μὴ permutata. 63.
 μὴ νυν. 176.
 τὸ μὴδὲν, de personis. 80.
 μὴδὲν ἔγαν. De auctore hujus
 sententiae. 37.
 μοι et μου confusa. 28.
 μολεῖν aoristus verbi, *cujus*
praesens in usu non erat. 73.
 μόνον subauditum. 47. 100.
 Μούνηχος, *Μουννηχία*. 95.
 μυστήρια sc. Cereris. 4.
 μωρία, *impudicitia, libido*. 81.
 Metrum Pindaricum Hendeca-
 syllabum. 71. Phercrateum.
 72. Hipponactēum. 92. Sapphicum
 Hendecasyllabum.
 168.

N.

ν et σ permutantur. 3. 10. 13.
 25. 27. 31. 61. 87.
 νεαρός. De quantitate. 164.
 νικᾶσθαι cum genitivo. 59.
 νιν Tragica forma. 154.
 νυμφίδιος. De usu h. v. 140.
 νυν et οὖν confusa. 3.
 νῦν δὴ. 33.
 Nominativus pendens. 3.
 Numerorum enallage apud Tra-
 gicos frequentissima. 37.

Ξ.

ξενούσθαι. Diversi sensus h. v.
 134.

M

Ξυνηκουρίζειν. 60.

ἕσταται φρεσῶν. 123.

O.

o et a confusa. 16. 26. 29. 33. 34. 41. 56. 71. 80. 103. 107. 111. 128. 161. 177.

ὁ, ἡ, τὸ, Articulus sequentibus μὲν, δὲ, γὰρ, pro οὗτος vel ἑκείνος. 39. Articulus pro relativo apud Atticos. 66. 93.

ὄδυνῶν. 35.

ὄθι, forma poetica pro οὐ. 18.

οἰκεῖν οἶκον, vel δόμον. Quid apud istius aevi scriptores significaret. 127.

οἰκουρός, οἰκούρημα. 98.

ὄμοι, sequente genitivo. 176.

ὄμαρτη. 147.

ὄπως μή. De constructione. 66.

ὄρέσκοος. 155.

ὄρισματα. 176.

ὄστις refertur ad plurale τούτοις. Exempla hujus construct. 12.

ὄτε et ὅτι confusa. 26.

οὐδὲ et οὔτε confusa. 10.

οὐκ — ἀπόδειξιν conjunctim pro κάλυψιν. De hoc loquendi modo. 27.

οὐκέτι ἔστι. De hac phrasi. 97.

οὐ μή cum futuro interrogative legendum. 30. 76.

οὐν et νυν permutata. 3.

ὄχος, ἔχημα, pro ipsis equis. 151.

Odor divinus, quem spirabant Numinum vestes vel capilli. 169.

Orphei instituta. 119.

Ovidius imitatur Euripidem. 152.

162. 170.

Oxygori figuram adamavit Euripides. 129.

II.

πᾶ φύγω; ποῖ φύγω; non ποῦ φύγω; 110.

παῖαν, παῖων, 167.

παίδευμα pro αἰσθησι. 2.

πάλιν, τὸ πάλιν. 25.

πᾶν ποιῶν; πάντα δοῶν; εἰς πᾶν ἀφίγμαι. 40.

πανημέριος. 49.

παρακόπτειν. 34.

παράσημος. 137.

παρθενεῖος, παρθένιος. 159.

πεισμάτων ἀρχαί. 95.

πενθερός. 80.

πέρα ὑκίτην semper producit.

129. in fine senarii frequens apud Euripidem. *ibid.*

περὶ subauditum. 19. 108. 136.

περισσὸς ἀνήρ. 118.

πεύκη. 153.

πιθοῦ et κείθου confusa. 112.

πίστις, Anglice *proof*. 161.

πίτυλος. 177.

πλάνος, πλάνη. 39.

πλέκειν στέφανον, πλέκειν ὕμνον. 10.

πολιήτης. 138.

πολλὰ πράσσειν. 97.

πολλὰ χαιρειν λέγω. 16.

πολυζήλωτος. 24.

ποτανός, πτανός. 92.

πρεσβεύειν. De significacione. 2.

πρίν. Graeci dicebant πρίν σε

θανεῖν, et πρίν ἂν σὺ θάνης,

non πρίν ἂν σε θανεῖν. 48.

Non debebat pronomen inter

πρίν et ἂν interponi. *ibid.*

πρὸ et πρὸς confusa. 63. 89.

90. 120. 121.

προκόπτειν. 4. 158.
 προμνήστρια. De significatio-
 ne. 74.
 προνάπιον. 49.
 προόριζον ἐπιρρίβειν. 86.
 πρός, *insuper*, sub. *τούτοις*.
 112.
 πρόσθεν, ἄπωθεν confusa.
 15.
 προτιμάω. 7.
 προύπτος. 166.
 πῶλος modo de *juvene*, modo
 de *puella* dictum. 70.
 πῶμα non πῶμα Attice. 28.
 πῶς ἄν, *utinam*, frequens apud
 Euripidem, apud ceteros Tra-
 gicos multo rarius. 28.
 πῶς δοκεῖς; De hac formula.
 57.
 Pallantidae. 6.
 Participium praesentis conatum
 exprimit. 75. Participium
 subauditum. 83. Participia
 sequentia οἶδα, γινώσκω,
 μανθάνω, etc. 41. 55.
 Pherecratei versus. 72.
 Pleonasmus. 2.
 Pluralis pro singulari. 2.
 Pluralia adjectiva generis neu-
 trius vice singularium. 38.
 Praesentia ab aoristis derivata.
 175.

P.

ϕ. Vis hujus literae in initio
 vocis, praecedentem vocalem
 producentis. 59.
 ῥίπτειν παρὰ χαλτήν. 31.
 ῥοπή. 142.
 ῥόπτρον. 143.
 Repetitiones verborum. 48. 111.
 Res pro personis. 2. 86.

Σ.

σ et δ confusa. 45.

σ et ϑ confusa. 3. 10. 13. 25.
 27. 31. 61. 87.
 σ et ο confusa. 26.
 σάινειν, προσάινειν. 109.
 σὲ inter praepositionem et no-
 men in obtestandi formula.
 76.
 σε et γς confusa. 16. 17. 64.
 86. 120.
 σεμνός. Diversi sensus. h. v.
 14.
 σεμναὶ θεαί, *Furiae*. 16.
 σίνις. 122.
 σκήπτειν. Composita ab h. v.
 56.
 σκῆτος, mascul. gen. magis At-
 ticum. 26.
 στέργειν. De usu h. v. 58.
 στηρίζειν. De constructione.
 149.
 σὺ longae ἤ in Antistr. respon-
 det. 20.
 συγγνώμην ἔχειν duplicem ha-
 bet significationem. 17.
 συγχαρεῖν λόγοις. 88.
 σύν. Ellipsis praepositionis,
 addito dativo pronominis αὐ-
 τός. 146.
 συνάπτειν, sensu medio. 26.
 συνήδομαι. 157.
 σύννομος. 122.
 σύριγγες τροχοῦ. 152.
 σφάκελος. 168.
 σφενδόνη. 108.
 σώζειν, σώζεσθαι, *recordari*.
 51.
 σωφρονεῖν, verbum ambiguum.
 129.
 Sciro, Scironides rupes. 123.
 149.
 Sigmatismus Euripidis. 82. 143.
 Sophoclis Oedip. Tyr. emend.
 104.
 — Oedipus Coloneus. 125. 164.
 — Antigone. 125. 163.

Sophoclis Trachiniae. 125.
— Ajax. 125.
— Philoctetes. 121. 125.
Superlativi duplices. 62.

T.

ταῖς et τόδ᾽ confusa. 89. 50.
ταῦτόν usitatus quam ταυτό.
144.
τε omisum. 28.
τε et δὲ permutata. 50. 52. 61.
τε et τοι confusa. 55.
τήγγεν. Usus metaphoricus h.
v. 41.
τέρραρος, τέρωρος. 151.
τί. Hiatum post τι non admit-
tunt Tragicī. 121.
τι et τοι confusa. 46.
τί λέξεις; frequens in Euripide.
46.
τί πάσχεις; 45.
τιμαὶ δαιμόνων. 16.
τλήμονες φυγαί. 144.
τό μή οὐ. De constructione. 7.
τοί. αν, τοί. ἄρα. De his crasi-
bus. 56. 128. 130.
τοιούτο et τοσοῦτο rarissima
apud Tragicos. 153.
τοισίδ'. 52. 169.
τόπος. pleonasmus h. v. 2.
τόποι et δόμοι permutata. 8.
τρέφειν. 48.
τρια. Nomina desinentia in—
74.
τριταίος. De adjectivis hujus-
modi. 38.
τρέχουσαι. De constructione.
21.
τι pro σσ recentioris Atticismi.
90.
τυγείν sub. σκοποῦ, verum at-
tingere. 104.
τύχη δαιμόνων. 105.
τῶς, vox senariis ignota. 17.

Theognis emend. 115.
Tragicī in personis designandis
circumlocutiones frequenta-
bant. 99.
Transpositiones vocum. 13. 15.
18. 54. 60. 65. 82. 85. 88. 90.
105. 112. 114. 126. 129.
130. 131. 132. 157. 160.
161. 162. 171.
Troezenia regio Peloponnesi ve-
stibulum. 50.

T.

ν et η confusa. 44. 90. 162.
ὑπέραντος. 96.
εἰς ὑπερβολήν. 117.
ὑπό pro μετά. 159.

Θ.

φάρος. De quantitate. 18.
φαῦλος duorum generum. 55.
φάρειν et φορεῖν confusa. 43.
φεύξομαι et φευξοῦμαι. 135.
φθίνει. 49.
τὰ φίλτατα signif. parens, con-
jux, liberi. 12.
φόβος et φόνος permutantur.
176.
φροῖμιον. 72.
φρονεῖν μέγα. 57.
Futura media passive signifi-
cantia. 177. Futura passiva
quatuor formarum. *ibid.*
Futura et praesentia permutata.
17. 54. 59. 89. 120. 132.
174.

X.

χαίρουσα στεῖχε, vade et vale.
174.
χεμάζομαι. 43.

UNIVERSITY OF MICHIGAN

3 9015 01897 6384

Filmed by Preservation Dept

Handwritten signature or initials

